

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KUMARBAZ ve AHLÂKSIZ

**GIANRICO
CAROFIGLIO**

Neden?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

KUMARBAZ ve AHLÂKSIZ

Giorgio çok başarılı ve umut vaat eden bir hukuk öğrencisidir. Aynı zamanda ailesinin gurur kaynağı, arkadaşları tarafından çok sevilen, oldukça sosyal biridir. Bir gün bir arkadaş partisinde Francesco ile tanışır. Ve hayatı asla eskisi gibi olmayacaktır...

Francesco hayatını, kumarla daha doğrusu hile ile kazanmaktadır. Giorgio ile tanıştıkları gece onu da bir kumar partisine götürür. Kumar konusunda pek bir bilgisi olmayan Giorgio, o gece çok para kazanır. Ama bu bir rastlantı mıdır?

Francesco bu geceden sonra onu da düzenlediği kumar gecelerine sokar ve iyi bir ikili oluştururlar. Zengin fakir demeden, bütün kumar meraklılarını ağlarına düşürürler. Oyun mekanları bazen bir zengin villası, bazen de basit bir meyhane köşesi olur. Ama sonuç hep aynıdır.

Bütün dostlarını, güzel okul hayatını hatta ailesini bile yavaş yavaş kaybetmeye başlayan Giorgio, bu korku veren girdaba iyice kendini kaptırır. Ruhunun bilinmeyen derinliklerine iniş durdurulamaz noktaya gelir.

www.nedenkitap.com

KUMARBAZ VE AHLAKSIZ

Kumarbaz ve Ahlaksız
Orijinal Adı: Il Passato È Una Terra Straniera
Gianrico Carofiglio

Genel Yayın Yönetmeni: Tanıl Yaşar
Çevirmen: Harun Mutluay
İç Tasarım: Adem Şenel
Kapak Tasarım: Deniz Karatağ
Baskı-Cilt: Melisa Matbaası

I. Baskı / Haziran 2010

Yayıncı Sertifika No: 11389
ISBN 978-975-254-341-6

Melisa Matbaası: Çifte Havuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4
Davutpaşa/İstanbul

YAYINCI
NEDEN KİTAP
www.nedenkitap.com
info@nedenkitap.com

GENEL DAĞITIM
GNG Dağıtım Pazarlama Hizmetleri
Turgutreis Mah. Giyimkent Sitesi B. 106/23 Esenler/İSTANBUL
Tel: 0212 438 47 70 (pbx) Fax: 0212 438 47 73

KUMARBAZ VE AHLAKSIZ

Gianrico Carofiglio

Çeviren: Harun Mutluay

Neden?

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

BİRİNCİ BÖLÜM

Bir

Tek başına, tezgâha dayanmış, taze sıkılmış meyva suyu içiyor. Yerde, bacaklarının yanında siyah bir deri çanta var ve neden bilmem, özellikle bu ayrıntı dikkatimi çekiyor.

Rahatsız edici bir ısrarla gözlerini bana dikmiş bakıyor. Ama bakışlarımız karşılaştığında başını çeviriyor. Birkaç saniye geçiyor ve yeniden bana bakıyor. Bu sahne birkaç kere tekrarlanıyor. Onu tanımıyorum ve başlangıçta gerçekten bana bakıp bakmadığını kendime soruyorum. Ayrıca, bir içgüdüye kapılarak arkamda birisini olup olmadığını kontrol etmek istiyorum, ama kendimi tutuyorum. Oturduğum küçük masanın arkasında sadece duvar var ve ben hemen her gün orada oturduğumdan bunu iyi biliyorum.

Şimdi meyva suyunu içip bitirdi. Boş bardağı tezgâhın üzerine koyuyor, çantasını alıyor ve bana doğru geliyor. Kadının kısa, koyu renk saçları var. Tavırları kararlı, fakat çekingenlikle ya da çekingenlikten daha kötü daha başka bir şeyle mücadeleye bir hayli zaman harcamış birininki kadar doğal değil.

Masamın önünde duruyor. Orada birkaç saniye hiçbir şey demeden dikiliyor. Bu arada ben, başaramayacağıma inansam da uygun sözcükler arıyorum.

“Beni tanımıyorsun.”

Bir soru değil bu. Haksız da değil yani. Onu tanımıyorum. Evet tanımıyorum bu kadını.

O zaman bir isim söylüyor, ardından başka bir şey ve sonra kısa bir susuşu takiben oturmak için izin istiyor. Evet cevabını veriyorum. Ya da belki de sandalyeyi göstermek için başımla bir işaret veya elimle bir hareket yapıyorum. Emin değilim bundan.

Kuşkusuz, belirsiz bir süre hiçbir şey söylemiyorum. Zaten konuşmak kolay değil. Birkaç dakika öncesine kadar her sabah olduğu gibi kahvaltı yapmak için oradaydım. Sıradan bir güne hazırlanırken, birdenbire bir girdaba kapılmış gibi kendimi başka bir yerde buluverdim. Esrarengiz ve yabancı, uzak bir yerde.

İki

Masada dört kişiydik. Birisi, kadaastrocu olan zayıf ve hüznünlü bir tipti. Sonra Francesco, ben ve ev sahibi. Ev sahibinin adı Nicola idi, takriben otuz yaşlarında kadardı. Şişmandı; çok sigara içiyor ve kötü kötü nefes alıyordu. Tıkalı burnu sinir bozucu, ritmik bir ses çıkarıyordu.

Kağıtları karıştırmak ve dağıtmak sırası ondaydı. Baş ve işaret parmakları arasında tuttuğu, iki demete bölünmüş kağıtları şaklatmaya devam ediyordu. Ama yorgun ve sinirliydi. Yarım saat evveline kadar nerdeyse bir milyon kazanmıştı fakat üç ya da dört tur içinde hemen hemen bütün kazandığını kaybetmişti. Francesco kazanıyordu, ben ne kazanıyor ne de kaybediyordum, kadaastrocu ise çok kaybediyordu. Pokerde sondan bir önceki tura başlamak üzereydik.

“Pas,” dedi şişko kağıtları kestikten sonra. Bunu akşam boyunca kullandığı ses tonuyla söylemişti. Usta bir oyuncu sanıyordu kendini. Poker masasında çaylakları tanımanın en iyi yolu, onların ustalara has ses tonuyla konuşup konuşmadıklarını gözlemektir.

İlk kağıdı kapalı, ikinciye açık olarak verdi. Bunu tamamen profesyonel oyunculara has bir jestle yapmıştı.

Kadaastrocuya onlu, Francesco’ya bir kız, bana da bir papaz. Kendi ise bir as aldı.

“Yüz,” dedi derhal, masanın ortasına elektrik mavisi renginde oval bir fiş atarak. Hemen sonra üst dudağını di-

linin ucuyla ıslattı. Hepimiz oyuna girdik. Şişko iskambil kağıtlarını yeniden dağıtırken kadastrocu bir sigara yaktı.

Sekizli, bir başka kız, sekizli, yedili.

“İki yüz,” dedi Francesco. Şişko bir an gözlerinde nefret dolu bir parıltıyla ona baktı ve sonra kendisi de ortaya iki yüz bin koydu. Kadastrocu oyuna katılmadı. Bütün akşam kaybetmişti ve sadece elin kendisine geçmesini bekliyordu. Ben de oyuna girdim.

Onlu, papaz, onlu. Konuşma sırası bendeydi ve iki yüz dedim. Diğerleri de oyuna girdiler ve son kağıtlar geldi. Francesco’ya sekizli, bana dokuzlu, bir diğer dokuzlu da şişkoya.

“Açar,” dedim ve şişko hemen “yer kadar,” dedi. Dışarıdan gelen üç sekizliyle kare mi yakalamıştı acaba? Yüzüne baktım, dudakları sımsıkı kapalı ve kuruydu. O sırada Francesco kağıtları kapatarak oyuna girmeyeceğini söyledi. Bacaklarının uyuşukluğunu gidermek için bir an ayağa kalktı.

Bu demekti ki, eğer elimde bir çiftten fazla varsa rahatça oynayabilirdim. Şişko kare yakalayamamıştı. Yakalayamazdı; çünkü dördüncü sekizli Francesco’nun kapalı olan kağıdıydı. Düşünmek için süre istedim ama aslında insanın oyunda hile yapıp kazanacağından emin olduğu zaman yaşadığı o zafer sarhoşluğunu tatmak istiyordum sadece.

“İster istemez görmem lazım,” dedim bir dakika sonra. Daha kurnaz ve daha şanslı bir oyuncu tarafından tuzağa düşürülmüş ve eli kaybettiğini düşünen birinin olacıklarına boyun eğen ses tonuyla söyledim bunları. Şişkoda iki as, oysa bende üç papaz vardı. Böylece yerdeki yaklaşık üç

milyonu kazandım. Bu, o zamanlar babamın aylık maaşından daha büyük bir miktardı.

O anda şişko gerçekten zıvanadan çıkmıştı. Açıkçası kaybetmek onu çok rahatsız ediyordu. Ama onu asıl kurduran, benim gibi bir salağa karşı kaybetmekti.

Bir sonraki eli kadastrocu kazandı fakat yerde yalnızca bozuk paralar vardı. Sonra kağıt dağıtma sırası Francesco'ya geldi. Kağıtları her zamanki gibi garip biçimde karıştırdı, kestirtti ve dağıttı.

Önceki kağıdı kapalı sonrakini açık olarak verdi. Bana bir kız, şişkoya bir papaz, kadastrocuya yedili, kendisine de as geldi.

“İki yüz. Bu el zararımı çıkaracağım,” dedi Francesco.

Şişko ona tiksinererek baktı. Bakışlarıyla zavallı alçak der gibiydi. İki yüzü yere koydu ve sonra ben de oyuna girdim. Kadastrocu girmedi.

Kağıtlar yeniden dağıtıldı. O sırada ben, acayip bir şey görmeyeceğimi bilmeme rağmen, Francesco'nun eline bakmamaya zorluyordum kendimi. Ne ben ne de diğerleri bir şey göremezdi Francesco'nun elinde. Bana başka bir kız, şişkoya başka bir papaz kendine de başka bir as geldi.

“Bu aslara karşı oynamak isterseniz ödemek zorundasınız. Üç yüz.”

Şişko hiçbir şey demeden, az önceki bakışıyla parayı ödedi. Ben biraz düşünmeye başladım, önümdeki fişlere dokundum sonra kendinden pek emin olmayan bir tavırla paraları koydum.

Dördüncü kağıt. Bana onlu, şişkoya vale, Francesco'ya yedili.

“Yine üç yüz.”

“Görüyorum,” dedim.

“Beş yüz oldu,” dedi şişko, profesyonel bir ses tonuyla. Bu arada sevincini gizlemeye çalışarak üst dudağını ısılatıyordu. Kapalı kağıdının da elindeki gibi vale olduğunu düşünüyordu. Francesco da ben de oyuna girdik. Çok korkan ve oyunun kendisi için giderek tehlikeli olmaya başladığını düşünen birinin tavırlarını takınmıştım.

Son kağıt. Bana bir başka onlu, şişkoya bir başka vale, Francesco’ya da kız gelmişti. Kızı gören Francesco elindeki kağıtları çapraz tutarak öfkeli bir hareket yaptı. Tabii ki oyuna devam edemezdi ve böylece görüldüğü kadarıyla net bir milyon kaybetmişti. Aşağı yukarı buna benzer bir şey söyledi ama şişko anlamazlıktan geldi. Üç vale ve iki papazdan oluşan ful vardı elinde ve birlikte oyun oynadığı acemilere aldırmadan zaferinin tadını çıkarmaya hazırlanıyordu. Yer kadar dedi ve bir sigara yaktı. Kapalı kağıdımın yine bir onlu olduğunu umuyordu. Bu durumda ben de bir fula sahip olduğumdan oyuna girecek ve o da beni paramparça edecekti. Destenin dördüncü kızının ben-deki kapalı kağıt olması şişkonun aklına bile getirmediği bir varsayımdı.

Kapalı kağıda baktım. Son kızdı. Böylece benim fulum onunkini yeniyordu. Şişko profesyonel tavırlarını bırakarak böylesine lanet olası bir şeyin nasıl mümkün olabileceğini soruyordu.

Borçların yazılı olduğu kağıda not ettik. Şişko artık iflasın eşiğine varmıştı. Belki bir kırk dakika daha oynadık. Kayda değer hiçbir şey olmadı. Kadastrocu zararını biraz telafi etti, şişko yine birkaç yüz bin kaybetti.

Oyunun sonunda sadece ben kazanmıştım. Francesco bana dört yüz bin lira kadar verdi, kadastrocu bir milyon-

dan biraz fazlasını çeke yazdı. Şişko ise çek defterine yazdığı sekiz milyon iki yüz bin liralık çeki bana uzattı.

Üçümüz de çıktık. Kapıda rövanş için hazır olduğuma dair onlara güvence verdim. Bunu bir alay para kazanmış gerektiği gibi davranmaya çalışan bir acemi çaylağın gizlemeye çalıştığı tebessümüyle söyledim. Şişko hiçbir şey demeden bana baktı. Bir nalbur dükkânı vardı ve eminim ki o anda ingilizanahtarıyla kafamı parçalamak istiyordu.

Sokakta vedalaştık ve her birimiz kendi yoluna gitti.

Bir çeyrek saat sonra Francesco ile istasyondaki kapalı gazete bayiiinin önünde buluştuk. Ona dört yüz bin lirayı iade ettim. Sonra bir balıkçı barına* kapuçino içmeye gittik.

“Şişkonun çıkardığı gürültüyü duydun mu?”

“Ne gürültüsü?”

“Burnu, tahammül edilmez bir şey. Onunla aynı odada uyuduğunu düşünebiliyor musun? Domuz gibi horlayacaktır.”

“Zaten, karısı evlendikten altı ay sonra onu terk etti.”

“Seni ararsa, ne yapalım?”

“Gelir yine oynarız, ona iki ya da üç yüz bin lira kazandırırız, sonra da elveda. Şeref sözü yerine getirilmiş olur. Onun da cehennemin dibine kadar yolu var.”

Kapuçinolarımızı bitirip dışarıya çıktık, kayıkların önüne geldik, sigaralarımızı yaktık. O sırada gün ağarıyordu. Az sonra yatmaya gidecektik ve birkaç saat sonra da bankada iki çek bozduracaktım. Böylece kazancı paylaşacaktık.

* (Ç. N.: bar= italyada kahve ve içki içilen yer)

Bir gün evvel Giulia ile tartışmıştık. Bana ilişkimizin bu şekilde devam edemeyeceğini söylemişti. Belki de ayrılmanız daha iyi olacaktı.

Bir tepki göstermek istiyordu. Benim hayır dememi, bunun doğru olmadığını söylememi istiyordu. Belki de birlikte aşmamız gereken bir kriz anıydı, hepsi o kadar.

Oysa ben, belki de haklısın, diye cevap verdim. Ses tonumdaki hüzünden başka üzgün olduğumu gösteren hiçbir şey yoktu. Duruma göre tavır takınmıştım. Onun üzülmüş olması beni de üzüyordu, hafif bir suçluluk duygusu hissediyordum. Ama, istediğim tek şey, oradan çekip gidebilmem için bu konuşmamın bitmesiydi. O bana, beni anlamadan bakıyordu. Ben de ona bakıyordum fakat başka bir yerdeydim artık.

Çoktandır başka bir yerdeydim.

Sessizce ağlamaya başladı. O ıstırap verici ilgisizliğin sıkıntı ve ağırlığını hafifletmek için sıradan bir şeyler söyledim.

Sonunda bisikletine binerek gittiğinde sadece bir rahatlama hissettim.

Yirmi iki yaşındaydım ve birkaç ay evveline kadar hayatımda hemen hemen hiçbir şey olmamıştı.

Üç

Eugenio Finardi'nin Sansone adlı birinden bahsettiği bir şarkısı vardır. Sansone mükemmel futbol oynardı, yeşil gözleri vardı, esmer tenliydi. Korkuyu hiç tanımamış bir insanın yüzüne sahipti.

Francesco Carducci'nin fiziki portresi buydu.

Ünlü bir futbolcuydu -üniversiteler arası ligde daima gol kralıydı- ayrıca kızların gözbebeği idi. Aslında hayat-tan bezmiş birkaç annenin de gözbebeği olduğu söylenirdi. Benden iki yaş büyüktü ve normal süresi geçtiği halde felsefe bölümünü hâlâ bitirememişti. Kaç dersi kaldığını, bir tez seçip seçmediğini ve buna benzer şeyleri hiçbir zaman öğrenemedim.

Onun hakkında asla bilmediğim pek çok şey vardır.

1988 Noel tatilinde o geceye kadar birbirimizi çok yüzeysel olarak tanıyorduk. Müşterek birkaç arkadaş grubu, birkaç futbol maçı, sokakta tesadüfi karşılaşmalarda verilen kaçamak birer selam.

1988 Noel tatilinde, o geceye kadar birbirimize sadece teğet geçmiştik.

Noterin kızı Alesandra'nın evinde bir eğlence düzenlenmişti. Kızın ailesi dağdaydı. Ev büyük ve lükstü. Karışan eden de yoktu üstelik. Kimi içki içiyor, kimi sohbet ediyor, kimi de bir köşede esrar sarıyordu. Daha çok iskambil oynuyorlardı. Noel tatilleri pek çok kişi için bitmek bilmeyen bir dizi kâğıt oyunudur.

Büyük salonda bir bakara masası vardı, oturma odasında ise *chemin de fer** oynanıyordu. Öteki odalarda içki ve sigara içiliyordu. Pek çok yerde karşılaşılan durumların benzerleri burada da vardı. Her şey sakindi.

Sonra dünya, en azından benimki, ani bir ivme kazandı. Hani çizgi filmlerde veya bilimkurgu filmlerinde büyük bir gürültüyle kalkıp, yıldızlar arasında kaybolana kadar ok gibi giden uzay gemileri vardır ya, tıpkı öyle.

Bakarada birkaç kuruş kaybetmiş sonra da *chemin de fer* oynanan odaya gitmiştim. Francesco o masadaydı. Ben de oynamak istiyordum ama yeterince param yoktu. Benden daha küçük çocuklar, ellerinde rulo halinde banknotlar ve çek defterleriyle böyle gece eğlencelerine iştirak ediyorlardı. Ailemden ayda üç yüz bin lira harçlık alıyor ve özel Latince dersleri vererek birkaç kuruş kazanıyordum. Sıkı kumar oynamak ve tabii ki kazanmak fikri bana çok çekici geliyordu ama buna izin veremiyordum. Ya da yeterince cesaretim yoktu. Ya da muhtemelen her ikisi de birer etkendi. Bu yüzden çoğu kere oynayanları seyretmekle yetiniyordum.

Evde en azından altmış kişi vardı. İki de bir zil çalışıyor ve başkaları geliyordu. Yalnız ya da genelde gruplar halinde geliyorlardı. Bazen evin sahibesinin bile hiç tanımadığı kişiler geliyordu. Bu tür gecelerde parola kullanılıyordu. Hatta Noel tatillerindeki gece eğlencelerinin birinde bir partiden diğerine gidiliyor, hatta tanıdık olmayan kişilerin evlerine giriliyor, yiyip içip selam vermeden çıkıp gidiliyordu. Noel eğlencelerinde adet buydu ve genellikle sorun çıkmıyordu. Ben de birkaç kere böyle yapmıştım.

* (bakara türünde bir şans oyunu)

Böylece, o akşam montlarını bile çıkarmadan evin içinde dolaşan üç kişiye kimse dikkat etmedi. Onlardan biri chemin de fer oynanan oturma odasına girdi. Oldukça kısa boylu, iri, saçları kısa kesilmiş biriydi. Yüzünde donuk ve kötü bir ifade vardı.

Bana ve ayakta durup oyun oynamayanlara acele bir bakış fırlattı. Hiçbirimiz onu ilgilendirmiyordu. Oyuncuların yüzlerine bakmak için masaya yaklaştı. Aradığını hemen görmüştü, hızla odadan çıktı ve daha bir dakika geçmeden diğer iki kişiyle beraber odaya geri geldi.

Bu iki kişiden biri, az öncekinin bir nevi büyütlmüş kopyası gibiydi. Epeyce uzun, iri yarıydı. Onun da saçları çok kısaydı. Güven uyandıran bir tip değildi. Üçüncüsü uzun boylu, zayıf, sarışın ve oldukça yakışıklıydı. Ama yüz hatlarında ya da yüz ifadesinde hastalıklı bir şeyler vardı. İlk konuşan o oldu. Konuşmak denirse tabii.

“Bok herif!”

Herkes dönüp ona baktı. Sırt kapıya dönük olan Francesco da o üç kişiyi ancak o anda fark etti. Kimi aradıklarını anlamak için hepimiz birkaç saniye birbirimize baktık. Sonra Francesco ayağa kalktı ve sarışın olana yöneldi. Sakin bir ses tonuyla konuşuyordu.

“Burada patırtı çıkarmayın. Bir sürü insan var.”

“Bok herif! Bizimle gel, yoksa her tarafı dağıtırız.”

“Pekâlâ. Bırak da ceketimi alayım, geliyorum.”

Herkes put gibi olmuştu. Odadakiler ve o üç kişinin arkasında koridorda hayal meyal seçilenler şaşkınlık ve korkudan felç olmuştu. Ben de hareketsiz duruyordum, şimdi evden çıkacaklarını ve onu pestilini çıkarana kadar döveceklerini düşünüyordum. Belki de merdivenlerin oradaydılar. Kendimi aşağılanmış hissediyordum. Saniyenin bir kesri

içinde akıl almaz bir bilinç halinin etkisiyle, insanın ırzına geçilirken böyle hissetmesi gerektiğini düşündüğümü hatırlıyorum.

Francesco üzerinde paltolar bulunan bir divanın yakınındaydı. Sesimin sanki başka birinin sesiymiş gibi yankılandığını hissettim.

“Heyy, ne halt etmek istediğinizi öğrenebilir miyim?”

Niçin bunları söylediğimi bilmiyorum. Francesco benim arkadaşım değildi ve bildiğim kadarıyla başına gelenleri hak edecek bazı haltlar karıştırmış olabilirdi. Belki, o aşağılanma duygusu gerçekten dayanılmazdı. Ya da belki başka bir sebep vardı. O yıllarda onu çeşitli takma adlarla çağırırdım. Kader, bunlardan biriydi.

Hepsi başlarını bana doğru çevirdi. Sonra, yüzünden salaklık akan kısa boylu adam yaklaştı. Boynunu uzatarak ve yüzünü benimkine doğru eğerek iyice yaklaştı. Nefesinden gelen naneli çiklet kokusunu hissediyordum.

“Kendi işine bak, bok suratlı. Yoksa senin de kafanı kırarız.”

Hiç şüphesiz kusursuzdu.

Konuştuğum gibi hareket ettim. Bir bakıma, konuşan ben değildim sanki. Bir futbol topunu ağlarda ezer gibi kafamı kuvvetle aşağı indirerek burnunu kırdım.

Burnundan hemen kan gelmeye başladı. Öylesine sersemlemişti ki; hayalarına dizimle vururken tepki bile gösteremedi.

Hemen sonra olanlarla ilgili hatırladığım, sadece film görüntüleri ve yavaş çekimde gösterilen birkaç film karesi gibiydi: Adamların en irisine sandalyeyle vuran Francesco. Havada uçan kağıtlar. Koridordan gelen ve kavgaya karışan biri.

Acayip olan, her şeyi sessiz ve gerçeküstü bir film gibi gürültüsüz olarak hatırlamamdır. Bu filmde, diğer görüntüler arasında, masadan düşen ve sessizce kırılıp parçalanan bir lamba da var.

Üçünü de dışarı attık. Sonra eve garip bir sıkıntı çöktü. Birisi mutlaka kötü biten o cezalandırma saldırısının sebebi biliyor ya da seziyordu. Yani Francesco'nun ne dolaplar döndürdüğünü biliyorlar ya da seziyorlardı.

Oysa bilmedikleri ve anlamadıkları, niçin benim bu işe karıştığım. Özellikle bu tür bir şeyin nasıl üstesinden geldiğimi anlamıyorlardı. Küçük gruplar halinde aralarında konuşuyorlar ve ben yaklaştığımda seslerini alçaltıyorlar ya da konuşmayı kesiyorlardı. Sıkıntı içinde odalarda dolaşıyordum. Yalnızca biraz vakit geçirmek, kendimi toparlamak ve sonra da çekip gitmek istiyordum.

Kendim bile ne yaptığımı ve niçin yaptığımı anlayamıyordum. Onun burnunu kırdığımı düşünüyordum. O Allahın cezası herifin burnunu dağıtmıştı. Bir tarafım uygulamayı başardığım şiddetten dolayı şaşkına dönmüştü, diğer tarafım ise garip, utanılacak bir sevinç duyuyordu.

İnsanlar sessizce dağılmaya başlamışlardı. Tabii ki oyun kesintiye uğradıktan sonra yeniden başlamamıştı. Çekip gidebileceğimi düşündüm, zaten o akşam tek başıma gelmişim buraya.

Montu sırtıma geçirdim ve vedalaşmak için ev sahibesini aradım.

Ona ne diyeceğimi düşünüyordum. Çok güzel gece için teşekkür ederim, diyecektim. Özellikle hayvani içgüdümü gerçek bir mutlulukla dışa vurabildiğim o program dışı olaydan haz duydum. Belki de ev sahibesi espriden pek anlamıyor ve bana güzel bir kafa atıyor.

“Beraber gidelim istersen?” Francesco hemen arkamda, onun da sırtında mont var. Dudaklarında alay gizli hafif bir gülümseme ama gözlerinde hayranlığa benzeyen bir şeyler de var.

Başımla evet işareti yaptım. O kadar. Birbirimizi şöyle böyle tanıyorsak da o anda bu hareket doğaldı.

Belki de nasıl bir işin içine karıştığımı bana izah eder diye düşündüm.

Birlikte Alessandra ile vedalaşmaya gittik. Kız bizi garip bir tavırla süzdü. Sarırm, gözleri çok şey söylüyordu. Sizin ikinizin arkadaş olduğunuzu bilmiyordum. Senin Francesco, insanın başını derde sokan biri olduğunu biliyordum -herkes biliyor zaten- ama Giorgio senin de aynı türden ve ayrıca Francesco gibi bir hayvan olduğunu tahmin etmiyordum. Tanrım, yerler kan içinde kaldı. Sokak serserilerine has o kafa vuruşuyla burnunu dağıttığın kişinin kanıyla.

Bilhassa gözleriyle şöyle diyordu: Gidin buradan ve önümüzdeki bin yıla kadar bu evde bir daha görünmeyin.

Birlikte evden ayrıldık. Sokağa çıktığımızda etrafa kuşkuyla baktık. Özellikle böyle bir durumda o üç kişinin inatçı ve öç alıcı olmaları doğaldı. Yedikleri yumruk darbelerinden sonra hâlâ bize zarar verebilecekleri olasıydı.

“Teşekkürler. Bu yaptıklarını yapmak için güller gerekir.”

Bir şey söylemedim. Kendimi sert biri olarak göstermek istemiyordum. Ne söyleyeceğim gerçekten bilmiyordum. Yürümeye başladığımızda sözü yine o aldı.

“Yürüyerek mi gidiyorsun?”

“Evet, bu yakınlarda oturuyorum.”

“Benim arabam var. Hiç değilse bir tur atarız, bir şeyler içeriz. Sana da durumu izah ederim. Bunu yapmak zorunda hissediyorum.”

“Pekâlâ”

Krem renginde eski bir Citroen DS’si vardı. Tavanı bordo rengiydi.

“Sence neydi bütün bu olup bitenler? Sana göre ne istiyorlardı o hıyarlar?”

“Bilmiyorum, ancak açık olan şu ki senle ilgilenen sarışın olandı. Diğer ikisi özel korumalardı. Kadın meselesi mi bu?”

“Hımmm. Evet! Sarışın kaybetmeye tahammül edemiyor, fakat böyle bir hıyarlık yapacağını hiç beklemezdim.”

Canı bir şeye sıkılmış gibi durakladı. Sonra yeniden konuşmaya başladı:

“Yarım saatliğine bir yerde oturmaya ne dersin?”

“Tabii. Nerede?”

“Daha başka bir maskaralığı önlemenin daha iyi olacağını düşünüyorum. Bir arkadaşım ile konuşmak istiyorum. Eğer zaman sorunun yoksa, gideceğimiz yerde bir şeyler de içebiliriz.”

Durumu iyice kavramış ve keyfi yerine gelmiş birinin tavırlarıyla başımı evet anlamında salladım. Gerçekte neden bahsettiğini tam olarak anlamıyordum. Bu konuda belirsiz bir sezgiye sahiptim. Tıpkı o gece bir eşiği geçmek üzere olduğumu belirsizce kavradığım gibi. Ya da belki de o eşiği çoktan geçmiştim.

Issız sokaklarda sessizce kayan Citroen’in koltuğuna kuruldum, gözlerimi yarı kapadım ve hiçbir şeyi umursamadığımı düşündüm. Gitmek istiyordum, o kadar.

Nereye gidiyorsak hazırdım.

Dört

Eski bir sosyal konut sitesinin bahçesi.

Arabayı bırakıp, siteyi meydana getiren asansörsüz dört büyük apartmandan birine girdik.

Birinci ve ikinci kat arasındaki merdivenlerde, duvara dayanmış sigara içen zayıf biri vardı. Francesco ona selam verdi. O da selama karşılık bir baş işareti yaptı. Sonra da yine bir baş işaretiyle beni gösterdi. Soru işareti. Kimdim ben?

“Arkadaşım.”

Bu yeterli oldu. Böylece geçtik ve iki geniş merdiven rampasını daha çıktık. Bir kapıya vurduk ve birkaç saniye sonra –birisi dikiz deliğinden bize bakıyordu- merdivenlerde duranın kardeşini andıran birisi bize kapıyı açtı.

Dairenin içi gerçekten acayıpti. Sağda küçük bir koridor girişi, çok büyük bir odaya açılıyordu. Burada bazı küçük otellerde olduğu gibi bir Amerikan bar, birkaç küçük masa, oturup da içki ve sigara içen az sayıda insan vardı. Sanki bir şey bekliyor gibiydiler. Bir pikap *Cabaret* filminin fon müziğini hafif cızırtılı olarak çalıyordu.

Soldaki daha küçük bir oda başka bir odaya açılıyordu. Yeşil örtülü masalar ve kağıt oynayanlar vardı burada.

Francesco Amerikan barın olduğu odaya soktu beni.

“Otur burada iki dakika. İçecek bir şeyler al, hemen geliyorum.” Cevap beklemeden öteki odaya girdi, o odadan

geçip gözden kayboldu. Boş olan tek masaya oturdum. Hiçbir garson bana gelip ne istediğimi sormadı. Tezgahın arkasında kimse yoktu. Böylece hiçbir şey yapmadan oturdum. Sanki herkesin bana baktığını ve birbirlerine kim olduğumu sorduklarını hissediyordum.

Aslında hiç kimse ilgilenmiyordu benle. Her masa kendi arasında konuşuyor ve ikide bir, birisi başını çevirip, öteki odaya bakıyordu. Orada bulunanların hemen hepsi erkekti. Gizlice, kendimi belli etmeden orada bulunan iki kadını gözlemeye koyuldum. Birisi kısa boylu ve şişmandı, gözleri çizgi gibi olup, birbirlerine yakındı. Yüzünde kaba bir ifade vardı. Anlamsız görünüşlü iki adamla masada oturuyor, alçak sesle ve güç bela gizlediği öfkeli bir tonla hep o konuşuyordu.

Öteki kadın benden en az on beş yaş daha büyük olmasına rağmen, esmer ve güzeldi. V yakalı yün kazağından göğüs hatlarının başlangıç kısmı gözüküyordu. O salonda beni fark etmesini istediğim tek kadın oydu; fakat o, ceketli kravatlı ve som altın çakmaklı biriyle çok ilgileniyordu.

Esmer kadınla ilgili hayaller kuruyordum. Yaşlı teyzelerimle tartışacağım düşünceler değildi bunlar. O sırada Francesco karşımdaki sandalyede belirdi.

"Emma."

"Pardon?" dedim hafifçe irkilerek.

"Adı Emma. C. M.'nin eski karısı. Bilmem hatırladın mı, C. M., o dondurulmuş gıda üreticisi. Ayda on beş milyon nafaka ve Umberto Meydanı'na bakan bir ev. Orada burada epeyce elden geçmiş, ama tam bir malın gözü. İçecek hiçbir şey almadın mı?"

"Hiç kimse yoktu ki."

Francesco yerinden kalktı, tezgâhın arkasına geçti ve iki bardağa viski doldurdu. Masaya döndü, bardaklardan birini bana verdi. Sonra sigara yaktık.

“Peki, bu gece tüm bunları neden yaptın?”

“Bilmiyorum. Hayatımda kafa atmadım.”

“İlginç. Adamın burnunu kırarken bir profesyonel gibi gözüküyordun. Bunları birinden mi öğrendin?”

Gerçekten de bana bunları biri öğretmişti.

On dört, on beş yaşlarındayken arkadaşlarımla eve yakın bir bilardo salonuna giderdik. Daha çok masa tenisi ve bazen de Amerikan bilardo oynardık. Bu salon pek tekin bir yer değildi ve bir defasında, daha on altı yaşındayken geçimini suç işlemekten kazanan birine gereksiz bir laf etmiştim. Burada gerçek suçu kastediyorum. Uyuşturucu satıyor, araba çalıyor ve benzeri şeyler yapıyordu. İsmi asla öğrenemedim ama o yokken, ona ‘Pis’ anlamına gelen ‘u Zuzzus’ derlerdi. Vücut temizliğine pek ehemmiyet vermezdi.

Tabii ki, tumbaçalar gibi bana vuruyordu. Arkadaşlarım hiçbir şey yapmıyorlardı. Bir yandan da nerdeyse ıslık çalmaya başlayacaklardı. Bununla birlikte maruz kaldığım darbelerden korunmaya çalışırken, ortaya biri çıktı. O da yaşça daha büyük -sanırım on sekiz yaşlarında- daha iri yarı bir suçluydu ve özellikle herkes tarafından bilindiği gibi çok daha tehlikeliydi.

Adı Feluccio idi. Feluccio ‘u Gress, Şişko. Yasal olmayan işler yapardı ve bilardo salonunun bulunduğu apartman adasında düzeni sağlardı. Doğal olarak düzen hakkında son derece öznel fikirleri vardı ama bu başka konu. Bilinmeyen sebeplerden beni sempatik bulurdu.

Bana bir dreher birası ısmarladı ve yüzümdeki morluklar için, içinde buz bulunan bir temizlik bezi verdi. Bana darbeleri o şekilde karşılamamam gerektiğini söyledi. Ben ise karşılamam gerekir diye cevap verdim ve ona nasıl yapacağımı gösterdim ama o ince mizahı kavrayamadı. Şehir cangılındaki kaderimden kaygılanıyordu. Bu nedenle talebesi olmama karar verdi. Kendine göre bir dövüş yöntemi geliştirmişti. Doğuda doğmuş olsaydı, büyük bir dövüş ustası olurdu belki de. Oysa Bari’de, Liberta (Özgürlük) mahallesindeydi ve adı Feluccio ‘u Gres di. Kaldırımlarda dövüş ve stadyumda yumruk şampiyonuydu.

Bilardo salonunun arkasındaki küçük bahçede Feluccio buruna kafa atmasını, hayalara dizle vurmasını, hasmı sağırtmak için kulağı tokatlamayı, çeneye dirsek atmayı öğretti bana. Ayrıca saçlarından çekerek ve aynı anda dizinin arka tarafına tekme atarak kendimden daha cüsseli birini yere düşürmesini de öğretti.

Eğer günün birinde, ustam soygun suçundan jandarmalarca tutuklanmasaydı, bu işte nereye varırdık bilmiyorum. Böylece, sokak dövüşü sanatında çıraklık dönemim sona ermişti.

“İşte, kafa atmayı bu şekilde öğrendim. En azından bu gece işe yaradığını keşfettim.”

“Güzel bir hikâye,” dedi Francesco, lafımı bitirdiğimde.

“Doğru, güzel bir hikâye. Peki, burası neresi?”

“Görmüyor musun? Bir tür kumarhane. Tabii ki yasal olmayan bir yer. Burada insanlar kumar oynamayı bekler. İlk odada kumar oynanır, ama sakın bir şekilde. Öteki odalarda,” eliyle belirsiz bir işaret yaptı “daha ciddi oyunlar oynanır.”

Viskisinden bir yudum aldı, sonra gözlerini ovuşturarak konuşmaya devam etti.

“O arkadaşla konuştum,” eliyle aynı hareketi yaptı, “ve şimdi rahatça oturabiliriz. Birisi gidip, bu geceki dostlarımızı bulacak ve onlara başka bir olay çıkarmalarının doğru olmayacağını izah edecek. İşte bu kadar.”

“Nasıl oluyor da bu insanları tanıyorsun?”

“Ara sıra buraya oyun oynamaya gelirim.”

O sırada bir başka grup daha geldi. Yaklaşık benim yaşlarımda üç kız ve yaşça çok daha büyük iki adam. En azından kırk yaşlarındaydılar. Üzerlerinde oldukça pahalı elbiseler vardı ve kollarında Rolex saatler. Yüzleri birbirleriyle uyum içindeydi. Kızlardan biri sanki bakışlarıyla karşılaşmak istercesine uzun uzun Francesco’ya baktı. Ama başaramadı.

“Ben derim ki; masalardan birinde oyun oynamak istemiyorsan, buradan gitme zamanı geldi.”

“Evet, evet gidelim.”

Böylece kalktık, giriş kapısına doğru gittik. Francesco, viskiyi ödemek niyetinde değildi. Bir şeyler söylemek geçiyordu içimden. Birisinin borcumuzu ödemediğimiz için öfkelenip, bizi merdivenlerde takip etmesinden ve bacaklarımıza ateş etmesinden endişeleniyordum. Sonra Francesco’nun yaptığı şeyi bildiğini düşündüm. Belki de bu batakhane, pardon kumarhanede, açık kredisi vardı ve sonuçta hiçbir şey söylemedim. Kız biz odadan çıkana kadar bakışlarıyla Francesco’yu takip etmeye devam etti. Kapıda ve merdivenlerde duran beyleri selamladık ve kendimizi yeniden bahçede bulduk.

Evimin kapısına vardığımızda Francesco, önümüzdeki gecelerden birinde bir poker partisine katılmak isteyip is-

temediğimi sordu. Oysa arkadaşlarının evindeyken bakışlarımdaki şaşkınlığı kavrayarak, bu konuyu açığa vurmamıştı. Ona telefon numaramı söyledim. Bir yere yazmadan hafızasına yolladı. El sıkışarak vedalaştık.

Bana borçlu olduğunu söyledi, arabasının inik penceresinden. O esnada arabadan inmiş, kapının bozuk kilidiyle uğraşıyordum. Derken oradan uzaklaştım, o da arabasıyla hareket etti.

Hemen yatağa girdim ve günün ilk ışıkları panjurların aralıklarından içeriye süzölmeye başlayana kadar uyuyamadım.

Beş

Örnek bir talebeydim. Hukuğun son yılı, zamanından evvel verilmiş sınavlar, hemen hemen hazır bir ceza hukuku tezi ve öğrenci karnesinde hepsi de otuzun üstünde notlar. Haziranda mezun olacak ve sonra ne yapacağıma karar verecektim. Üniversitede kariyer veya hakimlik imtihanı. Her şey çok açık, çok net, çok düzenli.

Takriben iki senedir Giulia ile beraberdim. Benimle yaşıttı, tıpta okuyordu ve babası gibi hekimlik yapacaktı. Ufak tefek ve sevimliydi. Annesi beni çok seviyordu. Aslında nişanlılarımın anneleri beni hep sevmişlerdir.

Her şey daha iyiye gidiyordu.

Yılbaşı geçip, 1989 yılına girdikten dört beş gün sonra, Francesco bana telefon etti.

Poker partisine katılmak fikrine sıcak bakıyor muydum? Sıcak bakıyordum. Bunun üzerine, tanımadığım birinin evinde gece saat 10'a randevu ayarlandı. Bana isim ve adres verdi. Ona orada olacağımı söyledim.

Gece saat dokuzda Giulia ile tartıştım- beraber olduğumuzdan beri ilk gerçek tartışmaydı bu, ama sonuncusu değil- ve saat onda Francesco'nun verdiği adresteydim.

Yanıma beş yüz bin liraya yakın bir para almıştım. Benim için gerçekten büyük paraydı. Fakir birisi izlenimini bırakmak istemiyordum.

Francesco'dan başka ev sahibi vardı. Roberto adında uzun ve yağlı saçlı, sarışın biriydi.

Bir de kırk yaşlarında biraz pis görünümlü bir adam vardı. Kendini sadece Massaro soyadıyla tanıttı ve gece boyunca kimse ona vaftiz adıyla hitap etmedi.

Apartman dairesi kasvetliydi. Değersiz bir iki mobilya vardı ve tavana asılı çıplak lambalarla aydınlatılmıştı.

Mutfakta oyun oynanıyordu. Sarışın adam lavabonun yakınına plastik bardaklarla birlikte bir şişe viski koydu. Bunları kullanabileceğimizi söyledi. Gece boyunca şişe boşalana kadar bardaklara sık sık başvurduk. Sadece Francesco hemen hemen hiç içmedi.

Onların adetlerine göre oynamaya başladık. Üç tur poker ve bir tur açık poker. Oyuna giriş sabit on bin lira ve para arttırma en az yerdeki kadardı. Açıkçası, imkânlarımı aşan bir oyundu. Ne var ki çekip gitmekten utanıyordum. Böylece yavaş yavaş kaybetmeye başladım. Oyuna giriyor, yere para sürüyor, sonra oyun büyüyor ve ben ayrılıyordum; çünkü tek bir elde her şeyi kaybetmekten korkuyordum. Bu arada, birkaç kez, yerde birikmiş az miktarda parayı aldım ama yaklaşık iki saat sonra hemen hemen bütün paramı kaybetmiştim ve salaklığıma lanet ediyordum. Sonra bir şeyler oldu.

Açık pokerde kâğıt dağıtma sırası Francesco'ya gelmişti. Önce kapalı kâğıdı sonra açık kâğıdı verdi. Bende bir kız dışarıdaydı, kapalı kâğıdım da kızdı. Sarışında bir onlu, Massaro'da bir papaz, Francesco'da bir as vardı.

"Elli," dedi Francesco. Diğer ikisi hemen oyuna girdiler. Ben birkaç saniye düşündüm. Yüz bin liradan biraz daha fazla param vardı. Sonra, bu son parayı da kaybedip masadan kalkmayı ve bir daha hiç oynamamaya karar ver-

dim. Hayat boyu hiç oynamayacaktım, böylece gerçekleri öğreniyordum.

Francesco yeniden kâğıtları dağıttı. Üçüncü kızı da bana vermişti. Nabız atışlarımın hızlandığını hissettim. O sırada sarışına bir başka onlu, Massaro'ya da bir vale gelmişti. Francesco'ya da başka bir as ve bu yüzden konuşma sırası yine ondaydı.

"İki yüz bin." Yani yerdeki bütün para bu olup elimde kalan paradan çok daha fazlaydı.

'Salak, salak, salak!' diyordum kendi kendime. Ne yapıyorsun sen? Ev sahibi oyuna girdi. Massaro pas dedi. Ben bu kadar param olmadığını söyledim. Bana kredi açmalarının bir sakıncası var mıydı? "Sakıncası yok," dedi Francesco. Diğeri başıyla bir işaret yaptı. Muhtemelen tamamen güvenmiyor, ama bunu dile getiremiyordu. Kalan bütün parayı ortaya koydum ve küçük bir kâğıda yere olan borcumu not ettim. Sonra Francesco kâğıtları dağıttı son-
dan bir önceki turdu bu. Kupa asını bana, üçüncü onluyu sarışına verdi. Francesco'ya da yedili gelmişti.

"Beş yüz bin," dedi sarışın.

Francesco oyundan çıktı. Ben düşünmem gerektiğini söyledim. Gerçekte hakiki bir dehşet girdabından kurtulmaya çalışıyordum. Ya onun kapalı kâğıdı dördüncü onluysa? Bankada tasarruflarım vardı, ama neticede, onları bu şekilde harcamak bana bir delilik gibi geliyordu. Hey salak adam, ne işin vardı burada? Niçin gelmiştim? Etrafıma baktım bir an Francesco'nun gözleriyle karşılaştım.

Çok zor fark edilebilir bir şekilde başını salladı; bana oyuna gir diyor gibiydi. Hemen bakışımı ondan uzaklaştırdım. Ötekilerin bu hareketi fark etmelerinden korkuyordum. Bilmiyorum fark etmişler miydi ve bunun üzerine

küçük kâğıt üzerine büyük borcumu not ederek girdim.

Son iki kâğıt masanın düzlemi üzerinde kaydı. Sarışına papaz gelmişti.

Dördüncü kız da bana. Delice çarpan kalbimi duyduklarından emindim. Olacak şey değil, kare kız vardı elimde, yani kazandığım kesin gibiydi. Şimdi sarışının dördüncü kâğıdının onlu ya da en azından bir papaz olması için dua ediyordum. Çünkü, bu taktirde, ne olursa olsun oyuna girecek ve kazanan ben olacaktım. Sanki delirecekmiş gibi hissediyor ve kendimi kontrol için gayret sarf ediyordum. Sanki damarlarıma bir uyuşturucu girmişti. Bitmeyen bir orgazmı yaşıyor gibiydim. “Üç kızı olan konuşsun,” dedi sarışın. Bunları söyleyiş tarzından elinde kare ya da ful olduğundan emindim. Ayrıca beni yeneceğinden, hatta param parça edeceğinden emin olduğunu da biliyordum.

“Bir milyon.” Bunu derken, ağzımın içindeki ve mutfağın neredeyse elle tutulur hale gelmiş dumanlı havasında bu ses bana gerçek dışı gözüküyordu. Neydi 1 milyon olan? Gerçek dışı bir büyüklük müydü? Birkaç dakika evveline kadar benim için gerçek dışı bir büyüklüktü ve şimdi somut olan bir şeylere dönüşüyordu. Çoğalabilen birtakım şeylere.

“Bu kadar paran var mı?” dedi ev sahibi sesinde küçümseyici bir ton vardı.

Kanın şiddetle yanaklarıma akın ettiğini hissettim. Bana yoksul muamelesi yaptığı için utanç ve öfke duymuştum. Bir de delice bir korku. Param olmadığı için beni oyuna girmekten alıkoymaya kalkabilirdi. Sesimi kontrol etmek için adeta gayret sarf ettim.

“Yanımda yok, söylemiştim bunu.”

“Bana bir senet imzala o zaman.”

“Kaybedersem tabii ki sana bir senet imzalarım.” Aslında şunları da eklemek isterdim : “Eğer sen kaybedersen aynı şey geçerli. Bana peşin mi, yoksa çek mi verirsin?” fakat hiçbir şey söylemedim. Tehlikeyi sezip oyuna katılmasından korkmuştum.

“Pekâlâ bir milyonu gördüm, bir milyon daha.” Adi herif elindeki kare onla kazanacağından öylesine emindi ki... Kabul ettiğimi hemen söylemedim. Onun ortaya son para sürüşünden sonra birdenbire sakinleşmiştim. Bir tür sakin ve vahşi bir coşkunluktu bu. Birkaç saniye bu hissin zevki- ne varmak istedim. Etrafıma baktım ve Francesco’nun dudaklarında çok hafif bir tebessüm fark eder gibi oldum.

“Görüyorum,” dedim sonunda.

“Kapalı kâğıt dördüncü onlu. Yani dördüncü kız yoksa elinde...”

Konuşmadan önce kapalı kâğıdı açiverdi. Dördüncü kız bende. Açtığım kâğıt üzerine gözlerini dikerek öylece hareketsiz kaldı. İnanmak istemiyordu. Bir açık poker elinde iki karenin gelmesi mümkün değildi.

Ben bile buna inanamıyordum.

“Güzel bir el,” dedi neşeyle Francesco. Öteki, gerçek bir nefretle başını çevirip ona baktı. Yüzümde mutlu bir ifade vardı. Bütün bu paraları bana nasıl ödeyeceğini kendi kendime soruyordum. Yerdeki parayı aldım ve sadece sözlerle öne sürülen büyük miktarda borcu küçük kâğıt üzerinde işaretledik.

Yeni tura başlama saati geldiğinde sarışın zararını biraz telafi eder gibi olmuştu ama yine de birkaç milyon kaybı vardı. Tek galip bendim. Oyuna devam edebileceğimizi söylemenin kibarca olacağını düşündüm. Roberto konuşma fırsatını bulamadan Francesco araya girdi. Üzgündü

fakat çok geç kalamazdı; çünkü ertesi sabaha verilmiş bir sözü vardı. Bu yüzden oyunu bırakmak zorundaydık, çünkü üç kişiyle oyuna devam edemezdik.

Sarışın bana üç milyon yedi yüz bin liralık bir çek verdi. Francesco ise iki yüz bin nakit para, Massaro da aşağı yukarı aynı miktarda para verdi.

Ayrılma zamanı geldiğinde terbiyeli bir çocuk gibiydim. Misafirperverliği için ev sahibine teşekkür ettim. Konuşurken havalara girdiğimi fark ediyordum. Bir çuval para kazandıktan sonra, bir de onların kışklarını yere sürtmek ister gibiydim.

Ama belki de iyi düşünecek olursam, gerçekten onların kışklarını yere sürtmek istiyordum.

Roberto hiçbir şey söylemedi. Massaro da aynı şekilde... Ama Massaro bütün gece boyunca ağzını açmamıştı. Her ikisinin de yüzleri mosmordu. Bütün bu olup bitenlere inanamamış gibiydiler. Francesco rövanşı düzenleyeceğini söyledi ve birlikte oradan ayrıldık.

Gecenin ikisiydi. Kolayca uyuyamayacağımdan eminim. Bu yüzden Francesco bana bir şeyler içmek isteyip istemediğimi sorduğunda, "Evet," dedim; üstelik kazandıklarım ile içkileri ödemek bana düşüyordu.

Doğruydum, bana düşüyordu. Acayip bir gülümsemeyle bunu onayladı.

Piyano çalınan, Dirty Moon adlı bir bara gitmiştik. Canlı müzik vardı burada ve tan ağarana kadar açıktı. Kapuçino ve pastaneden yeni gelmiş nutellalı ay çörekleri aldık. Lokalin en ucundaki küçük bir masaya oturduk.

"Bu gece senin gecendi, değil mi?" dedi Francesco, sesinde çözülemeyen bir ifade vardı.

“Gerçekten. Bir daha böyle bir şey asla başıma gelmez. Düşünebiliyor musun, açık pokerde bir elde iki kare! Üstelik bana da daha büyük olanı geliyor.”

“Neden bir daha olmasın ki?”

“Çünkü, sanırım böyle bir şey bir daha tekrarlanmaz.”

“Biliyorsun ki hayat sürprizlerle doludur,” dedi belirsiz bir ses tonu ve yüzünde garip bir ifadeyle. Sonra yerinden kalkarak tezgaha gitti ve elinde bir deste Fransız iskambiliyle döndü. Altılıya kadar olan kâğıtları desteden çıkarıp, sanki masada dört kişi varmış ve poker oynayacakmışız gibi dağıtmaya başladı. Önümde beş kapalı kâğıt olduğunda bana onlara bakmamı söyledi.

“Ne demek oluyor bu?”

“Kâğıtlarına bak. Bir el oyun oynadığımızı farzet.”

Kâğıtlara baktım. Dört kız ve bir kupa ası vardı. Felce uğramış gibi olmuştum, o sırada o diğer hayali oyunculara dağıtmış olduğu kâğıtları açıyordu. İki hayalet oyuncudan birine kare on gelmişti.

“Ne anlama geliyor bütün bunlar?” diye kekeledim alçak sesle, etrafa bakındıktan sonra.

“Talih değişken bir kavramdır. Esnektir. Eğer istemesini bilersen, iltimasları da kabul eder.”

“Bu gece hile yaptığını mı söylüyorsun?”

“Hile yapmak hoşuma gitmeyen bir deyiş. Diyelim ki...”

“Ne diyelim? Ne diyeceksin ki lanet olası? Hile yaptın ve bütün o paraları bana kazandırdın.”

“Sana yardım ettim. Sen de oyuna devam etme fırsatını yakaladın, tehlikeli bile olsa... Bir tür deney gibiydi bu.”

“Bana bir deney yaptığını ve şu anda cebimde, üç kâğıtçıkla kazanılmış dört milyon lira olduğunu mu söy-

lüyorsun? Delirmiş olman lazım. Beni bir hilenin ortasına soktun. Lanet olsun, benim adımla bir dolandırıcılığa karıştırdın. Hem de bana hiçbir şey söylemeden. Günün birinde hilebaz olmam gerekseydi, buna ben karar verirdim.”

Hep alçak sesle ama öfkeyle konuşuyordum. Francesco tepki göstermedi ve hiç bozuntuya vermedi. Sadece dudaklarında uçuşan alaycı tebessümü bıraktı, yüzüne çok ciddi ve dürüst bir ifade takındı. Biliyorum, belki saçmaydı ama o an düşündüğüm buydu.

“Üzgünüm. Bu paraların nereden geldiğini bilmen doğru olurdu. Yani, o paraları nasıl kazandığını demek istiyorum. Eğer bunun ahlak dışı olduğunu düşünüyorsan, çeki iade edebilir ya da daha basiti tahsil etmeyebilirsin. O çek bir hilenin ürünü, doğrudur. O halde bu hileye adının karışmasını istemiyorsan, cüzdanından çıkart ve yırt. Karar sadece sana ait olmalı.”

Şaşırp kalmıştım. Ahlaki kaygılardan kaynaklanan öfkem sırasında, o paraları iade etme ihtimalini düşünmemiştim. Ya da sadece çeki yok etmeyi ve onunla birlikte işlenen suçtan sağlanan kazancı. Gerçekten de onun dediği gibi yapabiliirdim. Ama lanet olsun, o paralar benimdi artık. Durum tersine dönmüştü. Çılgın gibi, ne söylemem gerektiğini düşünüyor ama bulamıyordum. O sırada yine o sözü aldı.

“Durum değerlendirmesinde tüm verilere sahip olman için bir şey daha bilmen gerekir. Onların ikisi de -Roberto ve Massaro- hilebaz.”

“Hilebaz mı? Hangi anlamda?”

“Beş para etmez iki hilebaz. Sarışın olan bir tek oyun bilir. Açık poker oynandığında kâğıtları o veriyorsa, kapalı kâğıtların ne olduklarını bilir. Bu oyunu yapabilmesi için

destenin kesilmemesi lazımdır. Massaro onun sağındaydı ve bazen kâğıtları kesmiyordu; kimi zaman da desteyi kesiyor, sonra Roberto onun kestiği kısmı eski yerine koyuyordu.”

Dehşet içinde kalmıştım. Hiçbir şeyi fark etmemiştim. Francesco açıklamalarına devam etti.

“Ayrıca oyun esnasında aralarında haberleşmek için bir işaret sistemleri vardı. Beni dinliyor musun?”

Onu dinliyordum. Hem de nasıl!

“İkisi de serseri, ama bu sistemle birçok genci mahvettiler. Neyse, şimdi her şeyi biliyorsun. Serbestçe karar verebilirsin.”

Bu şekilde ele alındığında, meselenin tamamen değiştiğini düşündüm. Mesele olanlardan habersiz, dürüst, tesadüfen bir araya gelmiş iki oyun arkadaşının zararına çevrilen adi bir dalavere değildi artık. Bir nevi, adaleti yerine getiren mühim bir eylemdi. Ben ise bir hilebazın suç ortağı değil, Robin Hood’un arkadaşıydım.

Bu yüzden paraları alıkoymalıyım.

Sonra zihnimde bir fikir belirmeye başladı. Belki de paraları Francesco ile paylaşmam gerekecekti.

“Paraları iade etnemeye karar verirsem,” dedim ihtiyatlı bir tavırla, “paylaşalım mı?”

Çok keyiflenmiş olmalıydı ki kahkahayı bastı.

“Gerçekten de evet demeyi isterim. Doğru bir iş yapıyorsun arkadaşım. İki domuzun paralarını aldık. Bu tıpkı bir uyuşturucu satıcısını soymak gibi bir şey.”

O anda tanıdığım kadarıyla Francesco’nun bir uyuşturucu satıcısını soyabileceğini de düşündüm.

“Nasıl yaptın bunu?”

“Kâğıtlarla bazı oyunlar yapmasını bilirim.”

“Bunu gördüm, demek istediğim nasıl yaptığın.”

“Sen hiçbir sihirbazın hilelerini açıkladığını duydun mu? Böyle bir şey olamaz. Meslek ahlâkına aykırıdır.”

Sanki çok eğlenmiş gibi gülümsedi ve kısa bir süre sonra tekrardan konuşmaya devam etti.

“Bana bu oyunları bir sihirbaz öğretti. Kendisi babamın arkadaşıydı. Ben çocukken, bayramlarda oyunlar yapması için kendisine yalvarırdım, o da inanılmaz oyunlar yapardı. Bu oyunları öğrenmek bende sabit fikir haline gelmişti. Bana ne olacağımı sordukları zaman, sihirbaz olacağımı söyledim. On yaşımdayken biriktirdiğim paralarla bir el kitabı aldım. Zamanımın çoğunu sihirbazlıkla ilgili alıştırma-
malara harcamaya başladım. On beş yaşma doğru –sanki şimdi olmuş gibi hatırlıyorum, babam ölmüştü– ona gittim ve bana sihirbazlığı öğretmesini istedim. Ona tek başıma öğrenmiş olduklarımı gösterdim. Çok etkilenmişti; bana yeteneğim olduğunu söyledi ve bir yıldan daha uzun bir süre haftada iki üç defa ders almaya evine gittim. Büyük bir sihirbaz olacağımı söylüyordu. Sahnelerde gösteri yapacak geleneksel bir sihirbaz.”

Bir sigara yakmak için sözlerine ara verdi. Gözleri bir tür nostaljiyle sanki uzaklara bakıyor gibiydi.

“Sonra ona inme indi.”

Susmuştu. Sanki konuşan ve ona, ustasına inme indiğini haber veren bir başkasıydı. Ben de bir sigara yaktım ve hiçbir şey demeden yeniden konuşmaya başlamasını bekledim.

“Ölmemişti ama o günden sonra bir daha sihirbazlık yapamadı. Benim sihirbazlık okulum sona ermişti. Birkaç ay sonra ilk kez kâğıtlarla hile yaptım.”

“Niçin?”

“Niçin mi hile yapıyorum? Ya da ilk hilemi niçin mi yaptım?”

“Her ikisi de...”

“Bunu çoğu kere kendime sordum. Doğru cevabı bulduğumdan emin değilim. Belki de bir daha sihirbazlık yapamayacağımı bildiğim için öfkelenmişim. Belki de ona kızmıştım; çünkü benimle olan işini bitirmeden önce inme inmişti. Muhtemelen kendime kızmıştım; çünkü her şeyi terk edip, başka bir yere ve başka bir ustaya gitme cesaretini kendimde bulamamıştım. Ama o sırada henüz on yedi yaşında bile değildim.”

Yeniden sustu ve sigarasını küllükte söndürdü.

“Ya da belki sihirbazlık yapmak kaderimde yazılmıştı. Yani demek istiyorum ki; oyun masasında hile yapmak çok eğlenceli ve sahnede hile yapmak gibi, bir çeşit sanat.”

“Küçük bir ayrıntıyı atlıyorsun. Eğer ben bir sihirbazın oyununu seyretmeye gidiyorsam, kandırılmak için ona para veririm. Hile benimle sihirbaz arasındaki sözleşmenin konusudur. Ben bileti satın alırım, o ise bana bir hile satar. Bu da benim hoşuma gider. Eğer bir hilebazla masaya oturursam ve kurallara uygun bir oyun oynamayı düşünürsem...”

“Doğru ama gerçek hayat daima bizim verdiğimiz örneklerden daha karmaşıktır. Örnek olarak bu geceki olayı ele al. O ikisi, o evde ağdaki iki örümcek gibiler ve savunmasız insanları paramparça ediyorlar. Öyleyse başlarına geleni hak ediyorlar. Onlara bunu yapmak hiç de ahlak dışı değil.”

“Ama bir suç,” dedim fakat onunla tartışmak istemiyordum. Konuşurken sesimde öfkeli ve saldırgan bir ton yoktu.

“Doğru söylüyorsun, bir suç, fakat ben şahsi olarak sadece kendi ahlâk prensiplerimle çakışan hukuk kurallarını ihlal etmeme konusunda kendimi frenlerim. Geçen akşam Alessandra’nın evinde o insana benzer yaratığın suratını dağıttın. Bir suç işledin...”

“Hayır, o meşru müdafaydı.”

“Dar bir hukuki bakış açısından, saldırgan sen olsan da geniş anlamda meşru müdafaydı. Fakat ahlaki olarak yasal bir eylemdi. Hırsızları soymak nasıl ahlaki olarak yasalsa. Gerçekten de ahlaki olarak yasal bir eylemdi. Öte yandan hırsızların kendilerini yakalatmamaları da yasal bir eylem sayılır.”

“O halde, seni iyi anlamışsam eğer, sen her hile yaptığında, diğer hilebazlara hile yaptın.”

“Bunu demedim. Bir başkasından hileyle alınan para, o kişinin ahlaki kusuruyla haklı kılınmalıdır. Abarttığım için özür dilerim ama özet olarak ben fakirlere hile yapmam. Sadece bir iki saat oyun oynamak için oturanlara da hile yapmam. Arkadaşlarıma da hile yapmam.”

“O halde kime hile yapıyorsun?”

“Kötülere. Bana göre, kâğıtlarla hile yaparak ahlaken kötü insanların paralarını almak, adaletin bir tür pratik tecellisidir.”

O anda sustu. Çok ciddi bir şekilde bana baktı ve bir dakika sonra kahkahayı bastı. Tamam, biraz abarttım. Bu işin çekici yanlarından biri, çalma eylemidir. Gördüğün gibi çok eğlenceli bir şeydir.”

Birkaç dakika içinde her şey değişmişti. Daha bir saat önce hakkında sert hükümler öne sürdüğüm şeyler en

azından üzerinde tartışılabilir bir hal almıştı. Hoşa giden bir kaygıyla –ki doğrudu– o paraların kazanıldığı yöntemi eğlenceli bulduğumu fark ettim. Sessiz sorular yöneliyordum. Bu tıpkı bir meşaleyle zihnimin en gizli ve bilinmeyen bölgesini ışık huzmeleriyle aydınlatmak gibiydi.

O poker partisinden dört ya da beş saat öncesine gidecek olsaydım, ne olacağını bile bile aynı şekilde oyuna katılır mıyım? Ve ayrıca, şimdi, o paraların üç kâğıtçılıkla değil de yasal olarak kazanıldığına karar verme gücüne sahip bir kişi olarak ne yapardım? Çeki iade mi ederdim? Ya da tahsil mi etmezdim? Bu konuda hiçbir şey düşünüyordum. Kendimi çok daha ötelerde hissediyordum. Kendi kendime şöyle cevap verdim. Neler olacağını bilsem de poker partisine katılırdım. O paraların bir el çabukluğu oyunuyla –yani yüksek bir yetenek ve tasarımıyla– kazanılması, talihin kör bir hamlesiyle kazanılmasından çok daha eğlenceliydi.

Sonra çok çarpıcı bir şeyin farkına vardım. Diğerlerinden daha çarpıcı bir şeyin.

Yeniden oynamak istiyordum.

Francesco düşüncemi okudu.

“Birkaç gün içinde başka bir poker partisine ne dersin? Kazancı yüzde elli paylaşacağız.”

“Affedersin ama niçin? Neden ihtiyacın var bana?”

Bana neden ihtiyacı olduğunu izah etti. Özellikle pokerde tek başına hile yapılamazdı. Ciddi bir masada, eğer hep kazanırsan –ve fazla kazanırsan– kâğıtları sen dağıttığın zaman kısacası ötekiler bunu fark ederler ve şüphelenirler. Sihirbaz kadar ortak da önemlidir. Biri kâğıtları dü-

zer, öteki parayı tahsil eder ve herkes memnundur. Yani aslında hiç de memnun değillerdir ama sadece lanet olası, saçma bir şanssızlık söz konusu olduğunu düşünürler. Roberto ile Massaro gibi.

Kısacası Francesco bana sistemin nasıl işlediğini açıklıyordu. Masada ortak, salak ya da palavracı gibi davranmalıdır. Pokerde bu iki davranış kesinlikle aynı şeydir. Bir elde büyük para kazanmak ya da üst üste yerdeki küçük paraları kazanmak, geceki durumlara göre mümkündür. Hilebazın bazı kayıplara uğraması ve ortağın kazanması amatör oyuncunun klasik, yüz­süz talihinden ileri geliyor gibi gözükür ki bu önemlidir. Vesaire, vesaire...

Sözlerini bitirdiğinde o anda beni yakan soruyu soruverdim.

“Neden özellikle ben?”

Sessizce bana baktı. Sonra bakışını benden uzaklaştırarak bir sigara aldı, onu yakmadan masanın yüzeyine hafifçe vurdu. Derken yine sessizce bana çevirdi bakışlarını. Nihayet konuştu, biraz keyifsiz görünüyordu.

“Kural olarak sezgilere güvenmem ve onları bastırma-ya çalışırım. Oysa bu sefer senin, anlayabileceğim uygun insan olduğun görüşüne sahip oldum. Demian’ı okudun mu?”

Başım­la bir işaret yaptım. O kitabı okumuştum, eğer beni ikna etmeye çalışıyorsa, önemli bir noktaya değinmişti. Ben hiçbir şey söylemeden devam etti:

“Kısacası, yöntem olarak hiç yapmadığım bir şey yaptım. Yani sezgiye dayanan bir bahis. Beni anlayabiliyor musun?”

Bana itimat ettiğini söylüyordu. Nedeni de sahip olduğum bazı özel şeylerdi.

Yeterliydi bunlar.

Kuşkusuz, benden önce ortak rolünü oynayan bir başkasının olduğu açıktı. Bir kişinin yerine başkasını koyuyordu. Ama Francesco bundan bahsetmedi ve o gece ben hiçbir şey sormadım.

Bar sahibi ve barın tek garsonu, sandalyeleri masaların üstüne yığmaya başlarken Dirty Moon'u terk ettik.

Dışarıda mor bir Ocak şafağı vardı.

Yedi

Hemen her akşam ders çalıştıktan sonra ya da günü yararlı hiçbir şey yapmadan geçirdiğimde Giulia'nın evine gidiyordum. Bu gibi hallerde hafif ve tatsız bir tür çılgınlığa yakalanıyordum. Bedenle ilgili bir duygu, kollarda ve omuzlarda karıncalanma. Ten üzerinde elbiselerin, nefesin, hafifçe hızlanmış kalp atışlarının rahatsız edici bilinci.

Dışarı çıkıyordum. Şehirde belli bir amaçla yürümek o tür bir sıkıntıyı biraz dindiriyordu.

Giulia hep evde arkadaşı Alessia ile ders çalışırdı. Giulia ve Alessia birbirlerinin kopyalarıydı. Her ikisi de başarılı ve çalışkandı. İkisinin de aileleri hali vakti yerinde olup, meslek sahibiydiler. Temelleri sağlam ve rahat bir yaşama alışmışlardı. Bari'nin merkezinde, yetmişli yıllara ait pahalı mobilyalarla döşenmiş evler, Rosa Marina'da villalar, uykusuz haftalar, tenis kulübü ve geri kalan her şey. Ben yabancı, şaşkın ve meraklı bir yolcu gibi o dünyaya giryordum. Benim ailem başka bir araziye aitti. Parti, siyasi yaşam, o zenginlik içinde yüzen cıvık cıvık Barililiğine duyulan küçümseme. Azınlık olmaktan ve öyle kalmak istemekten ileri gelen, biraz züppeliğe kaçan gurur duygusu. Kız kardeşim de böyleydi.

Ben ise o farklı dünyaya hep merak duymuşumdur. Bu meraka bir tür haset de karışıyordu. Daha kolay gözüken, daha az sorunlu, zaman zaman takıntı halini alan o eleştiri duygusundan uzak bir hayata duyulan bir hasetti bu.

Bu yüzden Giulia ile birlikte olmaya başlamamla birlikte gerçek ve kendine özgü bir araştırma ortaya çıktı.

O evlere girmek ve o insanların yaşadıkları hayatı görmek hoşuma gidiyordu. Onların adetlerine iştirak etmek, gerçek anlamıyla onlara karışmadan aralarına girmek, bir tiyatro oyunu, bir bukalemunluktu. Oyun birkaç ay, işin farkına varıncaya kadar eğlenceli oldu.

Bu hikâyenin başladığı dönemde henüz farkına varmamış olsam bile çoktan yorulmuştum.

Giulia'nın evine gittiğimde o ve Alessia ders çalışmayı bırakıyorlardı. Geniş mutfakta gevezelik ediyorduk. Giulia'nın annesi dükkânlara, mağazalara, kuaförlere ve estetik uzmanlarına yaptığı öğleden sonra gezilerinin ardından evde boy gösteriyor ve çoğu kere o da bizle takılıyordu. Akşam yemeğine, burraco* partisine, tiyatroya veya benzer bir şeye geç kaldığını fark edene kadar yanımızda kalıyordu. Aslında her gece dışarı çıkardı. Babası ise bütün zamanını geçirdiği stüdyosunun bulunduğu yandaki dairede kalırdı. Hemen hiç ortalıkta görünmezdi.

Biz çoğu kere evde kalırdık. Bazen Giulia ile ben, yalnız. Bazen bir arkadaş -onun arkadaşları- gelir ve makarna ya da salata hazırlardık. Çoğunlukla haftasonları hep birlikte dışarı çıkılır, önce sinemaya sonra da pizzacıya gidilirdi.

De Cesarelerin evinin mutfağında, sanki sergilenmek üzere asılmış gibi duran sıra sıra pahalı tavalar arasında, o parlak ışık ve o temiz, rahatlatıcı koku içinde geçirilen bütün o gecelerde neler konuştuğumuzu hatırlamıyorum. Evden ve taze yiyeceklerden, pahalı sabunlar ve deriden belki de.

* (bir iskambil oyunu)

O eve geldiğimde, en çok hoşuma giden hoş ve rahatlatıcı karma kokuydu. Kimi zaman kendi evime girdiğimde ne koku duyulduğunu ve o duyamadığım kokunun başkalarına neler çağrıştırdığını kendime sorardım.

Roberto ve Massaro ile oynadığımız poker partisinin ertesi akşamı Giulia'nın evine her zamankinden daha erken saatte gittim. Sabahleyin tahsil ettiğim çekin parasıyla Giulia'ya bir çanta satın almıştım. Bir gece evvelki kavgaya yüzünden kendimi affettirmek, o belirsiz suçluluk duygusunu susturmak içindi bu.

Hediyeyi ona verdim. Açarken biraz şaşkın gibiydi. Paketin içindekini gördüğünde son derece şaşkın bakışlarla bana baktı. Çünkü pahalı bir çantaydı ve böyle değerli bir hediye için hiçbir sebep yoktu.

"Böyle bir nişanlım olsun isterdim," diye iç çekti Alesia giderken.

Baş başa kaldığımızda Giulia'ya olup bitenleri anlattım. Anlatılabilecek olan kısmı tabii ki. Poker oynamıştım, inanılmaz derecede şanslıydım ve bir sürü para kazanmıştım. Aşağı yukarı bunlardı anlattığım.

"Ne kadar kazandın?" diye sordu Giulia gözlerini açarak ve başını bana doğru uzatarak. Söylediklerimi anladığından emin olmak ister gibiydi.

"Söyledim işte, birkaç milyon." İçimden bir ses belirsiz ifadeler kullanmanın daha doğru olacağını söylüyordu.

"Birkaç milyon. Sen delirdin galiba? Nerede oynadın?" Kızgın değildi. Kuşkulu ve şaşırmış görünüyordu.

"Birinin.... Francesco Carducci'nin bir arkadaşının evine gittim."

"Yani Francesco Carducci ile gerçekten arkadaş oldun, öyle mi? Önce birlikte kavgaya karıştınız, sonra ku-

mar oynadınız. Artık onunla kadın tavlama da gidersiniz. Anneme, sen dışarıdayken dikkatli olmasını söyleyeyim mi?"

"Beni poker partisine davet etti, dördüncü eksikmiş. Sana bunu dün söylemiştim ve hatta sen kızmıştın."

"Seni kimin oyuna davet ettiğini bana söylemedin."

"Pekâlâ, gördüğün gibi gizleyecek hiçbir şey yoktu. Hem de bir noktaya kadar tamamen normal bir poker partisiydi. Sonra o inanılmaz şey oldu. Aynı elde iki kare geldi. Oyunu zorlayan ben değildim, ama olaylar böyle gelişti."

O olayları o şekilde anlatırken, hayatımın ikiye bölünmekte olduğunu gayet net bir şekilde algılıyordum. Bir bölümü normal, diğer bölümüyse hiç kimseye anlatamayacağım şekilde gölgelerle dolu bir alandı. O anda çift bir yaşamım olduğunu anlamıştım.

Üstelik bunun hoşuma gittiğini de düşünmüştüm.

"Bana ikinizin nasıl arkadaş olduğunu izah edebilir misin?"

"Biz arkadaş olmadık. Hoş, olsaydık da bunda kötü ya da acayip bir taraf göremiyorum."

Sesimde garip bir gerginlik hissediyordum. Sanki bu cümleleri telaffuz ederken, Francesco'yu, Giulia'nın kelimelerindeki gizli önyargıdan koruyor gibiydim. O anda bile Giulia'ya karşı samimi olmadığımın farkına vardım. Gerçekten de Francesco'nun arkadaşı olmuştum ve onun da benim arkadaşım olmasını istediğimi düşünüyordum sözlerime devam ederken.

"Yumrukların atıldığı gece Alessandra'nın evine onunla birlikte gittik. Olup bitenlere bakılacak olursa, bu bana doğal geliyor. Vedalaştığımız anda zaman zaman yine görüşebileceğimizi düşündük. Sonra bir gün pokerde bir

dördüncü oyuncu lazım olunca Francesco beni çağırdı. İşte hepsi bu.”

“Peki, ya o paraları kazanacağına kaybetseydin?”

“Bir kare kızla o eli kaybetmem mümkün değildi.” Söylediklerim doğrudu diye düşündüm, sadece birkaç detayı es geçmiştim. Giulia bir süre sustu, sonra çantayı eline aldı, parmakları arasında çevirdi, onu omuzlarına koymayı denedi.

“Gerçekten de çok güzel.”

Yüzümde budalaca bir tebessümle başımı eğerek onayladım.

Sonunda çantayı bir yana koydu ve benim kumarda böylesine şanslı olmamdan dolayı endişe duyup duymaması gerektiğini bana sordu. Ben böyle bir şeyin gerekmediğini, tasalanacak hiçbir şey olmadığını söyledim; eğer istersek kendimizi denetim altına alabilirdik. Hem, gizli bir takım şeyler de yapabilirdik; çünkü ablası evleneli altı ay geçmişti, baba Bari dışında bir kongredeydi, annesi de briç partisinde. Maksat biraz değişiklik değil miydi?

Onun odasında seviştik. Hareketlerimin ve davranışlarımın acayip bir şekilde bilincindeydim. En anlamsız olanlarının bile... Tedirgin edici bir denetim duygusuydu bu. Vücutlarımız her zamankinden daha farklı bir ritim ile hareket ederken, orada bulunduğumuzun ama aslında başka yerlerde olduğumuzun algılanmasıydı.

Yatakta yan yana, birbirimize çok yakın uzanmıştık. Giulia, eğer pokerde kazanmak bende böyle hoş bir etki yaratıyorsa, beni bu konuda ara sıra serbest bırakmaya hazır olduğunu söyledi.

Sekiz

En azından iki hafta geçmişti. Francesco beni bir daha aramamıştı. Birkaç gün sonra olup bitenleri yeniden düşündüğü, ihtiyatsız davranmış olduğunu fark ettiği ve haklı olarak beni aramamaya karar verdiği sonucuna vardım.

İçimden bir ses onu aramamı söylüyor fakat kendimi tutuyordum. Onun teklifinden ne kadar etkilenmiş olduğumu kendisine belli etmek istemiyordum. Bunu kendime bile kabul ettirmeyi düşünmüyordum. Böyle yapmanın daha iyi olduğunu söylüyordum kendi kendime. Yaşamım yeniden uyuşuk bir şekilde sürüp gitmeye başlamıştı.

Bir Cuma öğleden sonrası hukukta yargılama usulleriyle ilgili elkitabını incelemeye çalışırken telefon geldi. Onun sesini işittiğimde vücudumda bir adrenalin patlaması hissettim. Niçin daha önce aramadığını bana açıklamadı, ben de sormadım. O akşam çıkabilir miydim? Evet dedim. Giulia'ya ne mazeret uydurmam gerektiğini düşünüyordum. Bir şeyler uydurmak zorunda olduğum belliydi.

"Peki," dedi. "Saat onda sende olurum. Bari dışına gideceğiz."

"Nereye?"

"Bir eğlenceye."

O akşam Giulia ile bir tartışma çıkmadı. Grip olmuştu ve ona telefon ettiğimde, benim de hasta olmamı istemediği için o akşam ona gelmememi söyledi. Peki dedim, üz-

gün bir ses tonuyla. O halde, belki ben de bir arkadaşım la ya da arkadaşlarımla bir şeyler içmek için dışarı çıkabilirdim. Amaç geceyi geçirmekt i.

Bunları ben Francesco ile dışarıdayken eve telefon edip beni aramasını önlemek için söylemiş tim. Ertesi gün ona neler anlatacağımı, ertesi gün düşünürdüm.

Francesco vaktinde geldi. Aşağı indiğimde kapının önünde DS'sini park etmiş halde buldum onu. Yüzünde bir tür tebessüm vardı. Kısa bir süre sonra bu tebessümü tanıyacak ama gerçekten de hiçbir zaman çözmeyi başaramayacaktım.

Yarı ıssız yollarda hızla ilerledik ve birkaç dakika sonra şehir dışına çıktık. Soğuk ve berrak bir geceydi. Dolunay vardı. Ve etrafımızda akıp giden kır, sihirli ve lacivert bir aydınlıkla kaplanmış tı. Farları yakmadan da gidilebilirdi. Böyle bir gecede her yere gidilebilirdi.

Hemen hiçbir şey konuşmadık. Çoğu kez sessizlik ben de sıkıntı yaratırdı. Boşluğu doldurmak için konuşurdum ama o gece konuşmadım. O gece içinde tıpkı bir karıncalanma oluyormuş gibi sakin bir heyecanlanma hissediyordum. Tam bir kontrol hissiyle karışmış hafif bir sarhoşluk. Konuşmaya ihtiyacım yok. İki tarafı ağaçlıklı bir caddeye girdik. Yüksek çam ağaçlarıyla ormanı andıran bir park. Parkın bitiminde villa ve sağda çoğu pahalı ve parlak çeşitli arabaların park ettiğ i bir düzlük alan. Biz de oraya girdik ve eve girmek için geniş bir merdivenden çıktık.

Kim düzenledi bu eğlenceyi diye sordum, o anda bunu bilmediğimi fark etmiş tim.

"Adı Patrizia, babası milyarder. Yüzlerce hektar buğday ve diğ er tahıllar. Sanırım birkaç gün önce doğumgünüydü."

Buraya eli boş gelmemiz hakkında tam bir şeyler söylemeye hazırlanırken, bunun onun sorunu olduğunu düşündüm. Tabii eğer bu bir sorunsa. Camlı kapının arkasında bir tür geniş bir giriş vardı, oradan çok büyük bir salona geçtik. Ortam yarı gölgeliydi. Tavanın tam ortasındaki avize sönüktü. Ve aydınlanma az olup aşağıdan gelen gizlenmiş ışıklarla sağlanıyordu.

Ortalık sıcaktı. Çok insan vardı. Bizim yaşımızda ve bizden büyük yaşta bir sürü insan. Bazıları muhakkak ki kırk yaşının üzerindeydi. Sigaraların, hafifçe terlemiş vücutların ve cilayla parlatılmış mobilyaların kokusu duyuluyordu. Havada somut bazı şeyler vardı. Fiziksel ve tinsel bazı şeyler...

Francesco bazı kimselere selam veriyor ve ev sahibesini aramak için etrafına bakınıyordu. O sırada bir kız onu omuzlarından kavradı, kendine doğru çevirdi ve ateşli bir şekilde öptü.

“Geldin demek! Aferin, memnun oldum.”

“Ne yani? Gelmemeli miydim?”

Sesinde alaycı bir ton sezer gibi oldum. Bana öyle gelmişti belki de. Zaten o an pek de umurumda değildi.

“Bu bey Giorgio. Arkadaşım Giorgio. Bu da Patrizia, bölgenin en tehlikeli kadınlarından biri. Kendisi judo şampiyonu.”

Patrizia bana doğru döndü. Benimle, yani Francesco’nun arkadaşıyla tanışmaktan gerçekten de memnun olmuş gibiydi. Nasıl davranacağımı kestiremiyordum. Ona elimi uzatmak bana gülünç ve bürokratik geliyordu. Biraz yaklaşıp gülümsedim, ona en iyi dileklerimi sundum. O, benim sorunumu çözdü. Sanki kırk yıllık ahabpımız gibi bana sarıldı ve öptü. Esmerdi, fazla boylu değildi. Eti butu

yerindeydi. Koyu renk gözleri hafifçe korkuya kapılmış gibiydi. İri ve erkeksi bir burnu vardı. Fiziksel gücü, canlı ve yalın bir cinselliği yansıtıyordu bu burun. Düşünceleirim artık, her zaman izledikleri yoldan sapmıştı. Onu bir an çıplakken düşündüm. Onu becermek nasıl olurdu kim bilir. Duvara dayanmış beyaz ve kaslı bir vücudu hayal ettim. Ben ise ona arkadan yaklaşıyordum. Birçok judo selamıyla...

“Sen de onun gibi haydut musun? Sana da mı dikkat etmek lazım?” dedi neşeli bir tonla. Haydut olup olmadığımı bilmediğimi düşündüm bir an. Gözlerine bakarak gülümsedim. Hiçbir şey demedim.

“Orada yiyecek içecek şeyler var.” Tepsi ve şişelerle dolu büyük bir masanın hayal meyal görüldüğü daha aydınlık bir odayı işaret eden bir hareket yaptı. Sonra odadaki bir divanın ucunda oturan biri onu çağırdı. Geliyorum diye cevap verdi ona. Francesco’ya dönüp imalarla dolu bir bakış fırlatarak, “Seni sonra göreceğim,” dedi “her zamanki gibi ortadan kaybolma.” Francesco başıyla evet der gibi onaylayarak gözlerini çizgi gibi kısıp ona gülümsedi. Güzel ve sempatik bir yüzü vardı kızın. Doğaldı da.

Patrizia arkasını döner dönmez, Francesco’nun yüzündeki ifade kapanış saatinde dükkânlardaki neon lambaları gibi sönuverdi.

“Bir şeyler yiyelim,” dedi bana. Sesinde nezaket sözcüklerini bırakan ve yemekten sonra yapacak işi olan birinin ses tonuyla. Peşinden gittim.

Alışık olmadığım bir tür büfe vardı. Bizim eğlencelerimizde çörek, ravioli, salamlı ve jambonlu sandviç, bira ve kola bulunurdu. Oysa burada somon balıkları, istakoz salataları, havyarlı kanapeler, dilim dilim doğranmış kılıç balıkları ve pahalı şaraplar vardı.

Tabakları doldurduk. Francesco henüz açılmış bir şise beyaz şarap da aldı. Loş salonda küçük bir divanda oturduk.

“Burada, bundan sonraki poker partisi için iyi bir oyuncu buluruz,” dedi tabağındakileri silip süpürdükten sonra. Yemeği sessizce yemiş ve birkaç bardak şarap içmiştik. Başımınla onayladım. Çünkü ne diyeceğimi bilmiyordum. Ayrıca çoğu kere, susmanın konuşmaktan daha iyi olduğunu öğrenmekteydim.

Sigaralarımızı çıkarıp birer tane yaktıktan sonra, söze başlayan yine o oldu.

“Şimdi ben bir tur atacağım. Beni burada bekle ya da etraftakilerle tanış veya tatlı ye. Canın nasıl isterse. İşim bitince burada olurum.”

Bir kere daha hiçbir şey demedim. Francesco yarı karanlık salona doğru ilerledi.

En azından yüz kişi vardı ortalıkta. Erkeklerin çoğu ceketli ve kravatlıydı. Ötekilerin kıyafetleri resmi değildi. Birisi çok dikkatimi çekmişti. Boyu galiba bir doksan kadardı, kafası tamamen kazınmıştı. O yıllarda yaygın bir şey değildi bu. Oldukça dar, vücut geliştiren birinin iri kaslarını belli eden siyah bir tişört vardı sırtında.

Otuz beş, kırk yaşlarında olmalıydı. Yanında zayıf, anoreksili mankenler görünümünde bir kız vardı. Yaşça benden daha büyük olamazdı. Güzeldi ama sinirli, kafası karışmış gibiydi. İnsanı rahatsız eden bir havası vardı. İki- si de bende sanki bu ortama uymayan, rahatsız edici tipler izlenimi uyandırmıştı. Hemen derinin altında ilerleyen bir hastalık gibiydiler sanki.

Bir sürü çok güzel kadın vardı. Gelgelelim dazlağın nişanlısı bir yana, hiçbir kadını gözüme kestirememiştim.

Çekici ve iştah uyandıran nesnelerle dolu lüks ve pırıl pırıl bir mağazadaymışım gibi hissettim kendimi. Birçok şey. O kadar çoktu ki, neyi seçeceğine karar veremiyordun. Çünkü birini seçtin mi, başka birilerini kaybetmiş olacaktı gibi hissediyordun. Beyaz şarap dolu şişe boşalmıştı. Bir sigara yakmak üzereydim.

"Bana da bir tane ikram eder misin?" Biraz yukarı, sola doğru sesin geldiği yöne döndüm.

"Tabii," dedim, yerimden kalkar gibi yaparak. Nezaket icabıydı bu. Hem de onun yüzünü tam olarak göremiyordum. Rahatsız olmamamı söyleyerek omzuma dokundu. Beni biraz kendine doğru çekerken parfümünün hoş kokusunu duydum. Divana, Francesco'dan boşalan yere oturdu.

"Clara," dedi bir dişi tavrıyla elini uzatarak. Eli bilek çizgisine göre hafifçe eğikti.

"Giorgio," diye cevap verdim. Bakışlarımın iri göğsü üzerinde gereğinden bir saniye fazla duraklamasını engelleyememiştim. Kendimi toparlayarak sigara paketini uzattım, önce onun sigarasını, sonra da kendi sigaramı yaktım.

"Terbiyeli bir çocuksun," dedi içine çektiği sigaranın dumanını yukarı doğru üflerken.

"Niçin?"

"Ben bir erkeğin sigarayı nasıl ikram ettiğine önem veririm. Aradaki tek fark şudur: Kimi, önce paketten bir tane çıkartır sonra da paketi uzatır; kimi de paketi uzatır, o kadar. İşte sen böyle yaptın. Beni, dokunduğun sigarayı içmeye zorlamadın. Üstelik bu parmaklarını ağızma koyma gibi olurdu." Bu son cümleyi gözlerini gözlerimin içine dikerek kısa bir sessizlikten sonra söyledi. Söylediği sözlerin manası üzerinde düşünüyormuş gibi sigarayı içi-

me çektim. Aslında uygun bir şeyler söylemek istiyordum. Bu arada alkol kokusu geliyordu burnuma. Clara o gece kesinlikle içmişti.

“Eee, neler yapıyorsun bakalım Giorgio?”

“Bu sene hukuku bitirmem lazım.” Bunları söylerken, kendimi on sene izcilik yapmış olduğunu izah etmeye çalışan beceriksiz bir lise talebesi gibi hissediyordum. Clara otuz iki, otuz üç yaşından daha küçük olamazdı; ne güzel ne de çirkindi ama yırtıcı bakışları vardı. Çok zeki değil, fakat yırtıcıydı. Ya beyaz gömleğini böylesine kibirli şekilde dolduran ve bakmamak için kendimi zorladığım o göğüsler!

“Ben de hukuğa kaydolmuştum. Sonra bıraktım. Hem zaten asla avukatlık yapamazdım. Bilmem ne demek istediğimi anlıyor musun.”

Hiçbir şey anlamıyordum ama başımla anlıyormuş gibi işaret yaptım.

“Peki, şimdi ne yapıyorsun?”

“Şimdi alçak bir serseri olan ve ödemesi gereken parayı ödemeyen eski kocama dava açıyorum. Ama ödeyecek, mutlaka ödeyecek. Burada yalnız mısın?”

“Bir arkadaşım ile geldim.”

“Niçin gidip içecek bir şeyler almıyorsun Giorgio?”

Yerimden kalktım, bir şişe tatlı şarapla geri döndüm. İkimizin şerefine kadeh kaldırmak istedi. Bardaklarımız birbirine dokunurken kendimi afallamış, tamamen gerçek dışı bir boyutta hissediyordum. İçimden gülmek geliyordu. Üstelik gülünecek bir şey de yoktu. Çocukken, öğretmen hanım beni sınıfta dalgınken yakaladığında sık sık başıma gelen mekanik bir gülmeydi bu. Sık sık olurdu ve öğretmen çok kızardı. Beni yine gülme tutardı. Aptalca bir

davranıştı bu; çünkü öğretmenin haklı olarak büsbütün tepesi atardı. Ama kendimi tutamıyor, gülmeyi önlemeye çalışıyordum. Fakat bu sefer de yüzümde gülmemeye çalışan birinin o tipik yüz buruşukluğu peydahlanıyordu. O gece de aynı şey olmuştu.

“Çok konuşan biri değilsin. Hoşuma gider böyleleri. Erkekler niyetlerini belli etmeden önce seninle gevezelik etmeyi görev sayarlar. Oysa istedikleri seni becermektir.” Boş bardağı bana uzattı. Bardağı doldurdum. Bardaktakinin yarısını bir solukta içtikten sonra konuşmasını sürdürdü.

“Beni becermek ister miydin?”

Çok akıl almaz bir soruydu bu. Gülme içgüdüğü üstün geldi ve kendimi tutmak için gerçek bir gayret sarfetmek zorunda kaldım. Bunun neticesi, yüzümde gizemli ya da tam salaklara has bir ifade oluştu. Yine de sorun değildi. Aradaki farkı göremeyecek kadar fazla alkol vardı vücudunda.

“Evet,” diye cevap verdim kontrolü sağladığımdan emin olunca. Benim de vücudumda çok alkol vardı.

Gizli manasını kavramak için cevabımı değerlendirmek istercesine sessizce bana baktı.

O anda Francesco geri geldi.

“Tamam,” dedi omzuma dokunarak. Clara’ya gülümsemi, sonra yeniden bana döndü: “Seninle sadece iki saniye konuşabilir miyim?” Clara’ya dönerek, “Affedersin, onu sadece birkaç saniyeliğine götürüyorum.” Clara görmeden ona baktı. Gözleri birdenbire bomboş olmuştu. Cam gibi görünüyorlardı.

Yerimden kalktım ve Francesco’yu dairenin girişine doğru izledim.

“Tebrikler, meslektaş. Bakıyorum, hiç vakit kaybetmiyorsun.”

“Her şeyi o ayarladı...”

“Biliyorum. Tabii ki canın ne istiyorsa onu yap ama seni uyarmak isterim. O dengesiz biri.”

“Hangi anlamda?” Kırgın bir tonla cevapladığımı hissetmiştim. Sanki bana bir eğlence ortamında yaklaşan bir kadında mutlaka bir acayiplik vardır demiş gibiydi.

“Sorunları var.” İki parmağıyla alnına dokundu. “Nemfomanın biridir, çok içer, yani benim fikrimi sorarsan daha zevkli bir sevişme için başka yerde şansımı denerdim. Üstelik etrafındaki bu erkek trafiği nedeniyle onunla yakın bir ilişki kuracağımdan pek emin olamazdım. Dinliyor musun beni?”

Dinliyordum. Kendimi kötü hissetmiştim o an.

“Bütün bunları nasıl biliyorsun?”

“İçtiğini mi? Bunu sen de görüyorsun. Daha şimdiden sarhoş olmuş. Gözlerine bak yeter. Öteki şeylere gelince, söylentiler bir yana bir arkadaşım onunla ilişkiye girmek gibi bir yanlış yaptı. Hatta epeyce başı derde girdi.”

“Peki ne oldu?”

“Daha ilk gece, seviştikten hemen sonra kadın olay çıkarttı. Yani, daha doğrusu taşkınlık yaptı. Bağırmaya başladı. Ona bütün diğerleri gibi domuz olduğunu, sadece becermek için kendisiyle çıktığını söyledi.”

Ani bir içgüdüyle Clara’nın oturduğu divana doğru döndüm. Yerinden kalkmamıştı, içmeye devam ediyordu.

“Senin arkadaşın ne yaptı?” diye sordum.

O neye uğradığını şaşırmıştı. Kadını sakinleştirmeye çalışıyordu. Kadın birden sakinleşti, sevecen bir hal aldı ve

birlikte yeniden seviştiler. Sonra kadının evinden ayrıldı. Kadın o günden beri bu işlerin ilmine uygun olarak onu didik didik etmeye başladı. Kimi zaman bizim arkadaşla telefon açıyor ve ona deli gibi aşık olduğunu, onun gerçekten hayatının erkeğı olduğunu diğerlerinden çok farklı olduğunu falan söylüyordu. Sonra birden kayboluyor ve bazen bir hafta ortada gözükmiyordu. Bu aslında, bizim salak aşık olmasaydı sorun olmazdı ama bizimki bu oyunda onun peşinden gitti. Kadın ona diğer erkeklerle de seviştiğini ve onun kendisi için sadece bir eğlence olduğunu söylüyordu. Sonra ağlayarak özür diledi ve gayet iyi hatırlıyorum, kendisine sevmeyi öğretmesi gerektiğini söyledi. O da böylece bu dayanılmaz işkenceye göğüs geriyordu.

“Peki, nasıl bitti bu iş?”

“Bitti. Belli bir noktada kadın bu oyundan da bıktı. Bir oyun olduğunu kabul etsek bile, ben inanıyorum ki bu kadının aklı başında değildi ve bu şekliyle davranmasının sebebi bir tür ruhsal dürtüydü. Sonuç olarak bitti. Bir sene den daha fazla bir zamandan beri bizim arkadaş hâlâ işi düzeltmeye çalışıyor.”

Sözlerine devam etmeden önce, sanki soracak sorularım var mı diye bana baktı.

“Gece kulüplerine ve eğlencelere gidiyor. Özellikle kendisinden daha genç erkekleri peşinden sürüklüyor. Eğer onları eve götürecek olursa –muhtemelen sana ayrılmış olduğunu söylemiştir– atlı karınca dönmeye devam eder.”

Birkaç saniye konuşmadık. Sonra yeniden divana doğru başımı çevirdim. Bu sefer Clara ortadan kaybolmuştu. Tamam konu kapandı demek istercesine omuzlarımı kaldırdım.

“Peki, bundan sonraki poker partisini düzenledin mi?”

Düzenlemişti. Cumartesi akşamı orada Altamura’da bir para babasının evinde oynayacaktık. O akşam çok geç kalmamamız daha iyi olacaktı. Keşke Giulia’nın hastalığı devam etse de problem çıkmasa diye düşündüm. Francesco omzuma bir şaplak indirdi. Bir dahaki sefere beni tanışmaya degecek birine takdim edeceğini söyledi. Sonra yeniden uzaklaştı.

“Biraz Patrizia ile beraber olayım. Biliyorsun nezaket icabı,” dedi bana yüzünde anlayışlı bir gülümsemeyle ve beni yalnız bırakıp gitti.

Birdenbire kendimi bomboş ve gereksiz hissettim. Az önceki heyecan hoş gitmeyen başka bir şeye dönüşmüştü. Böylece aylak aylak ortalıkta dolaştım. Birkaç bardak daha içki içtim. Birkaç sigara tellendirdim. Kendimi oyalamak için yapıyordum bunları. Nihayet, belki de bir saat sonra Francesco döndü ve gidebileceğimizi söyledi.

Dokuz

Ertesi sabah çok güzel bir kış günüydü. Soğuk ve berrak.

Evde yalnızdım. Ailem ben uyurken gitmişti.

Kız kardeşim Alessandra üç yıl önce evden ayrılmıştı. Öğrenimini bırakmaya karar verdiğini ailesine söylediğinde, hukuktan diploma almasına birkaç sınav kalmıştı. Hayatına nasıl bir yön vereceğini bilmiyordu ama nasıl bir yön vermeyeceğini bildiğini söylemişti. Avukat, noter ya da hakim olmak istemiyordu. Son yıllarda öğrenim yaptığı konularla sanki hiç alakası yok gibiydi. Bu konulardan nefret ediyordu sadece. Bu kavramları –ve birkaç kavramı daha– ifade ediş tarzından, ailesinden de nefret ettiği açıktı.

Birkaç hafta sonra, uzun lafın kısası kendisiyle aynı fikirde olan ama kendisinden on yaş büyük bir herifle çekip gitmişti. Londra'ya gitmişlerdi, orada bir restoranda çalışarak altı ay kaldılar sonra geri döndüler ve Bologna yakınlarındaki bir fabrikada dayanabildikleri kadar kaldılar. Kız kardeşim hamile kalmıştı. Adam hürriyetine yeniden kavuşmuştu. O büyük işler için yaratıldığına inanıyordu. Sıradan aile bağları tarafından engellenmemeliydi.

Alessandra çocuğunu düşürdü, bir süre daha bucakta yaşadı ve başka erkeklerle de hemen hepsi hüznü biten ilişkileri olduğunu sanıyorum. Nihayet Bari'ye döndü, birkaç ay bir kız arkadaşında kaldı sonra küçük bir ev ve iş buldu. Ticari danışmanlık yapan bir muhasebecinin büro-

sunda sekreter olmuştı. İşçilerin, memurların, garsonların maaş bordrolarını hazırlıyorlardı. Hayat bu gibi şakalarla dolu bir oyundu.

İkide bir eve uğruyor, kimi zaman yemeğe kalıyordu. Bu gibi durumlarda daima hissedilir bir gerginlik yaşanır-
dı. Ailem hiçbir şey olmamış gibi davranmaya çalışırdı. Sanki her şey normaldi. Kimi zaman Alessandra da böyle yapıyordu.

Fakat tamamen normal değildi. Alessandra kendi kişisel iflasından dolayı ailesini, onların yetersiz sevgisini ve gülünç gayretlerini affedemiyordu. Ve böylece, hemen her zaman sahte davranışları örten kabuk paramparça oluyor ve hemen yüzeyin altında yeniden kaynayan lav gibi açığa çıkıyordu. Alessandra durum ve ortamlara ve keyfine göre kötü şeyler, hatta çok kötü şeyler söylüyor, sonra da çekip gidiyordu.

Bana gelince, bu gibi durumlarda her zaman olduğu gibi, daha küçük çocukken bile ablam için mevcut değildim. Asla mevcut olmamıştım.

Kahvaltıdan sonra evde dolaşarak durdum. Televizyonu açtım ve bütün program başlıklarını gözden geçirdim; sonunda masaya oturdum. Önüme hukukta yargılama usulleri elkitabını koydum. Onu açmak için hiçbir istek duymadığımı düşündüm. Evde kalmak da istemiyordum. Dışarı çıktım. Aylardan Ocak olmasına rağmen alışılmamış bir soğuk vardı ama hava temiz ve kuruydu. Rüzgâr yoluyla bütün rutubet sürüklenmiş gibiydi. Evin kapısını açarken yüzümün ve kulaklarımın buz kestiğini hissettim. Acı veren ya da hoş gitmeyen bir his değildi bu. O soğuk hissediliyor ve sana yüzünle kulaklarınla bir sorunun olduğunu hatırlatıyordu. Vücudun kumaşla örtülmeyen kısımları gibi. Ruh halim anında iyileşmişti.

Hızla şehir merkezine vardım. Aylak aylak vitrinlere bakındım, kendime bir gömlek satın aldım sonra kütüphaneye gittim.

Çocukluğumdan beri sokaklarda dolaşırken ve ne yapacağımı bilmediğim zamanlar, daima eski Laterza kütüphanesine giderdim. Bir alay vakit harcardım o kütüphanede. Okumak istediğim kitaplar daha çok satın alabilecekerimdi. O zamanlar sıralar ve raflar arasında, başta tefrika romanlar, elime geçeni okurdum.

Bazen kapanış saatine kadar orada kalır, okurdum. Hep kendime şunu sorardım: acaba görevliler beni sabıkalı bir dolandırıcı olarak mı görüyorlardı? Günün birinde kütüphaneye girmemi yasaklayacaklar mıydı?

Kütüphaneye girdim, taze kâğıtların o hoş ve bilinen kokusunu içime çektim. Cumartesi sabahı olduğundan aralarında benim gibi devamlı ziyaretçilerin bulunduğu birçok insan vardı. Bunların çoğu benim gibi içeride uzun süre kalır, bedava okur, çok az alışveriş yapardı. Bunların içinde, yaşı hiç kuşkusuz yetmişin üstünde olan yaşlı bir kadın hep dikkatimi çekerti. Kışın, cebinden daima "L'unita"nın* sarktığı, denizcilerin giydiğı uzun mavi bir ceket giyerdi. Aceleci ve sempatik tavırları vardı. Sanırım, kitapları satın almadan okumak onun için bir tür işti. Hareketleri seriydi. Onu hemen her zaman polisiye ve korku türünde kitapların bulunduğu yerde, ender olarak da siyasi öğretilerle ilgili denemeleri okurken görürdüm. Kimi zaman başıyla işaret yaparak beni selamlar, ben de aynı şekilde ona cevap verirdim.

O sabah da büyük ihtimalle, polisiye tür eserlere yakın bir sırada oturduğundan, bir polis romanına kendine kap-

* (bir gazete adı)

tırmıştı. Bakışlarımız karşılaşmadı. Önünden geçip gittim.

Tarih kitapları, spor elkitapları arasında gezindim, hukuk kitaplarından kaçtım ve sonunda yabancı edebiyat kitaplarında karar kıldım. Hiç kuşkusuz yakın bir zamanda geldiği anlaşılan çok yeni bir kitap gördüm. Adı Yabancı Öğrenci idi. Kapağın açık kahverengi fonunda bir tür alçı heykel görünüyordu. Elleri cebinde yürüyen genç bir çocuğun heykeliydi bu. Kitap, adını hiç duymadığım bir Fransız yazara aitti.

Kitaptan bir tane aldım. Büyük olasılıkla sergilendiğinden beri ilk defa insan eli değiyordu. O da sabah.

Elimde döndürüp durdum, kapak yazısını okudum. Bir kısmını şimdi bile hatırlarım. Yazı gençlikten ve 'gençliğin, olup biten her şeyin ilk defa olduğu ve insanı, iyi ve kötü, unutulmaz biçimde etkileyen o kırılğan günlerinden' bahsetmekteydi.

Bunun üzerine her zaman yaptığım gibi ilk sayfaları okumak için kitabı açtım.

Giriş bölümünden hemen önceki sayfada durdum. Bir İngiliz yazardan alıntı vardı. O yazarı da hiç duymamıştım.

"Geçmiş, yabancı bir topraktır; olaylar buradakinden farklı gelişir."

Sayfayı çevirmedi. Tam tersine kitabı kapattım. Kasa-ya gittim ve onu satın aldım.

Sonra, kitabı bir an evvel okumak istediğimden eve döndüm. Yatağında, huzur içinde, rahatsız edilmeden...

İnsanı hafif sarhoş eden ve adeta içini eriten nostalji dolu çok güzel bir kitaptı.

Ellili yılların Amerikasında bir Fransız çocuğun ve gençliğinin hikâyesiydi. Öyküde neler yoktu ki!

Maceralar, ihlal edilen tabular, ilk deneyimler, utanç, aşk ve kaybolan masumiyet.

Bütün o öğleden sonra, son sayfayı okuyup bitirene kadar kitabı elimden bırakamadım. Kitabı okuduğum sürece ve bitirdikten sonra, hatta uzun yıllar sonra bile, şu ya da bu şekilde o öyküde bahsedilenin ben olduğuma dair o inanılmaz duygudan kendimi kurtaramadım.

Kitabı bitirdiğimde sokağa çıkma vakti gelmişti. Hâlâ hasta olan Giulia'ya telefon edip sinemaya gideceğimi söyledim. Kiminle gidiyordum? Arkadaşım Donato ve onun grubundakilerle. O sırada zihnimden Donato'ya haber vermeyi tasarladım. Fakat bu akşam da onu görememek beni üzmüyor muydu? Tabii ki üzüyordu, evet, onsuz kalacaktım.

Blöf yaptım. Eğer istiyorsa, sinemaya gideceğime ona eşlik edebilirdim evde. Tahmin ettiğim gibi hayır dedi. Bir akşam önce söylediği şeyleri tekrarladı. Hiç gerek yoktu. Bende hastalanırdım falan...

Pekâlâ, öyleyse hoşçakal aşkım, yarın görüşürüz. Hoşçakal!

Telefonu kapattım ve dışarı çıkmak için hazırlanmaya başladım. Keyfim yerine gelmişti.

Özgürdüm, hazırdım ve sabırsızdım.

On

Poker partisi, şehrin banliyösünde, lüks konutların bulunduğu bir bölgede oturan bizim yaşlarımızda birinin evindeydi. Beş kişiydik. Bir inşaat müteahhidinin oğlu olan ev sahibi; daha şimdiden tamamen kel olan, henüz otuzuna varmamış bir herif; Marcella adlı, iri kemikli, cildi yağlı, çipil gözlü bir kadın.

Onlarla tanıştırılırken hepsine düşmanca tavır takındım. Onların kötü olduklarını ve olacakları hak ettiklerini düşündüm. Kendimi suçlamamak için bahaneler arıyordum hiç kuşkusuz. Gayet açıktı bu.

Vicdanımın son fısıltılarını susturmak için hızlı, bilinçsizce ve etkili bir yöntemdi bu. Nasıl anlaşılırsa anlaşılсын önemli değildi. Onları kötü ve çirkin görmek zorundaydım, o üçünü de. Sonunda onları kötü ve çirkin olarak gördüm.

O gece ilk geceye benziyordu. Ne var ki artık işleyiş mekanizmasını biliyordum. Her şey çok daha hoşuma gitti. Francesco ile beraber oynadığım diğer partilerde olduğu gibi, o gece gerçek kumarda duyulan ilk heyecanı tam olarak yaşadım. Yeneceğini kesin olarak bilmen heyecanı azaltmıyor, tersine çoğaltıyordu. Gerçek anlamda paraları kazanacağımız oyunun kaderini belirleyecek elleri oynarken, ensem dibinde vahşi bir ürperti hissediyordum. Kâğıtları yere atarken ve çok kuvvetli bir ele karşı kazanır-

ken, yaptığımız işte şansın rolü olmadığını unutuyordum. Kazanıyordum, o kadar.

O gece evden ayrılırken, cebimde peşin birçok yüz bin lira ve altı sıfırlı iki çek vardı. Ev sahibinin ve kemikli kadının paralarıydı bunlar. Bunları almakla iyi yaptığımızı düşünüyordum.

Bankada cari hesap açtırmam, gerektiğini söyledim kendi kendime. Kazandığım bütün paraları evde saklayamazdım.

Eve döndüğümde yatağa girdim ve çabucak uykuya daldım.

Düzenli olarak oynamaya başlamıştık. Ayda üç, dört, en fazla beş defa. Daha çok bu işe ayrılmış özel evlerde, ender olarak da kulüplerde, yani yasadışı kumarhanelerde oynuyorduk. Alessandra'nın evindeki kavgadan sonra gittiğimiz yer bunlardan biriydi. Francesco buraları biliyordu. Gece çalışan daha başka kaçak kumarhaneler de biliyordu.

Aynı kişilerle bir defadan fazla oynadığımız oluyordu. Ama bu bir stratejinin parçasıydı. Mümkün olabilecek her şüpheyi uzaklaştırmaya yarıyordu. Örneğin; şişman nalburun evindeki partide kazandıktan sonra, onunla ve kastrocu arkadaşıyla on gün sonra yine oynadık. Bu sefer onlar kazanmıştı. Daha doğrusu kazanmalarına izin vermiştik. Birkaç yüz bin lira kazanmışlar ve bir çeşit rövanş aldıklarına, işin içinde hile olmadığına inanmışlardı.

Ayda beş, altı hatta yedi milyon kazanıyordum ki bu gerçekten çok iyi paraydı.

Bankada hesap açtırmış, birkaç ay evvel hayal bile edemediğim harcamalar yapıyordum. Elbiseler, pahalı restoranlarda akşam yemekleri, akıl almaz derecede pahalı bir kol saati ve istediğim bütün kitaplar ve özellikle bu sonuncu, her şeyden daha çok, bana zengin olduğum hissini veriyordu.

Sonra bir araba satın aldım. Kullanılmış bir BMW'ydi bu. Ne de olsa o kadar zengin değildim. Anlaşma imzalanırken garip bir kuşkuya kapılıp, irkilir gibi oldum. Çünkü daha önce o tip arabalar bana belli kişileri çağırıyordu. Ama bu duygu sadece bir an sürdü. O siyah, tehdit edici ve gereksiz cismi kullanmak üzere oto galeriden çıktığımda, yüzümde salakça ve mutlu bir tebessüm vardı.

Arabayı hiç kuşkusuz bizimkilerden sakladım; çünkü hiçbir şekilde açıklayamazdım. Evden uzak bir garaja koydum. Herhangi bir şüpheyi önlemek için bazı geceler anemin arabasını alıyormuş gibi yapıyordum.

"Anahtarları alıyorum," diyordum hava atarak, evden çıkarken. Dikkatli bir göz bu ayrıntıyı fark edebilirdi.

Yani arabayı alıyorum diyordum, oysa daha önce arabayı alırdım, o kadar. Haber falan vermezdim.

Onlar buna dikkat etmiyorlardı. Hem neden etsinlerdi ki?

Giulia ile ilişkiler önlenemeyen bir şekilde giderek kötüleşiyordu. Hafif ve kaçınılmaz bir etkiden sonra sessiz ve sakince deliğe doğru kayan bir bilardo topu gibi sona doğru yaklaşıyordu.

Durmadan tekrarlanan kavgalara onun anlayışsızlığı, kırgınlığı, hüznü, benim yalanlarım ve hoşgörüsüzlüğüm karışıyordu.

Onunla baş başa kalmaya az zaman ayırıyordum ama mesele bundan kaynaklanmıyordu.

Açıkçası, artık onla birlikte olmak istemiyordum. Bir araya geldiğimizde ya da dışarı çıktığımızda sıkılıyor, dalgınllaşıyordum. Dikkatim ancak söylediğim ya da yaptığım adilikleri kavramak için yerine geliyordu. Ya da onun hatalarını yakalamak için.

Sonra belki birkaç hafta daha beni aradı. Ama boşunaydı. Sonunda bunu fark etti.

Benim için gerçekten acı çekip çekmediğini, çektiyse ne kadar ve ne kadar süre çektiğini bilmiyorum. O zamandan beri, sokakta verilen birkaç soğuk selam dışında onunla konuşmadım.

Ayrıldığımızda sadece bir rahatlama hissettim ve bunu da hemen unuttum. Yapacak çok şeyim vardı.

Ve hepsini yapmak için acele ediyordum.

İKİNCİ BÖLÜM

Bir

Teğmen Chiti yazıhanesine girdi. Artık Mayıs ayıydı ama hava oldukça soğuktu ve yağmur yağıyordu.

Birkaç ay evvel sıcak bir yaz, sakın bir sonbahar, tatlı bir ilkbaharın birbirlerini izledikleri bir şehri düşünererek Bari'ye gelmişti. Mayıs ayında kışı hiç hesaba katmamıştı.

Seksenli yıllarda herkesin sakın kabul ettiği bir yerde, işten bunalma ihtimalini de göz önüne almamıştı. Burası, kariyerde ilerlemek, yüzbaşı falan olmak için bir geçiş yeri idi.

İşlerin daha farklı olduğunun çabucak farkına vardı. Uyuşturucu, yankesicilik, ev soygunları yüzünden tutuklamalar rutin halindeydi. Kentte ve taşrada hırsızlıklar, gasplar ve cinayetler sürüp gidiyordu.

Mafyaya benzer bir şeyler yüzeyin altında dalga dalga yayılıyordu. Bir sürüngen yumurtasının saydam kabuğundan görülen o ince ve donuk korkunç yaratıklar gibi.

Ve sonra o ırza tecavüzler. Biri diğerinin aynı, jandarma ve özel adli polis teşkilâtının yakalamak için her zamanki gibi dağınık düzende boş yere kendilerini yordukları aynı hayaletin eseri.

O gece bir başka tecavüz daha olmuştu. Bildikleri kadarıyla beşinci vakaydı bu. İhbar edilen beşinci vaka. Kurbanlar bu tip suçlardan dolayı çoğu kere utanırlar, jandarma ya da polise gitme cesaretini bile bulamazlardı.

Yazı masasının arkasındaki sandalyeye çöktü, bir sigara yaktı, sonra emrindeki görevlilerin hazırladıkları belgelerin müsveddelerini karıştırmaya başladı.

Telsiz raporları, kurban hakkında kısa bilgiler, bir çift şahidin ifadeleri. Kimlerdi şahitler? Kızın giriş kapısından çıktığını görüp yardımına koşan ve 112'yi çağıran iki herif. Suçu işleyenle ilgili yine elde hiçbir şey yok. Kahrolası bir hayalet, gerçekten.

Kurbanlar dışında onu hiç gören olmamıştı. Aslında kurbanların da gördüğü söylenemezdi. Onların hepsine yüzüne bakmamalarını, aksi halde onları öldüreceğini söylemişti. Hepsi de itaat etmişti.

Chiti savcılığa teslim edeceği raporun müsveddesini okurken, jandarma onbaşı Lovascio odaya girdi.

"Kahve ister misiniz teğmenim?" Her sabah bu sözleri söylerdi.

Teşekkür ederek istediğini söyledi. Lovascio kantine doğru kayboldu.

İlk önceleri teşekkür ederek hayır diyor, kantine gidip kahvesini kendi alıyordu. Lovascio'nun rahatsız olmasına gerek yoktu. Açıkçası demek istediği şuydu: kimseyi rahatsız etmek istemiyor, hizmet edilmekten sıkıntı duuyordu. Ama daha sonra Lovascio'nun bu ret cevapları yüzünden kırıldığını anlamıştı. Jandarma onbaşı bir subayın böyle bir hizmetten rahatsız olabileceğini asla kavrayamazdı ve bu yüzden ret cevaplarının nedeninin, kendisine duyulan bir antipatiden kaynaklandığını düşünmeye başlamıştı. Chiti bunu anladığında kahve hizmetlerini kabul etmeye başladı.

Rapor taslağıyla ilgilenmeye başladı. Raporda her türlü İtalyanca hatasını bulacağını biliyordu. Bazıları sıradan,

bazılarıysa şaşılacak kadar garip hatalardı. Onların hemen hepsini görmezden geleceğini, fazla sorun çıkartmadan imzalayacağını biliyordu. Bu da bir değişikliğin neticesiydi. Başlangıçta sözdiziminden dilbilgisine, imlaya, noktalamalara kadar her şeyi düzeltirdi. Çok geçmeden bu şekilde sürdüremeyeceğinin farkına vardı. İnsanlar buna bozuluyorlardı, o ise düzeltilmeleri nerdeyse imkânsız yazıları adam etmek için saatlerini harcıyordu. Oysa savcılıkta ya da başka bir yerde hiçbir üst rütbeli aradaki farkı görmüyordu. Bunun üzerine bir süre sonra şartlara kendini uydurdu.

Zaten şartlara uyum sağlamada her zaman çok başarılı olmuştu.

İki

Lovascio odaya girdi. O sabah kahveyi zaten getirmişti, başka bir sebepten dolayı burada olmalıydı.

“Teğmenim, Albay Roberti sizle konuşmak istiyor. Hemen gelmenizi istiyor.”

Chiti sigarasını söndürüp, evrak dosyasını kapattı. Hiç kuşkusuz, albay, ırza tecavüz olayları hakkında yeni bir haber olup olmadığını öğrenmek istiyordu. Bu mesele artık kontrolden çıkmaya başlamıştı, herkesi öfkeliendiriyordu. Hiçbir yenilik yoktu ve bu, albayın sinirliliğini azaltmaya katkıda bulunmayacaktı.

Teğmen, komutanlığın bulunduğu, faşist mimari tarzında yapılmış binanın koridorlarını geçti. Albayla karşılaşmak istemiyordu; ilk amiri olan Yüzbaşı Malaparte’nin hareket dairesinin komutasını tek başına 26 yaşındaki Chiti’ye bırakıp, binbaşılığa yükselmek için harp akademisine gitmiş olmasını hiç istemezdi.

Kapıya vurdu, girin diyen albayın ince sesini işitip içeri girdi. Albay Roberti askeri adetlerin yerine getirildiğinden emin olana kadar karşısındakine yaklaşip oturması için işaret yapmadı ve Chiti albayın yazı masasından üç metre mesafede hazır ol vaziyetinde bekledi.

“Evet Chiti, bu tecavüz olaylarıyla ilgili herhangi bir gelişme var mı?”

“Doğruyu söylemek gerekirse albayım, elimizdeki bütün bilgileri toparlamaya çalışıyoruz. Ama tabii ki bunları

Adli Polis Teşkilatı'nın elindeki verilerle karşılaştırmak zorundayız. Beş vakadan üçü bizim bölümlere, ikisi de onlara ihbar edildi. Biliyorsunuz, onlarla birlikte çalışmak hiç kolay değil”.

“Kısacası hiçbir gelişme yok.”

Chiti eliyle çenesine ve yanağına dokundu, sakalının hışırtısını hissetti. Konuşmaya başlamadan önce başıyla onaylar gibi işaret yaptı.

“Hayır albayım. Hiçbir yenilik yok.”

“Bu olay yüzünden savcı, vali canıma okuyacaklar. Gazeteler de bana saldıracak. Bu saldırganlar takımına ne diyeceğim ben şimdi? Şimdiye kadar ne yaptık?”

Çirkin sözler söylemekten hoşlanıyordu Roberti. Muhtemelen bunun, kendisine erkeksi bir hava verdiğini düşünüyordu. Oysa o incecik sesiyle bambaşka bir etki yapıyor-du, ama bu gerçeği asla öğrenemeyecekti.

“Aynı şeyler, albayım. İlk vaka, üzerinden en az üç saat geçtikten sonra ihbar edildi. Genç kız eve dönmüş, ailesine her şeyi anlatmış, onlar da onu jandarma karakoluna getirmişler. Olay yerine devriye gönderdik fakat tabii ki ıssız bir sokaktan başka bir şey bulamadılar. İkinci ve üçüncü vakaların soruşturmasını adli polis yürütüyor; çünkü kızlar polis karakoluna çok yakın olan ilk yardımda pansuman yaptırmışlar. Yine de ihbarların kopyaları elimizde. Olaylar az çok aynı şekilde, hepsi de geceleyin giriş kapısı daima açık olan toplu konutların avlularında vuku bulmuş. Son iki vakayı biz araştırıyoruz. Vakaların birinde kurban tek başına, doğrudan doğruya jandarma karakoluna geldi. En sonuncu diğer vakada, yoldan geçen iki kişi saldırının olduğu ana kapıya yakın bir noktada yerde yatan ve ağlayan kızı görünce 112'yi çağırmışlar.”

“Peki, peki. Somut olarak ne yapıyoruz? Telefonlar mı dinleniyor, takipler mi yapılıyor, elimizde hiç isim var mı? Gizli görevliler ne diyor?”

‘Elimizde şüpheyi çeken bir şey yoksa kimin telefonu dinlenecek? Gizli görevlilerin bize söylediği ne? Bu bir manyak mı, yoksa uyuşturucu satıcısı ya da kaçakçı mı?’ Düşündüğü halde bunları söylemedi Chiti.

“Gerçeği söylemek gerekirse albayım, savcılıktan telefonların dinletilmesini istemek için asgari gerekçeler yok elimizde. Kuşkusuz tüm gizli görevlilerimizi sıkıştırıyoruz ama kimse olay hakkında bir şey bilmiyor. Söz konusu sıradan bir suçlu değil bir manyak, bu yüzden bütün bunlar çok normal.”

“Chiti, sen beni anlamadın. Bir olayla ilgili bir açıklama yapmamız, birilerini tutuklamamız lazım. Şöyle ya da böyle. Ben gelecek yıl Bari’den ayrılıyorum, arkamda çözülmemiş bir vaka bırakmak istemiyorum.”

Sözlerini bitirmiş görünüyordu. Oysa sanki önemli bir şeyi unutmak üzereymiş gibi kısa bir sessizlikten sonra devam etti.

“Ayrıca, sevgili Chiti’ciğim, bu seni kariyerin için de hoş bir başlangıç olmaz. Bunu unutma.”

Sevgili Chiti’ciğim.

Chiti bu sataşmayı anlamazlıktan geldi.

“Albayım, tecavüzcünün bir tür psikolojik profilini çıkartmak için suçbilim konusunda uzman bir psikologa danışmayı düşünüyorum. FBI’dakiler böyle yapıyor, bununla ilgi bir yazı okudum ve...”

Albay birden sesinin tonunu yükseltti. Böyle, çok daha ince ve çok daha sevimsizdi.

“Ne diyorsun sen? Psikolojik profil mi? Chiti, suçluları bu Amerikan soytarılıklarıyla yakalayamazsın. Soruşturmaları gizli görevliler yapar. Gizli görevliler, telefon dinlemeler, arazi kontrolü. Operasyon merkezindeki bütün görevlilerin sokak ortasında olmalarını, habercileriyle konuşmalarını ve onları sıkıştırmalarını istiyorum. Bütün gece tur atacak sivil devriyeler istiyorum. Adli polisten önce bu manyağı biz becermeliyiz. Hemen birkaç yürekli adam bul, sadece bu olayla ilgilensinler. FBI ve CIA’yi de sinemada izle. Tamam mı?”

Tabii ki tamamdı. Albay rahat bakanlık büroları, tabur ve okul komutanlıkları arasında geçen torpilli kariyerinde unvanına layık tek bir soruşturma yapmamıştı.

Soruşturma tekniği dersi bitmişti. Söylenecek başka bir şey yoktu. Albay, sanki karşısında can sıkıcı bir uşak varmış gibi teğmene gidebilirsin gibilerden bir işaret yaptı.

Chiti kibir ve küçümseme dolu bu donuk ifadenin aynısını, babasının astlarına karşı davranışlarında yıllarca görmüştü.

Ayağa kalktı, üç adım geriye gitti ve topuklarını birbirine vurdu. Sonra geri dönerek odadan çıktı.

Üç

Yine o gecelerden biri.

İşleyiş mekanizması hep aynıydı. Chiti nerdeyse yatar yatmaz uykuya dalıyor, birkaç saatlik derin ve kurşun gibi ağır bir uykudan sonra baş ağrısıyla uyanıyordu. Şakağı ile gözü arasında, kimi zaman solda kimi zaman sağda, için için sızlatan bir ağrı. Birkaç dakika yatakta kalıyor, o sırada ağrı çoğalıyor ve onu tamamen uyandırıyor. Her defasında birkaç dakika o boş umudu beslerdi: baş ağrısı tıpkı geldiği gibi kendiliğinden geçecek ve yeniden uykuya dalabilecekti. Oysa asla geçmiyordu.

O gece de öyle oldu. Beş dakika sonra şakaklarında ve gözünde zonklamayla uyandı. Kırk damla novaljin hazırlamaya gitti; bu arada, iyi gelsin diye dua ediyordu. Kimi zaman iyi geliyor, kimi zaman da işe yaramıyordu. Baş ağrısı çıldırtıcı bir şekilde üç, dört hatta bazen beş altı-saat sürdüğü de oluyordu. Gözünden yaşlar geliyor, kafasını içi sanki bir çekiçle, deliliğin boğuk trampeti gibi ritmik bir biçimde dövülüyor ve bu hiç dinmeyen, bıçak gibi saplanan bir ağrıya neden oluyordu.

Acı ilacı ürpertiyle içti. Sonra stereo ses cihazını açtı, Noktürnlerin ilk CD'sini koydu. Ses seviyesinin en düşük olduğundan emin olunca, sırtında ropdöşambıyla koltuğa oturdu. Oda karanlıktı. Çünkü, o baş ağrısı devam ederken, ışık sesten çok daha dayanılmaz olurdu.

Müzik başlarken, eskiden yaptığı gibi koltuğunda kıvrıldı. Yıllarca önce, annesinin çaldığı müzikti bu. Tıpkı şimdiki gibi soğuk ve ıssız bir başka evde. O yine aynı şekilde kıvrılmış, tehlikelerden uzak, o birkaç dakika müziği dinliyordu.

Rubinstein'in piyanosu billur gibi çınılıyordu. Ay ışığıyla aydınlatılmış düz alan görüntülerini, aile sırlarını, kokularla dolu sakın karanlıkları, vaatleri ve nostaljiyi sergiliyordu.

O gece ilaç işe yaramıştı.

Duru notaların ortasında, belirsiz ve gerekli bir anda uykuya daldı.

Yeniden sabah olmuştu. Yine ofise inme saati gelmişti. Aynı binalar, lojmanlar arasından geçen aynı klostrofobik yol, kantin, operasyon merkezi lokalleri, subay yemekhanesi. Mesai bitiminde ise bunun tersi.

Lojman yönetimin verdiği birkaç mobilya ve kendisine ait çok az sayıda eşya ile döşenmişti. Stereo ses cihazı, plaklar, kitaplar, ve birkaç şey daha.

Kapının yanında yekpare bir ayna asılıydı. Kışla gereçlerinden çirkin bir parçaydı.

Dışarı çıkmadan evvel sanki zorunlu olarak aynaya bakmak durumunda kalıyordu. Bari'ye geldiğinden beri, o evde, on beş on altı yaşlarındayken yaşadığı bir şey sık sık, yeniden başına geliyordu. Askeri bir kolejde geçen ergenliğin uzak ovalarında gömüldüğünü düşündüğü bir şey...

Aynaya bakıyor, görüntüsünü, elbiselerini -pantolonlarını, ceketini, gömleğini, kravatını- inceliyor ve her şeyi kırmak gibi bir içgüdüye kapılıyordu. Yansıtan yüzey ile birlikte yansıyan görüntüyü de... O içgüdüde, o adi yüzey

ve aynadaki görüntüsüne -içindekinden o kadar farklıydı ki- karşı bir tür soğuk öfke gizliydi. Kıymıklar, kırık parçalar, buharlar, akkorlarmış yanardağ taşları, gölgeler, parıltılar. Ani çığlıklar. Bakılamayacak kadar derin uçurumlar.

O sabah aynı şiddetli içgüdüü hissetti. Etrafa saçılmış binlerce parçaya yansımış kendi hayalini görmek için aynayı kırmak istiyordu.

O sabah, programda albayın istediği soruşturma ekibini oluşturan kıdemli baş çavuş ve iki jandarma onbaşısıyla harekât hakkında bir toplantı vardı.

“Elimizdeki verileri özetlemeye çalışalım, belki böylece bir ipucu ya da başka bir şey bulmak mümkün olabilir. Kartları hepimiz tanıyoruz. Bu yüzden, sırayla herkes düşüncesini ve beş olayda ortak olan hususları kendine göre söylesin. Siz başlayın Martinelli.”

Martinelli yaşlı bir kıdemli başçavuştu. Oldukça sertti. Sardunyalı haydutlar, Sicilyalı ve Calabrialı mafya elemanları Kızıl Tugay’ın adamları arasında polis olarak geçen otuz yıl. Şimdi doğduğu kasabaya yakın olan Bari’de emeklilikten önceki son yıllarını geçiriyordu. Uzun boylu, iriyarıydı. Saçları dökülmüştü. Masa tenisi raketi gibi kocaman ve sert elleri vardı. Dudakları ince, gözleri çizgi gibiydi.

Hiçbir suçlu, Martinelli’ye işi düşmesinden dolayı mutlu olmamıştı.

Pek keyifli görünmüyordu. Gıcırdatarak sandalyesinde hareket etti. Akademili küçük bir çocuktan emir almak hoşuna gitmiyordu. Martinelli konuşmaya başlarken Chiti bunları düşünmüştü.

“Teğmenim... Bilmiyorum, beş vakanın hepsi San Girolamo ile Libertà mahallesi arasında gerçekleşti. Yo, hayır,

bir dakika... Emniyet müdürlüğünün takip ettiği o vaka Carrassi'de vuku buldu. Bilmiyorum bu bir şey ifade ediyor mu?"

Chiti'nin önünde bir kâğıt vardı. Martinelli'nin dediklerini oraya not aldı. Yazarken kendine sadece hava vermeye çalıştığını düşünüyordu. Bütün istediği o araştırmayı olması gerektiği gibi yönetmekti. Yani soyut bir şekilde. Kitaplarda okuduğu ve özellikle filmlerde gördüğü şeylere dayanarak. Belki de albay olacak o hıyar haklıydı. Muhtemelen hepsi de kendisinden daha deneyimli olan o adamlar gerçeğin tamamen bilincindeydiler. Bu can sıkıcı düşünceyi uzaklaştırmaya çalıştı.

"Siz ne diyorsunuz Pellegrini?"

Jandarma onbaşı Pellegrini şişmanca, miyop, diplomalı bir muhasebeciydi. Tam bir eylem adamı değildi ama bilgisayar kullanmayı bilen, bir yönetimin belgelerinin üstesinden gelebilen, banka kartlarını okumayı bilen sayılı kişilerden biriydi. Onu bu yüzden işe almışlar ve harekât dairesinde tutuyorlardı.

"Sanırım bir arşiv çalışması yapmamız lazım. Son yıllarda bu tür suçlara adı karışanları bulmalıyız ve bunların, saldırıların olduğu gecelerde başka yerde olup olmadıklarını anlamak için tek tek kontrol etmeliyiz. Son zamanlarda ya da en azından bu hikâyenin başlangıcından biraz evvel hapisten çıkan birilerinin olup olmadığını araştırmalıyız. Hiç değilse, bu şekilde birileri üzerinde soruşturma yapabiliriz. Bu domuzların kötü huylarını terk etmediklerini söylemek istiyorum. Hapis onlardaki isteği yok etmez. Eğer aradıklarımıza uyan çok sayıda isim bulursak, onları fişlemek için bir bilgisayar programı da yapabilirim; soruş-

turmada ilerledikçe verileri yerleştirir, sonra da onları keşşştiririz. Yarı kısacası iyi bir arşivden ne çıkacağı asla belli olmaz.”

“Doğru, bu, olasılığı çok az olan bir varsayımdı. Chiti biraz rahatlar gibi olmuştu.”

“Cardinale, ya siz? Sizin fikriniz ne?”

Cardinale vaktinden evvel jandarma onbaşıısı olmuştu. Özel yeteneklerinden dolayı jandarma sınıfında terfi eden çok az kişiden biriydi. Ufak tefek, sıska, çocuk yüzlü biriydi. İki sene evvel henüz ekipte değilken, soyguncular içeri girdiğinde bankadaydı. Üç kişiydiler. Birinin elinde pompalı tüfek, diğer ikisinde tabanca vardı. Cardinale onlardan birini öldürdü ve diğer ikisini tutukladı. Tam filmlerdeki gibiydi fakat o ölmüş olan da dahil olmak üzere hepsi gerçektir. Ölen, ilk soygununu yapan on dokuz yaşında bir çocuktur. Cardinale ondan biraz daha büyüktü. Cardinale’yi karargâh onbaşıısı olarak terfi ettirdiler. Ona genellikle, sadece ölen jandarmalara verilen altın bir madalya armağan ettiler.

Garip bir tiptir. Üniversitede fen bilimleri fakültesine kaydını yaptırmıştı. Bu yüzden meslektaşları ona yarı kuşku yarı saygıyla bakıyorlardı. Az konuşurdu. Hatta zaman zaman kaba görünecek kadar az. Koyu renkli çarpıcı ve gizemli gözleri vardı.

“Bilmiyorum teğmenim.” Bir şeyler eklemek ister gibi durakladı. Sanki o bilmiyorum zihninde zaten iyice netleşmiş bazı fikirleri ortaya koymak için bir giriş gibiydi. Ama sonra hiçbir şey ilave etmedi.

Toplantı birkaç dakika daha sürdü. Pellegrini’nin teklif ettiği gibi daha önceden ırza tecavüze adı karışanlarla ilgi-

li araştırma yapılmasına karar verildi. Bu kişilerin dosyaları çıkarılacak, hapiste geçirilen süreleri kontrol edilecek, çalışma tarzları incelenecek, tanıtıcı fotoğrafları çekilecek –yenileri yoksa– ve o civarlarda, saldırıların gerçekleştiği yerlere yakın olan bölgelerde gösterilecekti. Belki bir yerlerden bir şeyler çıkabilirdi.

Dört

Giulia ile nisan başında ayrılmıştık. Birkaç hafta önce bir başkasıyla tanışmıştım. Bir cumartesi sabahı onu bana Francesco tanıştırmıştı. Artık poker oynamasak da Francesco ile hemen her gün görüşüyorduk. Arkadaş olmuştuk. Bu sözcüğü telaffuz ederken garip bir şekilde vur-guluyordu. Çok az arkadaşı olduğunu söylüyordu, ben-den önce belki iki tane. Francesco'ya onlar hakkında soru sorduğum zaman lafı değiştiriyor ya da kaçamak cevaplar veriyordu. Gerçekte ne zaman konuşma samimi bir şekilde onun üzerine yönelse, kaçamak davranıyordu.

Bir sürü insan tanırdı Francesco, bunu daha ilk gece-den anlamıştım. Birbirinden çok farklı kişileri tanıyordu. Bazen bunlarla nasıl olup da ilişki kurabildiğini hayal bile edemiyordum.

Bari denen yer serbest meslek sahiplerinin, güçlü zengin ailelerin, çok güzel kızların mülkü gibiydi. Francesco, tüccarların ve zengin olan kişilerin ortamlarında, yeni kurban-lar ele geçirmek için avlanırdı. Yeraltı kulüpleri ve lokalle-rinde birbirini izleyen gruplar vardı. Bunlar yeraltı dünyası-nın insanlarıydı. Özellikle kumarhanelerin müdavimleri-ydi ama başka yasadışı ticaretlerle de uğraşanlar vardı.

Olağanüstü bir taklit yeteneği vardı. İçinde bulundu-ğu arkadaş topluluğuna göre davranış, konuşma hatta ha-reket biçimlerini bile değiştirirdi. Arkadaş grubu hangisi olursa olsun, hep keyfi yerinde görünürdü.

O cumartesi sabahı aperatif içmek için randevulaşmış-tık. Ben geldiğimde o bardaydı. Daha önce hiç görmediğim iki kızla küçük bir masaya oturmuştu. Her iki kız da göz alıcıydılar. Aşırı itinalı bir tarzda makyaj yapmış, parfüm sürmüş ve aşırı derecede moda-ya uygun şekilde giyinmiş-lerdi. Her şeyleri aşırıydı.

“Bunlar Mara ve Antonella, bu da arkadaşım Giorgio,” dedi Francesco. Yüzünde artık iyi tanıdığım bir tebessüm vardı. Birileriyle dalga geçerken yüzünde beliren tebes-sümdü bu.

Mara ve Antonella ile el sıkıştım. Oturdum, aperatifle-rimizi ısmarladık.

Mara bir sigorta şirketinde memurdu. Antonella pro-tezci olmak için bir kursa gidiyordu. Her ikisi de yirmi ya-şından biraz büyüktü. Şiveleri korkunçtu. Kim sigarası içi-yorlar ve çiklet çiğniyorlardı.

Birbirinden ilginç pek çok şeyden bahsettik. Örneğin ,yıldız falından, diskoteğe gitmek için hangi günün daha uygun olduğundan, cuma mı cumartesi mi? Sıkıcı tipler olan nişanlılarını kısa süre önce terk ettiklerinden ve şimdi eğlenmek istediklerinden. Özellikle bunu Mara söylemişti. Ve sonra ikisi de dikkatle, meselenin yeteri kadar açık olarak ifade edilip edilmediğini görmek için yüzlerimize baktılar.

Güzel bir gündü. Bir süre sonra Francesco denize ba-kan bir restoranda yemek yemeyi teklif etti. Kızlar direnç göstermediler. Arabaya gitmek için bardan çıktık. Frances-co ve ben onların birkaç metre önünde yürüyorduk.

“Bugün öğleden sonra bu ikisini de becereceğiz,” dedi Francesco alçak bir sesle.

“Ne diyorsun sen?” diye sordum alçak bir sesle. San-ki ben hiç ağzımı açmamışım gibi konuşmaya devam etti.

“Onları biraz içiririz, sonra da beceririz. Aslında içki içirmeye bile gerek yok, zaten arzudan ölüyorlar.”

Haklıydı, gülmek geldi içimden. Ortada pek gülünecek bir şey yoktu, sadece sinirden gülmüştüm. Kendimi tutmak için zorlamak zorunda kaldım. Bunun sonucu, yüzünde salakça bir gülümseme belirdi. Bunu dudaklarımda bir somurtma olarak hissediyordum. Bunun üzerine o somurtmayı silmek için aklıma gelen ilk şeyi söyledim;

“Peki sonra nereye gideceğiz?”

“Merak etme, gidecek bir yer var. Senin arabanı alırız. Bu kızlar BMW’ye bayılırlar.”

Benim siyah BMW’yi aldık. Gerçekten de kızları etkilemişti. Şehir dışında denize bakan bir restorana gitmiştik. Kıvırcık salata ve kızarmış istakoz yedik. Soğuk beyaz şarap içtik. Bardaklar ve şişeler boşaldıkça konuşmalar gidecek daha açık ve daha az edepli konular üzerinde yoğunlaşıyordu.

O gün Francesco’nun küçük bir apartman dairesi olduğunu keşfettim. İki oda, bir mutfaktan ibaretti. Odalar yeni mobilyalar ve küçük ayrıntılarıyla otel odalarını andırıyordu.

İçeri girdiğimizde saat dörttü. Mara ve Antonella oldukça sarhoştular. Hiçbir formaliteye, ön konuşmalara, tercihler hakkında tartışmaya gerek kalmadan Antonella ile ben kendimizi yatak odasında buluverdik. Francesco ile Mara büyük bir siyah sedirin bulunduğu oturma odasında kaldılar.

Ben yatak odasına doğru giderken, Francesco ile bakışmalarımız karşılaştı. Bana göz kırptı.

Bu göz kırpma uygunsuz bir jestti ama o sırada bunu fark etmedim. Fark edemiyordum ve fark etmek de istemi-

yordum. Böylece bir kez daha budalaca bir tebessümle cevap verdim.

Hemen sonra yatağa çöküp, Antonella'ya sarıldım. Özellikle şarap ve soğuk sigara dumanı kokan nefesini hatırlıyorum. Sevişirken -birkaç defa uzun uzun seviştik- bana aşkım diyordu. Bense ona zihnimden şunları diyordum: Aşkım? Kim tanıyor seni? Kimsin sen? Hıyar gibi gülmek geliyordu içimden. O kızı becermek için orada olduğumu ve bu güzel kızı tanımadığımı düşünüyordum. Bazı anlarda neredeyse durup, onun adını hatırlamak için çaba sarf edecektim.

Rahatsızlık duymam gerekirdi, oysa donuk bir coşkunluğa kapılmışım.

Sevişmeye ara verdiğimiz bir an bir sigara yaktık, birlikte içtik. Öteki odadan gelen sesler üzerine bana dirsek vurarak kıkır kıkır güldü. Tam konuyla ilgili bir şeyler söylemeye hazırlanıyordu ki birdenbire durdu. Garip düşünceli bir tavırla bir an hareketsiz kaldı. Sonra yellendi.

Hafif ve uzayan bir gürültü oldu. O bilinmeyen odanın alacakaranlığında bir tür karnaval trompeti gibiydi.

Konuşmadan önce bir an elini ağzına koydu.

"Aman Tanrım, affedersin. Güzel bir sevişmeden sonra ara sıra böyle oluyor. Kendimi tutamıyorum. Doğrusu, şimdi öyle rahatladım ki."

Şaşkına dönmüştüm, ne diyeceğimi bilmiyordum.

Hem bu tür bir cümleye nazik bir şekilde nasıl cevap verilirdi?

Merak etme, benim de rahatladığım zamanlarda, şöyle güzelce bir yellenmek hoşuma gider mi demeliydim? İçinde bulunduğun ruh durumuna ve yediklerime bağlı ola-

rak birkaç kere geğirdiğimi mi? Sırf onun keyfi yerine gelsin diye.

Hiçbir şey demedim. Hem zaten benim yardımım olmaksızın neşesi yeniden yerine gelmişti bile.

Elimi tutarak karnında ve sonra bacaklarında dolaştırdı. Yapmasına izin verdim.

Akşam evden ayrıldığımızda Giulia'yı bir saniye bile düşünmediğimi anlamıştım.

Beş

Mayıs başlarında, hukuk yargılama usulleri ön sözlü sınavını vermek zorundaydım. Önceki haftalarda hemen hemen kitap açmamıştım. Sınav günü uyurgezer gibi üniversiteye gittim, sınav için durum belgesi doldurdum ve sıramı bekledim. Alfabetik düzende bir önümdekini çağırdıkları zaman kalktım ve oradan çekip gittim.

Daha önce hiç böyle bir şey olmamıştı. Sınav karnemde otuzun altında not yoktu* ve hiçbir dönem sınavını kaçırmamıştım.

O mayıs sabahına kadar.

Üniversiteden çıktığımda biraz şaşkındım. Neler olup bittiğini hesaba katmadan biraz dolaştım. Yaklaşmakta olan bir felakete ait belirsiz bir his vardı içimde, o kadar.

Sonra kendi kendime hay aksi şeytan, böyle bir şey pekâlâ olabilir dedim. Sınava girmemekle iyi etmiştim; çünkü gerçekten son haftalarda biraz dalgındım, az çalışmıştım. Böylece boş yere kötü bir izlenim bırakmaktan kaçınmıştım. Hatta sınavdaki başarısızlığım tutanaklara geçirilmemiş olacak, not ortalamasını da etkilemeyecekti.

Şimdi bir ya da iki günlük aradan sonra tekrar çalışmaya başlayacaktım. Haziranda, en geç temmuzda hukuk yargılama usulleri dersini vermiş olacaktım. Yazın değil de aralıkta mezun olacaktım. Ama yine de sınıf arkadaşlarımdan hepsinden önce diploma almış olacaktım. Alt tara-

* (İtalya üniversitelerinde not sisteminde en yüksek not otuzdur)

fı küçük bir gecikmeydi bu, dünyanın sonu değildi ya. Bu aşamaya deli gibi bir hızla gelmişim. Halimden şikayet mi edecektim?

Bu düşünceler beni rahatlattı. Eve doğru yürürken keyfim yerine gelmişti. Sınavlarımdan kimseye bahsetmeme alışkanlığından memnundum. Böylece o gün kimseye yalan uydurmak zorunda kalmayacaktım.

İki gün derslere mola verdim.

Sonra birkaç gün daha mola verdim. Çünkü ders çalışmaya yeniden başlamaya hazır hissetmiyordum kendimi. Bunları başka molalar izledi. Nedenine gelince; o sıralar çok sık dışarı çıkıyor, gece oldukça geç dönüyordum eve, gündüz de uykumu telafi etmek zorunda kalıyordum.

Sonra, açıkçası artık bu konuyu düşünmeyi bıraktım.

Bu arada birkaç haftadır yeni bir dersin sınavına hazırlanmaya başlamıştım.

Altı

Bir akşam arabada oturmuş sigara içip sıradan şeyler hakkında gevezelik ederken, Francesco'ya bana niçin bazı hilelerini öğretmediğini sordum. Bunu laf olsun diye söylemiştim. Hani söylenip de hiçbir sonuca varamayan bir çok şey gibi. Kuşkusuz onun iskambil kâğıtlarıyla yaptıklarını yapabilme fikri hoşuma gidiyordu ama sorumu ciddiye alacağını düşünmüyordum.

Oysa çok ciddiye aldı.

“Öğrenmek istediğinden emin misin?” diye sordu aniden. Daima beklenenden farklı bir şey yapardı. Ben ciddi bir şey söylerdim, o ise bunu soytarılık kabul ederdi. Ben ise ne yapacağımı şaşırır, belki de söylediğim şeyin aslında o kadar ciddi olmadığını düşünmeye başlardım.

Ya da gülmek için bir fıkra falan anlatırdım. O gülmez ve sana sanki alınmış gibi sessizce, şaşkın şaşkın bakardı. Kimi zaman onun gülünecek veya alay edilecek bir şey olmadığını, tersine ciddi bir konu olduğunu sana açıklardı. Senin de yine keyfin kaçır ya da canın sıkılırdı. Muhtemelen onun haklı olduğunu ve yine gözünden bir şeyler kaçtığını düşünürdün.

Hızlı ve geri dönülmez kararlar verme yeteneğine sahipti. Düşüncelerine katılmayanlara karşı küçümseyici bir tavır sergilerdi hep.

Bütün bunları sonradan anladım. O zamanlar bana, o, dünyayı ve şartları anlamak, nasıl davranılacağına karar

vermek için benden daha fazla imkâna sahipmiş gibi gelirdi.

“Kâğıtları, nesneleri istediğin gibi kullanmak basit bir becerinin çok ötesinde şeylerdir. Sihirbazın gerçek yeteneği zihinleri etkilemek yeteneğinden ibarettir. Başarılı bir el çabukluğu oyunu bir gerçek yaratmak anlamına gelir. Kuralları senin koyduğun alternatif bir gerçek. Beni anlayabiliyor musun?”

“Sanırım evet. Gördüğüm kadarıyla...” Birden sözümü kesti. Vereceğim cevap açıkçası, onu ilgilendirmiyordu.

“Eğer biri, hayat sürekli bir dizi oyun değildir diyorsa; ya yalancının biridir ya da bir salaktır.

“Gerçek fark istediğin gibi yönetmek ve yönetmemek arasında değildir. Asıl fark bilinçli olarak istediğin gibi yönetmek ile bilinçsiz olarak istediğin gibi yönetmek arasındadır. Kısa bir süre önce evlenen birini düşün. Bir akşam eve döndüğünde karısına eski arkadaşlarıyla özlem giderme toplantısına ya da bir poker partisine davet edildiğini söylüyor. Aslında bunların hepsi bahanedir. Acaba dışarı çıkarsa karısı üzülecek midir? Hayır, çok istiyorsan git, diyor kısa bir tereddüitten sonra söylediği sözlerin tersini yansıtan bir yüzle. İstemiyorsan evde kalayım diyor adam. Hayır, hayır sen git, diye sözlerle tekrarlıyor kadın. Ama yüzü şunları demektir: Yalnız başına gitmek istemen, kuşkusuz benimle ilgilenmediğini gösteriyor. O zaman adamın keyfi kaçır; çünkü çelişkili iki mesaj almıştır karısından ve sinirlenir.

“Dışarıya çıkmasının zorunlu olmadığını ve evde kalabileceğini yineler. Kadın, dışarı çıkabileceği hususunda sözlerle ısrar eder. Sonunda kendini suçlu hissederek dışarı çıkmamaya karar verir. Evde kalmak zorunda bıraktı-

ğından dolayı kadını suçlayamayacaktır; çünkü o istiyorsa dışarı çıkabileceğini söylemiştir. Dışarı çıkmamaya karar veren kendisi olduğundan şikâyet edemeyecektir. Bu ise onu rahatsız edecektir. Kadın onu yönetmiştir, ama ikisi de bunun bilincinde değildirler.”

Ona bakıyordum. Nereye varmak istiyordu acaba?

“Sihirbazlık oyunları -ya da kâğıt düzmek- günlük gerçeğin, insanlar arası ilişkilerin bir eğretilmesidir. Bazı kimseler vardır, bir şeyler söyler ve aynı anda eylemde bulunurlar. Gerçekten de olup bitenler sözcüklerin ve özellikle el, kol ve baş hareketlerinin kıvrımları arasında gizlenmiştir. Üstelik, gözükenden çok farklıdır. Sadece oyuncu bunun bilincindedir ve süreci kontrol eder. Meselenin özü, gerçeği genellikle algılanandan farklıdır. Olaylar gerçekte, bizim inandığımız, baktığımız ya da algıladığımızdan daha farklı yerlerde ve anlarda vuku bulur. Gerçek niyetler ifade edilenlerden bambaşkadır. Örneğin, insanları iyi denilen eylemlere iten gerçek içgüdüleri araştırdığını bir düşün. Keşfedeceğin şey hoşuna gitmeyecektir. Gerçek çok az kişinin katlanabileceği tahammülü zor bir şeydir.”

Dediklerini kavramaya ve bir şeyler söylemeye çalıştım. Boşunaydı. Düşüncelerini daha çok kalbiyle tamamlaması gerekiyordu.

“Örneğin pokeri ele al. Masaya oturan, bir başkasına kötülük yapmak istediği için bunu yapar. Kötülük olması gereken bir koşuldur. Sıradan oyuncu masaya otururken, talihin kendisi için iyi ve rakipleri için kötü olmasını umut eder. Şöyle düşün: Bir poker partisinden önce bu sıradan, farazi oyuncunun karşısına birisi -bir melek ya da bir şeytan- çıkar ve ona o partide büyük bir para kazandırabileceğini söyler. Karşılığında kazancın yarısını ister. Oyuncu-

muz bunun nasıl mümkün olabileceğini sorar. Öteki merak etmemesini söyler. Yalnızca karar vermelidir: evet veya hayır. Eğer evetse, o partide kazanacağını yarısını vermek zorunda kalacaktır. O kadar.

“Sence bizim farazi oyuncumuz ne yapacaktır? Acaba oyuna daha başlamadan kazanacağını bilmek poker ahlâkının bir ihlali midir? Bir düşün, böyle bir teklifi kim reddedebilir?”

Sigara kutusunu aldım ve bir tane yaktım. Daha henüz içime çekmiştim ki Francesco sigarayı dudaklarımdan aldı ve tüttürmeye başladı. O konuşmaya başlarken bir sigara daha yaktım.

“Oyuncumuz kabul edecektir. Talihin ondan yana olduğunu bilerek masaya oturmak hoşuna gidecek ve o oyunun her anının tadını çıkartacaktır. Onu rahatsız edecek tek şey, oyunun sonunda paraları paylaşmak olacaktır.

“Ya da amatör oyuncularla profesyonel bir oyuncu arasındaki bir oyunu düşün. Kart düzen birinden bahsetmiyorum. Gerçek bir profesyonel poker oyuncusu demek istedim. Amatör oyuncuların profesyoneller karşısında ne kadar şansları vardır ki? Bizle oynadıkları zamankine göre daha fazla şansa sahip olduklarını sanıyor musun? Hayır. Sahip oldukları şans kesin olarak sıfırdır. Yöntem farklıdır ama netice aynıdır. Şansa hiç yer yoktur.”

Arabanın yarı karanlığında yeşil gözleri şimşek gibi çakıyordu. Nerdeyse tamamen içtiği sigarasının kuru, parmaklarına yakındı. Pencerele inikti, hava yumuşaktı. Sessizlik sadece ara sıra egzozu bozuk bir motosikletin geçişiyle bozuluyordu.

“Ortak olmadan evvel kurallara uygun poker oynadın. Yer büyükken elinde iyi bir sayı olduğu zaman duyduğun

heyecanı hatırlıyor musun? Talih denilen o şey işin içine girmese de şimdi elinde kuvvetli bir kâğıt olduğunda duyduğundan farklı bir heyecandı.”

Haklıydı. Hem de lanet olası bir şekilde haklı.

“İnsanlar yönetirler ve yönetilirler, dolandırırılar ve dolandırılırlar, sürekli olarak, farkında bile olmadan. Farkına varmadan kötülük yaparlar ve kötülük görürler. Tahammül edemeyecekleri için farkında olmayı reddederler. Sihirbazlık oyunu dürüst bir iştir; çünkü daha başlangıçta gerçeğin görünenden farklı olduğu açıktır. Bir anlamda, evrensel bir boyutta kâğıt düzmek de dürüst bir iştir. Şunu demek istiyorum: durumun kontrolü tesadüfe bırakılmamış olup, bizim elimizdedir. Senin bunları anlayabildiğini biliyorum. Zaten seni bunun için seçtim. Böyle bir konuşmayı kimseyle yapmam. Biz kör talihe meydan okuyor ve onu bozguna uğratıyoruz. Anlıyor musun? Anlıyor musun? Sıradan kaideleri ihlal ediyoruz ve kaderin akışını seçiyoruz. Sen ve ben...”

Son kelimeleri daha yüksek ve alışılmamış bir tonla söyledikten sonra ansızın konuşmayı kesti. Şimdi bitkin görünüyordu. Cebimden sigara paketini aldı ve bir tane yaktı. Bir öncekini daha yeni söndürmüştü. İkimizin de aşırı sigara içtiğini düşündüm, ağzımda acı bir tat duyar gibi oldum. Birkaç saniye başım döner gibi oldu, o sırada beynimde şu cümle yankılanıyordu: ‘Bir yığın bokluk. Hepsi de bir bokluk yığını.’ Çok acayip bir olaydı bu; çünkü bütün o boklukları zihnimde beyaz bir sayfa üzerindeymiş gibi görüyordum. Aynı anda da sanki biri kafamın içinde telaffuz ediyormuşçasına onları hissediyor, elle tutulur fiziksel bir varlık gibi algılıyordum.

Ama hiçbir şey demedim. O cümle, Francesco sigarasının yarısının şiddetle içine çekip konuşmaya başlayınca dağıldı.

“Sana öğreteceğim. Sen, ne yapmakta olduğumu gerçekten anlayan ve öğretebileceğim tek kişisin.”

Başım la evet dedim. Sonra benden kendisini arabam la eve bırakmamı rica etti. Çok yorgundu.

Arabayı çalıştırdım ve kasetçaları açtım. BMW, cıva gibi hareketli, kötü aydınlatılmış yollarda yağ gibi kaymaya başladı.

Arabanın içinde Leonard Cohen hâlâ genç sesiyle düşük bir tonda Marianne’in şarkısını söylüyordu. Şimdi Francesco susuyordu. Gözlerini dikmiş önüne bakıyordu. Başka bir yerdeydi sanki.

Birdenbire korkuyu ve yalnızlığı hissettim. Buz gibiydiler. Aklıma çocukluğumla ilgili bazı şeyler geldi ama belirsiz bir hatıraydı. Tam yakalayamadan kaçıp gitti. Sabahları, uyku ile uyanıklık arası görülen bir rüya gibiydi. Hüzünlü bir rüya.

Yedi

İki gün sonra Francesco telefon ederek öğleden sonra üçte görüşeceğimizi söyledi.

Daha önce onun evine hiç gitmemiştim ve nasıl olduğunu da hiç düşünmemiştim.

Karanlık ve kasvetli bir apartman dairesiydi. Havasızdı, küf kokuyordu. Kişiliksiz, eski mobilyalar vardı. Antika değerleri yoktu. Sadece eskiydiler, o kadar.

Ev derli topluydu ama acayip bir düzen vardı. Dış görünüşe uymayan bir şeyler hissediliyordu. Hem de hiç uymayan birtakım şeyler.

Francesco'nun annesiyle birlikte yalnız yaşadığını biliyordum. Fakat o öğleden sonra annesini yaşlı bir kadın olduğunu öğrendim. Kuru, düşmanca, hınç dolu bir yüzü vardı.

Francesco beni odasına götürdü ve kapıyı kapattı. Odukça büyük bir odaydı. Dairenin bütün geri kalan kısmına sinmiş küf kokusu orada çok daha az duyuluyordu. Üstü kitaplarla dolu bir çocuk masaşı; raflarda kitaplar, yerde kitaplar ve yatak üzerinde de birkaç kitap. Tex Willer ve Örümcek Adam çizgi romanlarıyla dolu büyük bir karton kutu. Çıplak duvarlar. Belirsiz bir noktaya bakan Jim Morrision'ın yüzünü gösteren eski bir ilan vardı sadece duvarlarda. Çoktan yazılmış kader, her şey o bakışta toplanmıştı.

Francesco hiçbir şey söylemedi. Yüzüme bile bakmıyordu. Dolaptaki bir çekmeceyi açtı, oradan bir deste Fransız iskambil kâğıdı çıkarttı, sağa sola dağılmış birkaç kitabı eliyle itip masanın üzerinde boş bir yer açtı; bana bir sandalyeyi işaret etti, kendisi de başka bir sandalyeye oturdu. Sadece o an başını kaldırıp bana baktı. Saniyelerce bu şekilde durdu. Yüzünde sanki ne yapacağını bilmiyormuş gibi garip bir ifade vardı. Onu tanıdığım günden beri ilk defa darbe yemiş görünüyordu. O an ona karşı, içimde bir sevgi ve acıma duygusu uyandı.

Sonunda kâğıtları masanın üzerine koydu.

“Ben on üç yaşındayken babam bu evi terk etti. Anemden daha gençti, kendisinden daha genç, çok daha genç bir kadınla kaçtı. Sanırım, oldukça bayağı bir şeydi. İki yıl sonra hanım arkadaşıyla trafik kazası geçirdiler. İki si de öldü.”

Adeta birdenbire sözünü kesti, gidip pencereden dışarıya baktı. Sonra bir çekmecedен kül tablası aldı, yerine oturdu ve sigara yaktı.

“Onu hiçbir zaman affetmedim. Daha doğrusu, sadece çekip gitmesini değil, beni yalnız bırakarak evi terk etmesinin hesabını sorma imkânını bana vermeden öldüğü için onu affedemedim. Öldüğü zaman çok garip ve kötü bir hisse kapıldım. Korkunç bir ıstırap ve aynı anda çok şiddetli bir öfke duyuyordum. Elimden kaçmıştı. Allah kahretsin, kaçmıştı elimden. Bu sözcükleri harfi harfine düşünmüyordum, ama anlamı oydu. Birçok defa, yetişkin bir yaşa geldiğimde yaptığı şeyi nasıl yüzüne vuracağımı düşünmüştüm. O zaman ben başarılı bir yetişkin olacaktım; o ise, senelerce evvel terk ettiği oğluyla iyi bir ilişki kurmaya çalışan yaşlı bir baba. Şimdi ne kadar da kolay di-

yordum. Sana ihtiyacım olduğu bir anda beni yalnız bırakman ne kadar kolay. Hesabını ödemedi o şekilde ölmek ne kolay.”

Elleriyle yüzünü ovuşturdu. Bir aşağı, bir yukarı, kuvvetle, kendine zarar vermek istercesine.

“Lanet olsun! O adi herifi seviyordum. O gittiğinde kendimi ölecekmişim gibi yalnız hissettim. Lanet olsun! O günden sonra kendimi hep yalnız hissettim.”

Başladığı gibi, sözlerini kesti. Birdenbire. Kâğıt destesini eline aldı, tek eliyle son derece hızlı iki üç alıştırma yaptı. Sonra, başlayabileceğimizi söyledi.

Ses tonu, yine o tanıdığım Francesco’nun ses tonuydu. Yüzü de aynı şekilde.

Desteden kupa kızıyla sinek ve maça olmak üzere iki siyah onlu aldı.

“Üç kâğıt oyununu biliyor musun?”

Bahsedildiği kadarıyla biliyordum ama canlı olarak nasıl oynandığını hiç görmemiştim.

“O halde beni izle. Kız kazanıyor, onlu kaybediyor. Kız kazanıyor ve onlu kaybediyor.”

Üç kâğıdı nazik bir biçimde masanın üzerine yan yana dizdi. Kızın sola konulduğunu açık seçik görmüştüm.

“Kız nerede?”

İşaret parmağımla soldaki kâğıdı gösterdim. Bana o kâğıdı açmamı söyledi ve açtığımda sinek onlusu olduğunu gördüm.

Nasıl yapmıştı? Kâğıtları öylesine yavaşça dizmişti ki yanılmış olmam imkânsızdı.

“Bir daha yap,” dedim.

Baş parmağı ile işaret parmağı ve başparmağı ile orta parmağı arasında tutarak sağ eliyle kızı ve onluyu aldı. Sol eliyle de, başparmağı ve orta parmağı arasında tutarak diğer onluyu aldı.

“Kız kazanıyor, onlu kaybediyor. Tamam mı?”

Cevap vermedim. Hiçbir hareketini kaçırmamak için ellerine bakıyordum. Yeniden yavaşça hareket etti, kâğıtları yere koydu, kızı bulmamı istedi. Yine soldaki kâğıdı işaret ettim. Onu açmamı istedi. Açtım, yine onluydu.

Oyunu altı yedi defa tekrarladı ve kızın nerede olduğunu bulamadım. Hatta bazen uyutucu ve kavranılmaz hareketler yapan o ellerin yanıltıcı etkilerinden kaçmak için kafadan atıp tutturmaya da çalışıyordum, ama nafileydi.

Böylesine basit görünen bir oyunun yarattığı eziklik duygusunu, bu oyunu hiç denememiş bir kimseye izah etmek çok zordur. Sadece üç adet kâğıt vardır. Hiç kuşkusuz kız da mevcuttur ve her şey birkaç santimetre ötede gözlerinin önünde olup biter. Buna rağmen kızı bulma şansın hiç yoktur.

“Bu oyunda bahisçi için imkânlar sifıra çok yakındır. Bu oyunu öğrenmek el çabukluğuyla ilgili oyunlar için iyi bir başlangıçtır. Bütün temel ilkeler hemen anlaşılır.”

Bana her şeyi açıkladı ve sonra, işin tekniğini anlayabilmem için, daha da yavaş olarak oyunu iki üç kere tekrarladı. Artık hileyi öğrendiğim ve kızın nerede olduğunu bulabildiğimde bile nedense içimden yanlış kâğıdı işaret etmek geliyordu.

Sonra bana üç kâğıdı verdi ve denememi istedi.

Denedim. Sonra tekrar tekrar birçok kez denedim. O, hatalarımı düzeltiyor, kâğıtları nasıl tutmam gerektiğini, nasıl yerleştirmem lazım geldiğini, bakışlarımı nasıl yö-

netmek zorunda olduğumu -kız üzerine değil- ve her şeyi izah ediyordu.

İyi bir öğretmendi ve ben de iyi bir talebeydim.

Sanırım o odaya girdikten üç saat sonra, işimiz bittiğinde ellerim ağrıyordu. Ama o sihirli oyunun nasıl yapılacağını artık öğrenmiştim.

Bu bende bir coşku hissi yaratmıştı. Birilerine bu oyunu yapmak için yanıp tutuşuyordum. En azından, eve dönünce annemle babama gösterecektim bu marifeti. Francesco düşüncemi okumuştı.

“Tamamen hakim olana kadar bu oyunları kimseye yapma, dememe gerek yok sanırım. Bir sihirbazlık oyununda yaptığın hilenin ortaya çıkması, çok bayağı ve düş kırıklığı yaratan bir olaydır. Hele oyun masasında hile yapmak ve yakalanmak daha da ciddi tehlikeler doğurur.”

Ellerimle, bu söylediklerin zaten bilinen şeyler anlamında, yeter der gibilerden bir hareket yaptım.

Gerçekten de bunları söylemek boşunaydı.

Sekiz

Çocukluğundan beri o rüyaları görürdü. Belirsiz ve belki de hiç var olmamış bir geçmişle ilgiliydiler. Arkadaşlarının da bulunduğu bilinmeyen ve güven verici yerlerde geçiyordu rüyalar.

Ilıklık, bekleyiş, düzen, arzular, heyecan, ışıklı ve sıcak odalar, oyun oynayan çocuklar, uzak ve tanıdık sesler, huzur, yiyecek kokuları ve güzel kokular.

Biraz hüzünlü ve tatlı bir nostalji.

Tekrarlanan rüyalardı. Gerçek bir hikâye ya da bilinen kişiler veya bilinen yerler yoktu. Yine de ona acayip gelen rüyalar esnasında, ona sanki evdeymiş gibi geliyordu.

O rüyaları görürken uyanmak çok kötüydü.

Annesi öldüğünde de her zamanki gibi aynı şeyler oldu.

Henüz dokuz yaşında değildi. Bir sabah uyandığında ev insanlarla doluydu. Annesi yoktu. General olan babasının subaylarından birinin karısı, onu yanına alıp, evine götürmüştü.

“Annem nerede?”

O bayan hemen cevap vermemiştii. Evvela yüzünde sıkıntı ve üzüntüyle karışık bir ifadeyle uzun uzun yüzüne bakmıştı. İri yarı bir kadındı. Şaşkın ve temiz bir yüzü vardı.

“Annen rahatsız, hayatım. Hastanede.”

“Neden? Ne oldu?” Çocuk konuşurken kadın, o güne kadar hiç yaşamadığı bir umutsuzlukla birlikte gözlerinin yaşlarla dolduğunu hissediyordu.

“Annen kaza geçirdi. Durumu çok kötü.” Sonra söyleyecek başka bir şey bulamayıp, onu kucaklayıvermişti. Yumuşacık bir vücudu vardı, onlara gelen temizlikçi kadın gibi kokuyordu. Küçük Giorgio’nun bir daha hiç unutmayacağı bir kokuydu bu.

Annesi kaza filan geçirmemişti.

Bir önceki gece, babası sık sık yaptığı gibi dışarı çıkmıştı. Resmi akşam yemekleri, iş ve başka şeyler. Annesi onunla birlikte gitmezdi hiç. Saat dokuz buçukta, her zamanki gibi onu yatağına yatırmış ve alnına o her zamanki öpücüğü kondurmuştu.

Sonra o uçsuz bucaksız evin en uzak noktasına gitmiş, -general komutanın lojmanı, bütün lojmanların en büyüğüdü- beraberinde getirdiği bir yastık ve kocasının ona senelerce evvel hediye ettiği 22 kalibreli küçük bir tabancayla banyoya kapanmıştı.

Yastık tarafından boğulan ve o çok büyük kasvetli evin karanlık koridorlarında dağılan silah sesinin gürültüsünü kimse duymamıştı.

Annesi tam da o gece otuz yaşını tamamlamıştı.

Bundan böyle hep o yaşta kalacaktı.

Teğmen Giorgio Chiti kendisinin de delireceğini düşünüyordu. Tıpkı annesi gibi. Annesinin sinir hastası olduğunu, yıllar sonra babası o buz gibi ve mesafeli ses tonuyla ona açıklamıştı. Merhametten, özleminden ve herhangi bir duygudan uzak bir ses tonuydu bu.

Sinir hastası demek, deli demektir.

Ve o da annesine benziyordu, kesindi bu. Aynı yüz, aynı renkler; o net olmayan birkaç fotoğrafta görüldüğü gibi kendisinin fizyonomisinde hafifçe kadınsı bir şeyler, annesinin fizyonomisinde de hafifçe erkeksi ve uzak birta-

kım şeyler göze çarpıyordu. Giderek daha çok sararıp solan hatıralarda.

Delirmekten korkuyordu.

Bazı anlar, deli olacağından emindi. Tıpkı annesi gibi. Annesinin başına geldiği gibi, düşünceleri ve hareketleri üzerindeki denetimi kaybedecekti. Kimi zaman bu fikir-delilik kaçınılmaz bir kader gibiydi- tedirgin edici ve dayanılmaz bir hal alıyordu.

İşte böyle anlarda resim yapmaya koyuluyordu.

Resim yapmak ve boyamak -piyanoyla birlikte- annesinin kışlalar içinde gizlenmiş o evlerde uzun ve boş günlerini doldurduğu şeylerdi. Her zaman aşırı temiz, döşemele-ri cilalı, hepsi de balmumu kokan evler; hepsi gürültüsüz, sessiz ve acımasız.

Giorgio resim konusunda da annesinin modeliydi. Daha küçücükken çok zor resimleri kopya edecek fantastik ve aynı zamanda inanılmaz derecede gerçeğe uygun hayvanlar tasarlayacak yetenekteydi. Yarı kedi, yarı güvercin; yarı ejderha, yarı insan ve başkaları. Özellikle insan yüzlerini çizmek hoşuna gidiyordu. Ezbere portreler yapmaktan zevk duyuyordu. Bir yüz görüyor, onu zihnine kaydediyor, sonra -saatler ve günler sonra da- onu kâğıt üzerine kopya ediyordu. Yaşı büyüdükçe bilhassa bu özellik onda aynen kaldı. İnsan yüzlerini ezbere çiziyordu. Sanki kendi tedirginliği ve korkuları başkalarının fizyonomilerine aşılanmış gibi, çizdiği yüzler gördüklerinin aynısı ve aynı zamanda onlardan farklıydı.

Yüzler. Deli yüzleri. Mutsuz yüzler. Babasıninki gibi buz gibi, mesafeli ve antipatik yüzler. Acımasız yüzler.

Uzaktaki bir noktaya bakan hüznü ve özleyiş dolu uzak yüzler.

Dokuz

Arşiv işinden hiçbir sonuç çıkmamıştı. İnceledikleri ırza tecavüz olaylarının özellikleriyle uyuşan sabıkalara sahip otuz kadar kişi vardı. Sabıkaları, soruşturdukları ırza tecavüz olaylarındaki özelliklere uyan otuza yakın kişi vardı. Tanınmış birkaç tecavüzcü, röntgenci, parklarda insanları rahatsız eden bazı tipler. Hepsini tek tek kontrol etmişlerdi.

Bazıları olaylar sırasında hapisteydi. Kiminin olay saatinde orada olmadıklarını gösteren kesin delilleri vardı. Kimi yaşlı ve sakattı. Kısacası fiziki olarak, o tür bir tecavüzü gerçekleştirecek durumda değillerdi.

Nihayet, olay saatinde nerede olduklarını ispatlayamayan ve görünüşleri, kurbanların ifadelerinde yaptıkları yarım yamalak tariflerle çelişmeyen üç kişiyi seçtiler.

Arama emirleri çıkınca, o üç şahsın evlerini aramaya gittiler. Hem de körü körüne, hiçbir kesin fikre sahip olmadan. Soruşturdukları olaylarla ilgili bazı şeyler arıyorlardı. O konu hakkında bulacakları bir gazete kupürü, delil olmasa da en azından soruşturmaya yön veren bir ipucu olabilirdi.

Bir yığın pislik ve pornografik dergi dışında hiçbir şey bulamadılar.

Bir ay boyunca sık sık tecavüzlerin olduğu yerlere gidip, olası tanıklar ve bir şeyler görmüş olabilecek kişiler aradı-

lar. En azından, eylemi görmese de ondan az önce o civarlarda pusu kurmuş ya da az sonra hatta sonraki günlerde oralardan geçmiş şüpheli bir tip görmüş kişileri...

Chiti, bu kimselerin bazen tecavüzde bulundukları yerlere geri dönmekten hoşlandıklarını okumuştı. Olayı tam vuku bulduğu yerde hatırlamaktan zevk alıyor, şiddetin onlara ödül verdiği denetim ve güç duygusunun tadını çıkarıyorlardı. Böylece Chiti ve adamları saatlerce ve günlerce çevrede dolaşmışlar, fotoğraflar göstermişler, dükkân sahipleriyle, apartman kapıcılarıyla, yeminli bekçilerle, komşularla, postacılarla, dilencilerle konuşmuşlardı.

Sonuç bir hiçti.

Bir hayaleti arıyorlardı sanki. Kahrolası bir hayaleti. İşte, Chiti emrindekilere bir süre bu işe ara vermekten bahsederken, bu sözcükleri düşünüyordu. Son vakadan yaklaşık iki ay sonra, haziran güneşinin her tarafı aydınlattığı bir sabahı. O olaylar başladığından bu yana görülen en uzun sakinlik dönemi.

Chiti kendi kendine itiraf etme cesaretine sahip olmadan, her şeyin tıpkı başladığı gibi bu şekilde bitmesini umut etti. Geceleri çektiği baş ağrısının kendiliğinden geçmesi gibi bir umuttu bu.

İki gün sonra altıncı tecavüz oldu.

Chiti akşam yemeği için bürosundan ve kışladan dışarı çıkmıştı. Nöbetçiye gece yarısı döneceğini ve her ihtimale karşı kendisini çağrı cihazıyla bulabileceklerini söylemişti. Her zamanki gibi, yemek için aynı pizzacıya gitmiş, sonra da şehirde dolaşmaya çıkmıştı. Her zamanki gibi yalnız, amaçsız ve boşluk içindeydi.

112'ye bir çağrının gelmesinden on beş dakika sonra, gece yarısına doğru kışlaya dönmüştü. Sinemadan dönen

bir çift, eski bir toplu konut yakınında bir genç kızın ağladığını görmüştü. Jandarmaya haber vermişler ve olay yerine hemen arabalarında telsiz bulunan iki devriye gelmişti. Bunlardan biri kurbanı ilk yardıma götürmüş, diğeri ise çifti arabaya alarak ifadelerine başvurmak üzere jandarma karakoluna götürmüştü.

Chiti karakola geldiğinde, kız hâlâ ilk yardımdaydı fakat tedavisi bitmek üzereydi ve onu kısa sürede karakola getireceklerdi.

Kızı bulan karı kocanın ikisi de emekli öğretmendi. Kayda değer, yararlı olacak hiçbir şey söylememişlerdi. Sinemadan dönüyorlardı, yürürlerken hıçkırık sesleri işitmişler bir binanın giriş kapısına doğru baktıklarında -birkaç dakika önce oradan geçtik demişti kadın- o kızın çıktığını görmüşlerdi.

Bundan hemen önce ve sonra herhangi bir şey fark etmişler miydi? Hayır. Hiç kimseyi görmemişlerdi. Ama tabii ki otomobiller geçmişti ve ayrıca kıza yardım ederlerken oradan geçip gidenler de olmuş olabilirdi. Hatta, hiç kuşkusuz oradan biri geçti diye belirtti kadın, konuşmaları kadın yönlendiriyordu daha çok. Ama o geçen kişiyi fark ettikleri, yani herhangi bir şekilde tarif edebilecekleri söylenemezdi.

Hepsi buydu.

Kız gelirken hiçbir işe yaramayan zaptı imzaladılar. Kızın yanında elli yaşlarında olup bitenleri hâlâ anlamamış görünen bir bey vardı. Babasıydı.

Kız ufak tefek, yusyuvarlak bir şeydi. Ne güzel ne de çirkindi. Anlamsız, diye düşündü Chiti, kıza yazı masasının önündeki sandalyeye oturmasını söylerken.

Kim bilir, hangi kritere göre kurbanlarını seçiyor diye kendi kendine sordu Pellegrini. Sadece kendisinin

kullanabildiği elektronik yazı makinesiyle zaptı düzenliyordu.

“Nasıl hissediyorsunuz kendinizi küçük hanım?” Bunu söylerken aptalca bir soru olduğunu düşündü.

“Şimdi biraz daha iyiyim.”

“Bize olanları, hatırladıklarınızı anlatabilecek misiniz?”

Genç kız cevap vermedi ve başını eğdi. Chiti kıdemli başçavuş Martinelli’ye bir bakış fırlatarak gözleriyle orada küçük bir kanepa üzerine oturmakta olan kızın babasını işaret etti. Martinelli durumu anlayıp, adama kendisiyle birlikte sadece birkaç dakika için diğer odaya geçmesini söyledi.

“Sanırım, babanızın yanında bize olup bitenleri anlatmak sizi rahatsız edecekti.”

Kız başıyla evet işareti yaptı, ama hiçbir şey demedi.

“Zaten, sanırım bizle konuşmak da sizi aynı şekilde rahatsız edecek; çünkü hepimiz erkeğiz. Sizin için yararlı olursa bir bayan psikolog ya da sosyal yardım uzmanını çağırabiliriz.” Konuşurken kendi kendine o saatte bir bayan psikolog ya da sosyal yardım uzmanını nereden bulacaklarını soruyordu. Fakat kız, “Hayır, teşekkür ederim,” dedi. “Hiç gerek yok.” Babasının orada olmaması yeterliydi.

“O halde hatırladıklarınızı bize anlatır mısınız? Sakin olun, en baştan başlayın lütfen.”

Üç kız arkadaşıyla dışarı çıkmıştı her zamanki gibi, yanlarında erkek arkadaşları yoktu. Bir şeyler içip gevezelik etmek üzere şehir merkezindeki bir lokale gitmişlerdi. Saat on bir buçuğa doğru, o ve bir arkadaşı lokalden ayrılmışlardı. Ertesi gün üniversitede dersleri vardı. Geç kalmak istemiyorlardı. Birlikte bir süre yürüdüler ve sonra evlerine gitmek üzere ayrıldılar.

Hayır, geceleri tek başlarına eve dönerken hiçbir problemle karşılaşmamışlardı o güne kadar. Hayır, gazetelerde hiçbir şey okumamışlar ve televizyonda tecavüzler hakkında hiçbir şey işitmemişlerdi.

Saldırı anını anlatırken Caterina'nın -kızın adı buydu- tabii ki zihni biraz dağılmıştı. Arkadaşından ayrılalı yaklaşık beş dakika olmuştu, normal adımlarla yürüyordu. Dikkatini çeken hiç kimse ya da hiçbir şey fark etmemişti. Bir anda kafasının arkasında çok kuvvetli bir darbe hissetmişti. Bir yumruk ya da sert bir cisimdi bu. Muhtemelen kısa bir süre kendini kaybetmişti. Kendine geldiğinde eski bir apartmanın avlusundaydı. Adam onu dizleri üstünde oturmuştu. Kötü bir koku vardı. Pislik gibi, bozulmuş yemek gibi, kedi çiši gibi bir kokuydu bu. Böyle hatırlıyordu ve onun sesini anımsıyordu. Sakin ve metalik bir sestti, tamamen kendine hakim gözüküyordu. Kıza gözlerini kapamasını ve kafasını aşağıda tutmasını, yüzüne asla bakmaya teşebbüs etmemesini söyledi. Eğer itaat etmeyecek olursa, onu oracıkta elleriyle öldürecekti. Ama bütün bunları sükunetle, sanki alışık olduğu bir işi yaparmış gibi söylemişti. Kız da ona itaat etmişti.

Sonunda kızın yüzüne bir yumruk daha indirdi. Bu seferki çok kuvvetliydi. Sonra hiç gürültü yapmamasını, hareket etmemesini ve üç yüze kadar saymasını söyledi; ancak ondan sonra yerinden kalkıp oradan gidebilirdi. Ondan yüksek sesle saymasını ve onu işitmek istediğini söyledi. Genç kız boyun eğmişti. O karanlık, pis kokulu ve ısızsız avluda yüksek sesle üç yüze kadar saymıştı.

Hayır, adamı tarif edemiyordu. Sanki ona uzun boyluymuş gibi görünmüştü ama daha kesin bir şey söyleyemiyordu.

Yüzünü kaçamak bile olsun görememişti.

Eğer tekrar işitecek olursa, sesini tanıyabilecek miydi?

“Evet,” dedi kız. O sesi asla unutmayacaktı, sonsuza kadar.

Zabıt tamamlanınca Chiti kıza imzalattı. Ondan, eğer bir şey hatırlayacak olursa kendisine bildirmesini rica etti. Ayrıca herhangi bir şeye ihtiyacı olursa, haber verebileceğini söyledi. Genç kız Chiti’nin dediği her şeye, ara sıra tutukluk yapan dişli çark düzenine sahip bir mekanizma gibi, başıyla onay verdi.

Sonra aynı şekilde hareket ederek çekip gitti.

On

O öğleden sonradan itibaren, iskambil kâğıtlarıyla oyun yapma pratiği benim başlıca işim haline gelmişti.

Sabahları annemle babam çıkar çıkmaz uyanıyordum. Banyo yapıyor, giyiniyor, yazı masamda çalışmak zorunda olduğum hukuk kitaplarının, göze çarpacak bir şekilde görünmelerini sağlıyordum, – annem, babam ders çalıştığımı sanıyorlardı – ve sonra kâğıtları çıkarıp saatlerce alıştırma yapıyordum. Öğleden sonra da aynı şeyleri yapıyordum, ancak bu defa biraz daha dikkatli olmak zorundaydım; çünkü genellikle o saatlerde annem evde olurdu. Önümüzdeki günlerde derslerimde uğrayacağım başarısızlıklar konusunda onunla tartışmaya hiç niyetim yoktu.

Haftada birkaç defa ders için Francesco'ya gidiyordum. Ona göre çok yetenekliydim. Hünerli ellere ve öğrenme isteğine sahip olduğumu söylüyordu. Kısa zamanda hayal bile edemeyeceğim şeyleri yapmayı başarmıştım.

Her şeyden önce üç kâğıt oyunu. Öylesine başarılı olmuşum ki kimi zaman aklıma, Umberto Meydanı'ndaki parkın bir bankında oturup, kupa kızının nerede olduğu konusunda birkaç salakla bahse tutuşmak geliyordu. İskambil destesini sahte olarak üç farklı şekilde karıştırmasını öğrenmiştim. Öyle ki karıştırmanın sonunda kâğıtların sırası başlangıçtaki gibi aynıydı. Mesela bir oyuncu masadan kalkacak olsa dahi, kâğıt düzenini kendi lehime nasıl çevireceğimi öğrenmiştim. Dikkatsiz bir

izleyiciyi ya da oyuncuyu tek bir elle ve gayet iyi bir şekilde kandırabilirdim.

Destenin son kâğıdını almayı ve ondan en üstteki kâğıtmış gibi yararlanmayı başarıyordum. Sadece karıştırarak, seçtiğim altı kâğıdı destenin ilk sırasına yerleştirmeyi öğrenmiştim. Francesco yirmi kâğıdı bile bu şekilde dizebiliyordu ama yine de bir çırak olarak çok iyi gidiyordum.

Tabii ki henüz bir oyun masasında hile yapacak duruma gelmemiştim. Francesco'daki o mutlak hakimiyet bende yoktu. Onun ip üzerinde gözleri kapalı, hiçbir düşme korkusu olmaksızın yürüyüşünün o hipnotik yeteneğinden yoksundum.

Akşamları artık sadece onunla ve ara sıra onun gelişigüzel seçtiği arkadaşlarıyla çıkıyordum. Eski arkadaşlarımı giderek daha az görüyordum, onlardan sıkılıyordum artık. Onlarla beni ilgilendiren o çok az sayıda şeyden konuşamıyordum: poker partileri, cebime indirdiğim ve gizli bir kararlılıkla harcadığım paralar, kâğıtlarla hile yapma sanatındaki ilerlemeler.

Bu arada havalar ısınmaya başlamıştı. İlkbahar geçmek üzereydi ve yaz, hani nasıl derler, kapıdaydı. Hayatımda ve dışarıdaki dünyada pek çok şey olmak üzereydi. Bunlardan biri Maria ile karşılaşmam oldu.

Bir akşam, Trani yakınlarında denize bakan bir villa-da oyun oynadığımız bir akşam gerçekleşti bu karşılaşma.

Francesco, o villanın sahibi tarafından davet edilmişti. Ev sahibi bir inşaat şirketine sahip, adaletle ödenmemiş bir sürü hesabı olan bir mühendisti. Diğerleri gibi bu defa da Francesco'nun onu nasıl tanımış olduğunu ve kendini nasıl davet ettirdiğini anlayamamıştım. Ellisinde gösteren, babam olacak yaşta bir adamdı. Sanırım babam bu mukayeseden pek hoşlanmazdı.

Villaya geldiğimizde, tenis sahası gibi büyük bir çayırda bir sürü masanın hazırlanmış olduğunu görerek bir eğlence düzenlendiğini fark ettik.

İçeride, salona benzer bir yerde, üzerlerinde yeşil örtüler olan birkaç yuvarlak poker masası vardı. Poker oynamak isteyen bir hayli çoktu fakat orada sadece içki içmek, yemek yemek ve müzik dinlemek isteyen çok kişi de bulunuyordu. Ayrıca gecenin sonunda fark ettiğim, daha başka şeyler için de orada olanlar vardı. Erkek misafirlerin hepsi bizden büyüktü. Oysa, bizim yaşımızdaki bazı kızlara, yaşlı ve çirkin görünümlü erkeklerin eşlik ettiklerini gördüm.

Francesco her zamanki gibi gayet keyifli gözüküyordu. Oyunun başlamasını beklerken, gevezelik eden gruplar arasında dolaşıyor, konuşmalara katılıyor ve sanki onlar her gece görüştüğü insanlarmış gibi davranıyordu.

On bire doğru masalara yerleşildi. Oyunun başlangıcında, o evin kuralına göre, yerdeki para adam başına beş milyondur. Böyle aşırı bir miktar ile hiç oynamamıştık.

O gece her şey sıradışı görünüyordu. Oyunun başındaki o parayla bir şeyler yapılabilir diye düşündüm.

Henüz oturmuştum ki, daha ortada hiçbir neden yokken paniğe kapıldım. Birdenbire aşırı büyük, çılgın ve kontrol edilemeyen bir oyuna girmiş olduğumu hissettim. O masada, o evden ve her şeyden kaçmak istedim. Üstelik bu kadar endişelenmek için daha vaktim vardı.

Etraftaki insanların sesleri belirsiz bir uğultuya dönüşmüştü ve bana sanki ağır hareket ediyormuş gibi geldi. Francesco bana bir şeyler olduğunu anlamıştı, nasıl olduğunu bilmiyorum ama fark etmişti bunu. Böylece –benim soluma oturmuştu– masanın altından bir elini baca-

ğıma diz kapağıma koydu. O ani temastan dolayı yerimden sıçrayacak zamanı bulamamıştım. Eliyle kuvvetle sıkıyor parmaklarını bacağımın içindeki yumuşak ve hassas bölgelere kadar geçiriyordu. Canım yanmıştı tepki göstermemek için kendimi zorladım. Elim masanın altından tam uzatırken elini bacağımdan çekti ve bana gülümseyerek baktı. Böylece bir süre afallamış gibi kalakaldım. Sonra korkunun geçtiğini fark ettim.

Oynadık ve gerçekten çok para kazandım. O güne kadar kazandığımız en yüksek miktardı bu.

Kimi zaman ortada belli bir sebep yokken insan ayrıntıları hatırlayamaz. Hafızanın bu seçimli yetersizliği konusunda, bir psikanalist size ortada bazı 'bilinçaltı motivasyonlar' olduğunu açıklayacaktır. Bilmiyorum. Şu bir gerçek ki o gece ne kadar kazandığımı hatırlayamıyorum. Kuşkusuz otuz milyondan fazlaydı ama anılarım duruyor. Otuz iki, otuz beş, kırk ya da daha fazla mıydı bilemiyorum. Kısacası bilemiyorum.

Herhalükârda bütün o gecenin en büyük kazancı buydu ve daha oyun bitmeden önce oyuna katılmayıp, eğlenenler arasında bizim masadaki oyunun gerçekten çok ciddi olduğu söylentisi yayılmıştı. Bu yüzden bir grup seyirci oyunculara çok yakın olmamak için masadan oyunu izleyecek bir mesafede toplandılar. Ben ve Francesco için parti çoktan bitmişti. En önemli elleri oynamıştık. Kazanç artık ceplerimizdeydi.

Gel gelelim karşımızda bir seyirci vardı ve Francesco bir sihirbazdı. Bu yüzden o seyirciye tamamen ücretsiz heyecanlı anlar yaşatmaya karar verdi. Benim tekrardan kazanmam söz konusu olamazdı. Böylesine aşırı bir talih kuşku uyandırabilirdi, çünkü yerde milyonlar varken

iki ful, bir renk ve bir kare gelmişti elime. Francesco seyircilere göre çok kaybediyordu. Bu yüzden hiç olmazsa bir defa en iyi kâğıtları kendine ayırma lüksüne sahip olabilirdi. Böylece son turda bizi seyredenler bir ful as ile (ben) bir kare yedinin (Francesco) çarpıştığı bir eli izlemek ayrıcalığına sahip oldu.

Görülecek bir sahne, heyecan, tutulmuş nefesler. Sonunda Francesco'nun gözleri parlamıştı. Düzmece olan zaferden değildi bu. Yaşadığı sahne yüzündendi. Bu defa sihribazlık yapıyordu. Bir çocuk gibi eğleniyordu.

Gerçekten de büyük bir final olmuştu. Ben o korku krizinin nasıl olduğunu kendime soruyordum. Bana sanki, o gece değil de uzun zaman önce olmuş gibi gözüküyordu. Ya da hiç olmamış gibi.

Hesapları yaptık ve masadan kalktık. En çok kaybeden evin sahibiydi ama üzülmemiş görünüyordu. Onun için para sorun değildi.

Vakit çok geçti ama evle bahçe arasında hâlâ pek çok kişi vardı. Francesco bu gibi durumlarda sık sık olduğu gibi kaybolmuştu. Karnım da acıkmıştı ve yiyecek bir şeyler kalıp kalmadığını düşünüyordum.

"Sadece oyunda mı şanslısın?" Alçak bir sestti. Yapmacık, erkeksi denilebilecek bir ses tonuydu. Kendi ses tonunu gizlemeye çalışan birinin sesiydi. Başımı çevirdim.

Kestane renkli kısa saçlar. Bronzlaşmış, güzel olmayan bir yüz, fakat gri yeşil, tedirgin iri gözler. Yaşça benden büyük. Hem de oldukça... En azından otuz beş diye düşündüm, sorusuna cevap bulmak için ona bakarken. Aslında kırk yaşındaydı, daha sonra öğrenecektim bunu.

"Şanslı değilim, başarılıyım. Hem sadece oyunda değil."

"Bütün o paraları başarılı olduğun için mi kazandın? O şekilde kazanmak için tek bir ustalık vardır."

Susmuştu.

"Hile yaptın."

Vücudumun felç olduğunu hissettim. Gerçekten de tek bir kasımı hareket ettiremiyordum. Tek bir kelime söyleyemiyordum. Yüzüne de bakamıyordum.

Bizim ne olduğumuzu anlamıştı ve bizi ihbar etmek ya da şantaj yapmak istiyordu. Beynimi yanan bir ok gibi saplanan düşünce bu oldu. Yanaklarıma kan hücum ettiğini hissettim. Öfkelendim.

"Hey şaka yaptım!" Sesinde eğlenmiş gibi bir ton vardı ve o tondan az önce gerçekten şaka yapıp yapmadığı çok da belli değildi.

"Maria," dedi hemen sonra elini uzatarak, saldırgan tutumunu hissederek elini sıktım. Üzerinde mavi taşlı, beyaz altından bir bilezik göze çarpan bronzlaşmış bileğine baktım. İri bir taşı bu. Mücevherler hakkında hiçbir şey bilmiyordum ve o anda hiçbir şey anlamıyordum. Yine de o bileziği satın almak için o gece tüm kazandığımız paraların yetmeyeceğini düşündüm.

"Giorgio," diye cevap verdim, o sırada beynim yeniden çalışmaya başlamış ve Maria'nın yüz hatları artık belirginleşmişti.

"Yani, sen başarılı biri misin Giorgio? Tehlikeden hoşlanırsın mı?"

"Hoşuma gider," diye cevap verdim, hafif bir heyecanla. Ne diyebilirdim ki? Farklı cevaplara izin veren bir soruydu.

"Benim de hoşuma gider."

"Ne tip tehlikeler hoşuna gider?"

"İskambil kâğıtlarıyla olanlar değil, o yapay bir şey."

Hay güzel budala, sen yirmi ya da otuz milyon kaybet ya da kazan da, ondan sonra yapay şeyler mi değil mi konuşalım.

Hiçbir şey söylemedim. Sadece düşünmüştüm bunları. O sırada onun muhtemelen haklı olduğunu söylüyordum kendime, ama ne demek istediğini daha iyi anlamak için sabırsızlanıyordum. Bu arada ona daha dikkatle bakıyordum. Gözlerinin ucunda birçok küçük kırışıklık vardı. Dudaklarının kesiştiği yerlerde, daha az sayıda kırışıklık göze çarpıyordu. Yüzü çok hareketliydi. Elmacık kemikleri oldukça çıkıktı, aydınlık ve vahşi bir tebessümü vardı. Francesco ile ortak bazı yönleri vardı. Hareketlerinde, konuşma tarzı ya da ritminde. Ne olduğunu tam bilmiyorum. Onunla konuşurken bu ortak yönler kah beliriyor, kah kayboluyordu: önce gözlerinize dikilen hemen sonra da kaçırılan bir bakış. Aynı zamanda insanı iten ve çeken birtakım şeyler.

Yapay olmayan tehlikeye dair fikrini bana izah etmedi. Belirsiz şeyler söylüyordu -tıpkı Francesco gibi. O da kendisinden yaptığı ya da söylediği bir şeyi açıklamayı istendiğinde böyle konuşurdu -ve sonra bana sanki, "Birbirimizi anlıyoruz, değil mi?" gibilerden bakıyordu.

Tabii ki.

Çene çalarak bahçeye doğru yöneldik, içecek bir şeyler aldık.

Maria'da jimnastik salonlarında çok vakit geçiren birinin hali vardı. Bana evli ve on beş yaşında bir kızı olduğunu söyledi. Ben inanmadığımı söyleyince güldü. Çünkü tam beklediği şeyi söylemiştim.

Kocası lüks otomobil ticareti yapan bir yetkili satıcıydı; o bölgeye dağılmış çeşitli mağazaları vardı. Umumiyet-

le iş seyahatinde olurdu. Bunu bakışlarını gözlerime diktirerek söyledi. Öyle bir dikmişti ki; bakışlarımı ondan çevirip ,bir yudum şarap içmek zorunda kaldım.

Francesco yanıma geldiğinde bahçede oturuyorduk. Önümüzde durdu. Onunla Maria arasında bir an garip bir bakışma geçti. Öylesine garipti ki onları birbirlerine tanıtmak içimden gelmedi. Sonra Francesco konuştu:

“İşte seni buldum. On beş dakikadır seni arıyorum. Gidelim mi? Saat nerdeyse dört oldu.”

“İki dakika sonra geliyorum,” diye cevap verdim.

Beni arabada bekleyeceğini söyledi ve Maria’ya başıyla selam verdikten sonra uzaklaştı.

Yeniden Maria’ya doğru döndüm. Rahatsız olmuştum. Ona tekrar görüşüp görüşmeyeceğimizi sormak istiyordum ama vaktim yoktu ve nasıl yapacağımı bilmiyordum. Yani, evli bir kadına böyle bir şeyin nasıl sorulacağı hakkında fikrim yoktu. Halbuki o hiç de rahatsız değildi ve ne yapmak gerektiğini gayet iyi biliyordu.

Oyun masalarından birinden kayıp ve kazançların yazıldığı bir bloknot aldı. Bir telefon numarası yazarak kâğıdı koparıp bana verdi. Sabahın dokuzundan gecenin birine kadar rahatça kendisini arayabileceğimi söyledi.

Kimseyle vedalaşmadan evden ayrıldım, park yerinde bekleyen Francesco’nun yanına gittim ve oradan uzaklaştık. Arabayı saatte yüz doksan kilometre hızla kullanıyordum. O sırada, o, koltuğu eğmiş gözleri yarı kapalı otuyordu. Yüzünde zaman zaman beliren, o her zamanki alaycı tebessüm vardı. Yol boyunca tek kelime konuşmadık.

Yatağa girmek üzere soyunduğumda -neredeyse sabah oluyordu- sol bacağımın iç kısmında, Francesco’nun korkumu gidermek üzere eliyle beni yakaladığı noktada morluk oluştuğunu fark ettim.

On Bir

Ertesi sabah pazardı. Tabii ki geç kalktım. Odamın yarı aralık kapısından yemek ve ev kokusu geliyordu.

Karnım acıktığından, kalkıp doğrudan doğruya yemek masasına gitmeyi düşündüm. Yılbaşlarında ve bazı çok istisnai özel durumlarda olduğu gibi, kalkar kalkmaz öğle yemeği yemek her zaman hoşlandığım bir şeydi.

Sabahları kalkar kalkmaz ne yapacağınıza karar verme sıkıntısından sizi kurtaran tam bir özgürlük. Bilhassa pazar sabahı.

Güzel bir şey.

Sonra, henüz yataktayken içime sinsice bir huzursuzluğun yayıldığını hissettim. Yaklaşan bir felakete dair sezgiyle karışık bir tür suçluluk duygusu gibi.

Durumum ortaya çıkmak üzereydi. Kalkacak, masaya gidecek, annemle babam yüzüme bakacaktım. Nihayet anlayacaklardı ve bütün perişanlığım su yüzüne çıkacaktı.

Bunun üzerine hüznün ve nostalji hissettim. O her zamanki huzur dolu aile mutluluğunu yaşamak istemiştim ama onu ebediyen kaybettiğimi fark ediyordum.

Böylece, bir an ve şiddetle, annemle babamın evde olmamalarını arzu ettim. Çünkü bu sabah beni görünce durumumu anlayacaklardı. Hangi sebepten anlayacaklardı bilmiyorum. Neden özellikle bu pazar sabahı onu da bilmiyorum, ama böyle bir şeyin olacağından emindim.

Kalktım, yıkandım, çabucak giyindim ve salona gittim. Derimin altında sürekli bir karıncalanma hissediyordum. Bir yandan da hafif ve can sıkıcı bir ateş gibi.

Masa çoktan hazırlanmıştı. Televizyondan gerçekdışı ve kaygı verici görüntüler geliyordu.

Günlerden 4 Haziran 1989'du. Bir gün önce, Li Peng'in ordusu Tienanmen Meydanı'nda öğrencilere toplu kıyım yapmıştı. Ben ise o sırada pokerde hile yaparak milyonlar kazanıyor ve kırk yaşlarında tatminsiz bir kadınla kırıştırıyordum.

Bu uzun televizyon haber bültenini hatırlarım. Haberlerin hemen hepsi Pekin'deki olaylar üzerineydi. Sonra, bir ara ekran karardığında, babamın rostonun son lokmasını çatala yemeye çalışırken çektiği işkenceyi gördüm.

Rosto parçasını bir yandan bir yana hareket ettiriyor, ama onu bir türlü çatalına alamıyordu. Bir yandan da kırmızı şarabını yudumlarırken, diğer yandan da o et parçasını patates püresinin kalıntıları içinden çatala yakalamaya çalışıyordu. Annemin o meşhur patates püresi diye geçirdim içimden durup dururken.

Bekliyordum. Annem de bekliyordu. Yüzüne bakama sam da bunu biliyordum. Onun sıkıntısını somut bir şekilde hissediyordum.

Sonunda babam konuştu.

"Dersler kötü mü gidiyor?"

"Niçin sordun?" Soruyu abartılı bir tonla şaşırdığımı ifade etmek ister gibi sordum. Oldukça sıradan bir roldü.

"Geçen seneden beri sınavlara girmiyorsun."

Babam yavaş konuşuyordu. Kelimeleri tek tek vurguluyordu. Ona baktığımda yüzünde bazı işaretler, kırıksıklıklar, görmek istemediğim bir ıstırap gördüm. Konuşmasına devam ederken bakışlarımı ondan ayırdım.

"Neler olduğunu bize söylemek ister misin?"

Bunları söylemek ona zor geliyordu. Benimle böyle bir konuşma yapmak zorunda kalacağını hiç düşünmemişti. En azından dersler konusunda hiçbir sorun yaratmamıştım. O gibi sorunları ablam yaratmıştı ve bu da onlara yetmişti. Oysa şimdi neler oluyordu?

O anda, bana dair olup bitenler hakkında, birçok defa uzun uzun aralarında konuşmuş olduklarını anladım. Benimle konuşmanın iyi bir fikir olup olmayacağını ya da daha kötü olmasın diye, böyle bir şeyi göze alıp almamayı kendi kendilerine sormuş olmalıydılar.

Suç üstünde yakalanan sıradan kişiler gibi, kabahati olup da bunu kabul edemeyenler gibi tepki gösterdim. Salırdım.

Hem de kalleşçe; çünkü onlar daha zayıftılar ve sadece ana babaların olabileceği gibi savunmasızdılar.

Ne istiyorlardı benden? Henüz yirmi üç yaşında bile değildim ve nerdeyse üniversiteyi bitirmek üzereydim. Yalnızca çalışma tempomu biraz yavaşlattım diye bana saldırıyorlardı. Allah kahretsin! Kısa bir süre bunalım geçirmek yasak mıydı? Yasak mıydı haa?

Hoş olmayan pek çok şeyi adeta haykırdım ve nihayet masadan kalktım. Onlar orada sessizce oturuyorlardı.

“Ben çıkıyorum,” dedim sadece ve çekip gittim.

Onlara kızgındım çünkü haklıydılar. Kendime de kızgındım.

Kızgın ve yalnız.

Ertesi sabah, pazartesi saat dokuz buçukta Maria'ya telefon etim.

On İki

Sesimi işitince hiç şaşırmamıştı. Hem de hiç. Sanki tam da o sabah telefonumu bekler gibi davranmıştı. O gün meşgul olduğunu, ertesi sabah görüşebileceğimizi söyledi.

“Yarın sabah gelebilir misin?” demişti. Evine gidecektim. Tabii ki her ihtimale karşı önceden telefon etmeliydim. Pekâlâ. Yarın görüşürüz. Hoşça kal.

Hoşça kal.

Konuşma bittikten sonra uzun süre elim ahizde kaldı. O telefon konuşmasında hiçbir ayrıntı ve ima olmayışına şaşırmıştım. Nereye gidiyorum, diye sordum kendi kendime.

Yarın ilk defa onun evine gidiyordum.

Telefon ettikten sonra, her ihtimale karşı.

Gel, iki lakırdı edelim, bir şeyler içelim bile dememişti. Beylik iki üç söz bile söylenmemişi. Yarın sabah gel. O kadar.

Yalın ve donuk bir heyecanla karışık bir boşluk hissi duymuştum.

Bu acayip beyin kimyasının sonucu, zihnimde bir tür kısa devre meydana gelip yavaşlama oldu. Gerçekten de düşünmeyi başaramadan düşünüyordum. Kafamın içinde ağır ama kontrol edilemeyen bir dizi görüntü oluşuyordu. Annem, babam. Onların gerçekte olmadığı kadar yaş-

lanmış yüzleri. Onları zorla tablonun dışına itiyordum. Derken ablam flu bir şekilde göründü. Onu net göremiyordum.

Yani ablamın çehresini hatırlayamıyordum. Ama bu beni hüzünlendiriyordu, işte o zaman onu da uzaklaştırıyordum. Daha az bir çabayla yapıyordum bunu fakat onu dışarı koyarken Francesco'yu içeri alıyordum. O da fluydu. Sonra geçmişe dönüş, gittikçe daha uzak bir geçmişe. Ortaokul hatıraları, ilkokul dördüncü sınıfın (Niçin özellikle o? Onu niçin anımsıyordum?) sonunda tatilin ilk günü, çocukluğumdaki bir eğlencede küçük bir erkek çocuğun hüngür hüngür ağlayışı. O çocuk niçin ağlıyordu? Onun için çok üzülüyor ama ona yardım edemiyordum. Daha büyük iki çocuk, yüzlerinde kötü ifadelerle onunla alay ettiklerinde hiçbir şey söyleyemedim. Ancak yüzümü başka bir tarafa doğru çevirirken kendimi son derece aşağılanmış hissettim.

Sonra daha uzak bir geçmişe ait başka görüntüler. Öylesine uzaktılar ki artık seçemiyordum onları. Üstelik yaşıyorlardı.

Her şey çok yavaştı, nerdeyse dayanılmazdı.

İçimde bir şeyler parçalanıyor gibiydi ve bir an geldi artık tahammül edemedim.

Odama gittim ve Dire Straits'in bir kasetini teybe koydum. Knopfler'ın gitarı sessizliği ve zihnimi işgal eden her şeyi kovdu. İskambil kâğıtlarını aldım ve alıştırma yapmaya başladım. Müzik bitmişti, ben alıştırmalara devam ettim. Sanki başka hiçbir şeyin ehemmiyeti yokmuş gibiydi. Saat iki civarında annemin anahtarının kapıda döndüğünü duyunca alıştırmaya son verdim.

Ellerim ağrıyordu ama beynim şimdi tertemiz ve sakindi.

Buz tutmuş bir göl gibi.

Yemekten sonra uyumaya gittim. İyi bir kaçış sistemiydi. Mükemmel bir doğal uyuşturucu. Uyandığımda saat altı olmuştu, bizimkilerle bir gün evvelki münakaşadan sonra evde kalmaya tahammül edemediğimden hemen dışarı çıktım.

Haziran ayına göre hava sıcak değildi. Öylesine, amaçsız bir şekilde yürüdükten sonra, kütüphanede soluğu aldım. Her zamanki gibi.

Oraya her zaman gelen arkadaşlarımdan hiçbiri yoktu. Aslında, içeri girdiğimde kimseler yoktu.

Sıralar ve raflar arasında dolaşmaya başladığımda artık kitapların da beni ilgilendirmediklerini fark ettim.

Sanki, meyhaneye ya da kafeye gider gibi kütüphaneye gitmiştim. Bir alışkanlıktı bu; çünkü başka nereye ve kime gideceğimi bilmiyordum. Artık görüştüğüm tek kişi Francesco'ydu. Ne zaman görüşeceğimize de o karar veriyordu.

Rastgele aldığım birkaç kitabı önemsemeden karıştırdım. Sadece fiziksel bir davranıştı bu. Sıkıntı ve boşluk dolu.

Yalnızca bir an, oyunlar ve eğlencelerle ilgili kitaplar bölümünde, Sihirbazlık Oyunları Üzerine Ayrıntılı İncelemeler adlı kitabı görünce, ilgilenir gibi oldum. Yazarı belli değildi kitabın. Daha önce hiç görmemiştim ve daha sonra da görmeyecektim. İskambil kâğıtlarında elle yapılan hileler bölümüne kadar kitabı şöyle bir karıştırdım. O bölüme geldiğimde, orada anlatılanların sadece bayram günlerinde evlerde yapılan hileler olduğunu gördüm. Hayal kırıklığına uğrayarak kitabı yerine koydum.

Sihirbazın Kapsamlı El Kitabı'na göz atmak üzereydim. Toplar, topuzlu bastonlar, makara oyuncağı ve me-

şaleler. Birden, çok yüksek bir sesle soyadımın çağrıldığını işittim.

“Cipriani!”

Sol tarafıma, sesin sahibi olan o şişmanca tipe doğru döndüm. O ise bana doğru ilerledi -bana seslendiği zaman, memur sınavlarıyla ilgili el kitaplarının bulunduğu rafın önünde durduğunu fark etmiştim- bana yaklaşıırken, yüzünde adeta kondurulmuş, sıradan bir tebessüm vardı. Onu tanımıştım.

Mastropasqua. Ortaokuldan sınıf arkadaşım.

Hiç tartışmasız, oy birliğiyle sınıfın en salağı olarak bilinirdi. Ama sınıfın sonuncusu değildi; çünkü bir katır inatıyla günde sekiz saat çalışarak bütün derslerden geçerli not almayı daima başarmıştı.

O ve ben hiç arkadaş olmamıştık. Üç sene içinde belki en çok otuz kelime konuşmuşuzdur. O da hemen hemen her cumartesi, okul çıkışında sokakta oynadığımız futbol maçları esnasında.

Orta üçteki yazılı imtihanlardan sonra onu hiç görmemişim.

Yanıma geldi ve bana sarıldı.

“Cipriani,” dedi yeniden sevecen bir tonla. Sanki, nihayet seni buldum eski arkadaşım benim, demek ister gibiydi.

Beni saniyeler boyunca kollarında tuttu. O sırada beni tanıyan biri kütüphaneye girip de bizi bu vaziyette görürse diye korkuyordum. Sonunda Mastropasqua beni bıraktı.

“Seni görmekten mutlu oldum Cipriani.”

Ona cevap veren sesimi duydum.

“Ben de Mastropasqua. Nasılsın?”

“Ben iyiyim. Arkamı hep sağlama aldım.”

Arkayı hep sağlama almak. Ortaokul sırasında, biz çocukların kullandığımız bir deyimdi. Mastropasqua kelime dağarcığını çok güncellememişti.

“Ya sen, arkan sağlam mı?”

O yıllarda kullandığımız argodaki bütün cümleler aklıma gelmişti. Liseye başladıktan sonra terk ettiğim ve hemen unuttuğum bir argoydu bu. Kuşkusuz Mastropasqua unutmamıştı. Ölü fakat anlamlı, etkileyici ve çağrıştırmacı, ifadeler bakımından zengin bir dilde yapıldığı gibi onu geliştirmiş olmalıydı.

“Daima. Arkam hep sağlam.” Sesim yine sanki bir başkasına aitmiş gibiydi.

“Çok güzel, çok güzel, Cipriani. Nasıl memnun oldum bir bilsen. Peki ne yapıyorsun?”

Kâğıtlarla hile yapıyorum, ders çalışmayı bıraktım, kırk yaşında kadınları becermeyi tasarlıyorum, annemle babamın kalplerini kırıyorum. İşte hepsi bu, demek istedim.

“Nerdeyse hukuku bitirmek üzereyim. Ya sen neler yapıyorsun?”

“Vay be! Nerdeyse hukuku bitirmiş! Zaten avukat olacağın belliydi. Sözlü yoklamalardan anlaşılıyordu bu.”

Ona avukat olmayı aklımdan bile geçirmediğimi söylemek üzereydim. Ama kendimi tuttum. Neler yapacağıma dair fikirlerim artık çok net değildi. Böylece o, konuşmayı sürdürdü.

“Ben veterinerliğe kaydoldum ama zor. Bu yüzden şimdi memurluk sınavlarına hazırlanmaya başladım.”

Raftan aldığı kitabı bana gösterdi. Polis Memurluğuna Giriş Sınavı. Başlığı buydu kitabın.

“Bari devlet sektöründe bir iş bulayım. Eğer bulursam, üniversiteden bana ne? Arkam hep sağlam olur.”

Başımla evet işareti yaptım. Sonra onun vaftiz adını hatırlamadığım aklıma geldi. Carlo olmasın? Hayır, o Abbinante idi. Başka bir dahi.

Nicola?

Damiano.

Mastropasqua Damiano

Mastropasqua, Moretti, Nigro, Pellecchia...

“Yine top oynuyor musun Cipriani? Sağ bektin; değil mi?”

Aylardır futbol oynamamıştım. Evet, sağ bektim. Mastropasqua dahi değildi ama mükemmel bir hafızası vardı.

“Evet, evet her zaman oynuyorum.”

“Ben de. Haftada bir maç. Cumartesi öğleden sonraları Japigia sahasında. Böylece formumu muhafaza ediyorum.”

Formunu öyle mi? Bakışlarımın, şişmiş göbeğine kadar inmesine mani olamadım. Elli dört numara pantolon giyiyor olmalıydı. Boyu bir yetmiş ya da biraz daha fazlaydı. O, bunu fark etmedi.

“Bir şeyi hatırlıyor musun Cipriani? ”

“Neyi?”

“Ortaokul anılarının en güzellerinden birini. Bayan Ferrari bizden hayal gücümüzü kullanarak bir kompozisyon yazmamızı istemişti. Sen bizim sınıftaki bütün talebelerin ve hocaların hayvanlara ve canavarlara dönüştüğü o gülünç hikâyeyi yazmıştın. Öğretmen sana on vermişti. Birine ilk defa on veriyordu. Sonra yazılı kâğıdını sınıfta yüksek sesle okudu. Kahkahalar koptu. Aman tanrım ne kahkahalar! Bayan Ferrari bile gülüyordu.”

Geçmişe fırlatılmışım. On yıl önce biten bir anaforun içine sürüklenmişim.

Giovanni Pascoli devlet orta okulu. "İl Flacco" denilen Orazio Flacco Lisesi'nin binası. Bir öğrencinin aptalca bir bahse girerek, pencerenin saçağında yürüyüp, sonra da aşağı bakmasından bu yana bütün sınıfların pencerelerine demir parmaklıklar konulmuştu. O sıralarda ben daha ilkokula gidiyordum. Benden büyük birkaç çocuk, bana bütün okulda işitilen o çığlığı anlatmıştı. Kız ve erkek yüzlerce genç çocuğun kanını donduran bir çığlıktı bu.

Pascoli ve Orazio Flacco soğuk olurdu. Çünkü önlerinde deniz vardı. Rüzgâr kasımdan marta kadar, pencerelerdeki gevşemiş menteşelerden içeri girerdi. O soğuğu, rüzgârın uğultusunu, toz, tahta, çocuk ve eski duvarların karışımı olan o kokuyu duyar gibi olurken, Ferrari'nin görüntüsü anuların arasından yeniden ortaya çıkmıştı.

Öğretmen Ferrari çok çalışkandı ve haklı olarak ün yapmıştı. Onun ders verdiği sınıflara kaydolmamız tavsiye edilirdi.

Lacivert gözleri, kısa beyaz saçları ve çıkık elmacık kemikleriyle güzel bir bayandı. Kimseden korkmayan bir yüzü vardı. Sigara yüzünden biraz kısılmış, alçak bir sesi vardı. Hafif bir Piemonte aksanıyla konuşurdu. Ben orta okula giderken elli-altmış yaşları arasındaydı.

26 Nisan 1945'de partizanların dağ tugaylarıyla birlikte, ellerinde İngiliz makinalılarıyla Cenova'ya girdiğinde henüz yirmi yaşında olmalıydı. Üç yıllık orta okul yaşamımda onun öfkeleniğini hiç hatırlamıyorum. Öfkelenmeye ve hatta sesini yükseltmeye bile ihtiyaç duymayan o bayan öğretmenlerdendi.

Bir talebe yapmaması gereken bir şey yaptığında ya da söylediğinde ona bakardı. Belki bir şeyler de söylerdi ama ben sadece onun bakışını ve başını sallayışını anımsıyorum. Vücudunun geri kalan kısmı hareketsiz dururken ağır ağır başını çevirir ve o talihsizin gözlerinin içine bakardı.

Öfkelenmesine gerek yoktu.

O kompozisyon dan on almam görülmemiş bir olaydı. Genellikle Ferrari'nin verdiği en yüksek not sekizdi. Çok ender dokuz verirdi. Bir kompozisyonun -mizah türü bir kompozisyonun- sınıfta okunması da başlı başına bir olay olmuştu.

Kompozisyonun bazı bölümlerini okurken gülmekten kendini alamaması da gerçektir.

Matematik ve Fen Bilgisi hocasını ne tür bir hayvana dönüştürdüğümü anımsamıyorum. Ama oldukça komik bir şey olmalıydı ki, o sırada Ferrari zevkten gülmeye başlamıştı. O kadar çok gülüyordu ki; okumayı kesip kâğıdı kürsüye koymak zorunda kalmış, elleriyle yüzünü örtmüştü. Arkadaşlarım da gülüyordu. Bütün sınıf gülüyordu ve ben de gülüyordum ama ben daha çok yüzümdeki memnuniyet ve gururu gizlemek için gülüyordum. On bir, on iki yaşlarındaydım. Büyüyünce meşhur bir mizah romanı yazarı olacağımı düşünüyordum. Mutluydum.

Mastropasqua anlamadığım bir şeyler söylerken görüntü dağıldı. Konuyu değiştirmiş olmalıydı, ben habire başımı eğerek onaylıyor ve gözlerimi yarı kapayarak gülümsemeye çalışıyordum.

"Güzel bir özlem giderme partisi düzenlemeliyiz. Şu memur sınavını bir başarayım, ben çağıracağım herkesi."

Bir özlem giderme partisi. Ama neden olmasın. Hemen bir tane düzenleyelim, sonra da belki otuz yaşında, kırk yaşında da bir tane daha. Yeniden başımla onayladım ve yine tebessüm etmeye çalıştım. Ama tebessümün bir yüz buruşmasına dönüştüğünü fark ettim. Sana rastladığıma sevindim Cipriani. Yine her zamanki gibi kitaplar arasındasın.

Ben de seni gördüğüme sevindim. Hoşça kal Cipriani -ona sarılıyorum- hoşça kal Mastropasqua.

Polis memurluğu sınavı için aldığı el kitabıyla kasaya doğru gitti. Ben rafın önünde duruyor, bir briç kitabına bakar gibi yaparak, okul arkadaşımın kütüphaneden çıkıp gitmesini bekliyordum. Başımı çevirdiğimde o artık yoktu, geldiği gibi kaybolmuştu. Nereden gelmişse?

Ben de dışarı çıktım, önce deniz kıyısına, sonra da bir şeyden kaçır gibi kentin sınırlarına, son binalara, güneyde yürüyüş yollarının bittiği yeri gösteren seyyar satıcı kulübesine kadar yürüdüm. Üç büyük şişe bira aldım ve son sokak lambasının dibindeki taşa oturdum. Belli bir yere bakmadan ve düşünmeden denize doğru döndüm.

Uzun süre orada kaldım. Bira ve sigara içtim. Gün ışığı yavaş yavaş kayboldu. Çok yavaşça. Aynı şekilde ufuk çizgisi de yavaş yavaş kayboldu. O gün sonsuz bir gündü ve ben nereye gittiğimi bilmiyordum. Birkaç dakika sanki bir tür örümcek ağıyla sarılmış gibi ayağa kalkamayacağımı, hiçbir hareket yapamayacağımı düşündüm.

Oturmakta olduğum o granit bloktan indiğimde artık gece olmuştu. Boş şişeleri orada dik olarak denize doğru sıralanmış bıraktım. Oradan ayrılmadan evvel durup, Prusya mavisini bir fon üzerinde sıralanmış mor kırmızı üç şişeye birkaç dakika baktım. Orada denize karşı denge ha-

linde konulmuş sanki kendilerini devirecek birini bekler gibi duran o şişelerin bir anlama sahip olabileceğini düşündüm.

Kuşkusuz o anlamı bulamadım. Varsa bile.

Eve dönmek için neredeyse bir saat uzun ve zorlu adımlarla yürümek zorunda kaldım. Biradan, yorgunluktan aptallaşmış bir şekilde başım yere eğik önümde uzanan kaldırımlara bakıyordum sadece.

Yatağa gittim ve uzun bir uyku çektim. Ağır, derin ve anlaşılması zor rüyalarla dolu bir uyku.

On Üç

Salı sabahı düzenli ve ısrarlı bir şekilde yağmur yağıyordu. Haziran ayında görülmüş bir şeydi değildi bu.

Rüzgârın gürültüsü beni erkenden uyandırdı ve yataktaki kalamadım. Kalktığımda saat ancak sekizdi. O saatte kimseyi arayamazdım. Zamanı geçirmek için bir çare bulmalıydım. Bu yüzden sakın sakın kahvaltımı ettim. Dışları fırçaladım ve tıraş oldum. Sonra giyinmeden önce vaktin henüz erken olduğunu görerek, odamı düzenlemeyi düşündüm.

Radyoyu açtım. Çok az reklam veren ve İtalyan müziği çalan bir istasyon buldum. Sonra odayı toplamaya başladım.

Eski gazeteleri, artık işime yaramayan notları, masanın çekmecelerinin dibinde birikmiş eski eşyaları, kim bilir ne kadar zamandır yatağın altında duran iki eski terliği topladım ve hepsini iki büyük çöp torbasına koydum. Raflardaki kitapları düzenledim, birkaç aydır rafta tek bir parça yapıştırıcı bantla eğri büğrü duran Magritte'in Işıklar Ülkesi adlı manifestosunu onardım. Hatta nemli bir bezle tozunu da aldım. Çocukken, anne ve babamdan para karşılığında ev işlerine yardım ederken öğrendiğim bir teknikti bu.

Nihayet yıkandıktan ve giyindikten sonra doğrudan telefona gittim ve düşünmeden telefonu çevirdim. Yine ayrıntısız bir konuşma oldu. Adeta bir iş konuşmasıydı. Hemen onun yanında olmak istiyor muydum? İstiyordum.

Eğer evine nasıl geleceğimi açıklayacak olursa... Telefon numarasından şehrin banliyösünde, Carbonara kesiminde oturduğu anlaşıyordu. Bana adresi açıkladığında yanılmamış olduğumu anladım. Tenis kulübü civarında oturuyordu. Zenginlerin villalarının bulunduğu bir bölgeydi bu.

Dışarı çıktığımda, yağmur gri ve bulutlu bir gökyüzünden düzenli bir şekilde yağmaya devam ediyordu. Şehir merkezini yarım saatten önce terk edemeyeceğimi tahmin ederek arabaya bindim. Trafik en kötü günlerinden birindeydi. Aslında buna her zamanki gibi sinirlenmem gerekirdi. Halbuki trafikte sıkışmış bir şekilde uzun süre, hiçbir şey düşünmeden, müzik dinleyerek –evde ayarladığım aynı istasyonu– arabada kalma düşüncesi beni rahatlatmıştı. Sanki durdurulmuş bir zamanda, öylece hiçbir şey yapmadan...

Böylece çift sıra halinde park etmiş arabalar, üçüncü dünya ülkelerini anımsatan kirli su birikintileri, yarım kollu ve siyah şemsiyeli şaşkın insanlar, muşambalı trafik polisleri arasından ilerleyerek kenti bir uçtan bir uca geçtim. Radyo dinliyor ve arabanın camı üzerinde birikmiş küçük su damlalarını süpüren sileceklerin hipnotize edici hareketini izliyordum. Bir ara, arabanın sileceklerinin ritmine uyarak başımı belirsizce salladığımı fark ettim ve kendimi tenis kulübü civarında bulduğumda buraya hangi yoldan geldiğimi söyleyemezdim.

Villanın bahçesi en azından iki metre yüksekliğinde, aşı boyası tuğladan bir duvarla çevrilmişti. Duvarın üstünde sedir ağaçlarından bir çit dışarı sarkıyordu. Renkleri turkuvaz yeşiliyle yosun yeşili arasında değişen sedir ağaçlarıydı bunlar. Dünyanın geri kalan kısmı siyah beyazdı.

Arabadan indim, iki defa diyafonu çaldım ve cevap beklemeksizin yeniden arabaya bindim. Tam o sırada adeta programlanmış gibi hareket ettiğimi hissettim. Bütün hareketlerim ben istemeden oluyordu.

Otomatik kapı hiç gürültü yapmadan hemen açıldı. Tıpkı bazı rüyalarda görüldüğü gibi.

İki yanı ağaçlıklı giriş yolunda yavaşça ilerlerken uzakta iki katlı bir villa gözüme çarptı, birden endişeye kapılmıştım. Şiddetli bir gerçekdışılık duygusu ve kaçış içgüdüydü bu.

Her şey gerçekdışı ve telafi edilemeyecek kadar yabancıydı. Araba, iki yanında yüksek çam ağaçları bulunan yolda ağır ağır ilerliyordu. Manevra yapıp, geri vites takmayı ve oradan kaçmayı düşündüm. Fakat dikiz aynasından baktığımda, bahçedeki otomatik kapının açıldığı gibi sessizce kapandığını gördüm.

Araba ilerledi. Tek başına. Villaya kadar.

Bir tür revak vardı ve onun altında Maria, bana bir parmağıyla sağ tarafı gösteriyordu. İlk önce anlayamadım ve o hareketle bana bir çıkış yolu gösterdiğini sandım. Beklenmeyen bir sorun çıkmış olmalıydı -yoksa kocası mı?- ve benim bir yerlere kaçmam gerekiyordu. Birkaç saniye panik ve rahatlama ibaret bir hisse kapıldım.

Sonra bana sadece park edeceğim yeri gösterdiğini anladım. Sarmaşıkla kaplı bir sundurma vardı. Arabayı onun altına, kim bilir ne kadar zamandır çalıştırılmadığı halinden belli olan eski bir Lancia'nın yanına bıraktım. Bir de koyu renkli bir otomobil vardı. Maria'nın arabası diye düşündüm.

Revak ile park yeri arasındaki mesafeyi kat ederken, ağır çekimde hareket ediyormuşum gibi hissettim. O sırada üstüme yağmur yağıyordu.

“Gel, hoş geldin,” dedi. Ben daha ona cevap vermeye hazırlanırken eve girdi. İçeride her şey aşırı düzenliydi, parfümlü bir deterjanın kokusu işitiliyordu.

Mutfakta, sıkılmış meyve suyu içtik. Biraz konuştuk, ama bana söyledikleri arasında hatırladığım tek şey; sabahları evde kimseyi istemediğinden, hizmetçi kadının öğle vakti eve geldiği ve benim o sırada gitmem gerektiği-
giydi.

Dudaklarını dudaklarıma yapıştırdığında henüz mutfaktaydık. Sert, etli ve kuru bir dili vardı. Eve gelmemden birkaç dakika evvel boynuna sürdüğü parfümün kokusunu duyuyordum. Aşırı ama hoş bir kokuydu. Hiç kuşkusuz, ne onun ne de kocasının olan bir yatak odasına nasıl geldiğimizi hatırlamıyorum. Misafirlere ayrılan bir odaydı belki de. Ya da gizli sevişmeler içindi. Temiz, son derece tertipliydi. Yan yana iki yatak, açık renkte ahşap bir mobilya ve bahçeye bakan bir pencere vardı. İki palmiye ve geride bir çit görülüyordu.

Evde sessizlik hakimdi ve dışarıdan sadece yağmurun tıkırtısı geliyordu. Hiçbir otomobil sesi, hiçbir insan sesi yoktu. Hiçbir şey.. Sadece yağmur...

Maria’nın vücudu kuru ve adaleliydi. Saatlerce jimnastik salonlarında çalışmanın neticesi. Aerobik, vücut geliştirme ve kim bilir başka ne?

Gel gelelim bir an, sırtüstü uzanırken ve o da üzerimde hareket ederken göğsündeki bereleri gördüm. O anın görüntüsü -bir atlet vücudunda yaşlanmış o göğüsler- bir fotoğraf kusursuzluğuyla belleğimde kaldı.

Silinmez ve hüzünlü bir şekilde.

Vücuduma adeta yapışmış, metotlu şekilde hareket ederken -ben de bir beden eğitimi egzersizi yapar gibi ha-

reket ediyordum- burun deliklerimin o çok tatlı parfümle ve daha az suni ve bir o kadar da yabancı diğer kokuyla dolduğunu hissediyordum.

Sona doğru yaklaştığımızda bana aşkım diye seslendi. Bir defa. İki defa. Üç defa.

Pek çok defa. Giderek daha hızlı. Tıpkı bir kelimenin, beyin bir tür kısa devre yapana kadar tekrarlandığı ve o kelimenin manasını kaybettiği o çocuk oyunundaki gibi.

Aşk.

Sonra, canım sigara yakmak istedi ama yapmadım... Sigara dumanından nefret ettiğini söylemişti bana. Böylece sırtüstü uzanmış, o konuşurken çıplak ve hareketsiz kalmıştım. O da çıplak ve sırtüstü yatıyordu. İkide bir, bir elini, sabunlanan biri gibi bacaklarının iç kısımlarına götürüyordu.

O konuşuyor, ben tavana bakıyor, yağmur yağmaya devam ediyordu ve zaman durmuş gibiydi.

Yeniden giyinmem, misafirlere ayrılmış o odaya bizi götüren yolu gerisin geri yürümem, onunla tekrar görüşmek üzere anlaşmam ve onunla vedalaşmamla ilgili hiçbir şey anımsamıyorum. O sabaha ait kimi görüntüler son derece nettir. Kimileri kaybolmuştur. Hemencecik.

Dışarı çıktığımda hâlâ yağmur yağıyordu.

On Dört

Haziran ayının o salı gününe kadar olan anılarım normal bir kronolojik dizi halinde birbirlerini izlerler. Sonra hadiseler acayip bir ivme, kısaltılmış ve gerçekdışı bir ritim kazandılar. Yalnızca, kimi renkli, kimi siyah beyaz pek çok sahne vardır; çoğu kez bazı rüyalar gibi sessiz, kimi zaman senkronize olmamış acayip bir sesle.

Bu sahneleri tıpkı bir seyirci gibi, ancak dışarıdan görebiliyorum.

Yıllar geçtikçe, yaşamış olduğum durumlara, zihinsel olarak geri dönmek için çaba sarf ettim çoğu kez.

Sahneleri, olaylar cereyan ettiğinde bulunduğum pozisyonlardan yeniden izlemeye çalıştım ama asla buna muvaffak olamadım.

Şimdi bile, yazarken, bunu tekrar tekrar deniyorum. Tam başardığımı sandığım anda görünmeyen bir tür yay beni fırlatıveriyor ve koordinatları kaybetmeme neden oluyor. O sahneyi yeniden ayarlamaya çalıştığımda, yine bir seyirci oluyorum. Farklı bir bakış açısından, bazen daha yakından, bazen de uzaktan. Kimi zaman da, biraz korkutucu da olsa, yukarıdan.

Ama hep bir seyirci gibi.

Maria ile sık sık buluştum. Hemen hemen hep sabahları, ama bazen gecenin geç saatlerinde. Ev her zaman sessiz ve çok düzenliydi. Oradan hafif bir bulantıyla ayrılıyor ve

bu bulantıyı geçirmek için oraya son defa gittiğimi kendime tekrarlıyordum.

Birkaç gün sonra yeniden ona telefon ediyordum.

Annem ve babamla bir kere olsun konuştuğumu hatırlamıyorum. Onlarla karşılaşmamaya çalışıyor ve karşılaşsam da onlara bakmamaya gayret ediyordum.

Geceleri eve geç saatte dönüyor, ertesi sabah geç saatlere kadar yataktan çıkmıyordum. Sonra dışarı çıkıyor, deniz kenarına ya da Maria'ya gidiyor ya da klimayı çalıştırarak ve müziği sonuna kadar açarak arabayla şehir dışında tur atıyordum sadece. Öğleden sonra geç saatte dönüyor, yıkanıyor, üstümü başımı değiştiriyor, tekrar dışarı çıkıyor, gece yarısı eve dönüyordum.

İspanya seyahatimizden önce ve sonra poker partileriyle ilgili pek çok sahne anımsıyorum.

Klimalı ve sigara dumanı çökmüş odalarda, teraslarda, deniz kenarındaki evlerin bahçelerinde çevrilen poker partileri. Hatta bir defasında bir sandalda.

Bir kere de bir dernekte. Yani bir kumarhanede. Onu hiçbir zaman unutmayacağım.

Francesco genellikle kumarhanelerde oynamak istemezdi. Tehlikeli olduğunu, insanın başına gereksiz dertler açacağını söylerdi. Derneklerde ve oyun salonlarında poker partileri uyuşturucu müptelalarının tercih ettikleri kapalı ortamlara az çok benzer yerlerde oynanır. Herkes birbirini tanır. Ayda dört, beş hatta altı parti oynamaya devam edersek foyamız hemen ortaya çıkardı. Benim nerdeyse her zaman kazandığımı fark edeceklerdi. Sonra Francesco ile hep beraber olduğumu görecektlerdi. Niha yet birisi bizi gözleyecek ve Francesco kâğıtları dağıttığı zaman en iyi elleri benim kazandığımın farkına varacaktı.

Francesco'nun, çoğu kere Bari dışından her zaman değişik dörtlüler ve yeni insanlar bulma konusundaki inanılmaz yeteneği sayesinde o çevrelerin dışında oynuyorduk. Hemen her zaman amatör ve rövanş için en fazla bir kere daha göreceğimiz kimselerdi bunlar.

Francesco'nun birbirlerini tanımayan bunca insanla bunca poker partisini nasıl düzenlediğini hiçbir zaman anlayamadım.

Ama aylar geçtikçe masada rastladığım oyuncu tipleri gittikçe değişmişti. Başlangıçta paralı, çok paralı insanlar vardı. Poker masasında beş, altı, on milyon kaybetmek kendileri için sadece can sıkıcı bir olay olup, kişisel ve aile yaşamlarında trajedi oluşturmayan kimselerdi bunlar. Zamanla giderek azalan bu insanların yanında farklı kimseler görmeye başladım. Zaman geçtikçe masalarımız dolmaya sonra da kalabalıklaşmaya başladı. Küçük memurlar, bizim gibi birkaç talebe, birkaç işçi hatta birkaç emekli ortaya çıkmıştı. Bazen biraz yoksul, bazen de oldukça yoksul kişiler geliyordu. Zenginler gibi kaybediyorlardı. Ama onlar için kayıp zenginlerin uğradığı kayıpla aynı şey değildi.

İşler ilk anlaştığımız gibi gitmiyordu. Her parti adeta bir heyelan gibiydi.

Neye doğru gittiğimizi bilmek istemiyordum.

Derneğin girişinde siyah saçları omuzlarına sarkmış fanilalı bir adam oturuyordu. Ona Nicola'ya gitmek zorunda olduğumu söyledim. Nicola'nın kim olduğunu bilmiyordum ama Francesco'nun talimatıydı bunlar. Adam sadece gözlerini hareket ettirerek etrafına bakındı ve sonra içeriye doğru başıyla işaret yaptı. Eski ve gürültülü bir klima cihazının serinletemediği büyük bir salonu geçtim. Görünürde

zararsız onlarca bilgisayar oyunu gördüm. Yıldız savaşları, araba yarışları, silahlı çatışmalar v.s... O akşam oyun makinelerinde az insan vardı. Hepsi yetişkindi. Salonu geçerken ne gibi oyunlar oynadıklarını kendime sordum. Francesco bana o makinelerin çoğunun uzaktan kumanda ya da bazen bir düğme ile çalıştırılan bir düzeneğe sahip olduğunu ve bu düzeneğin aletleri tehlikeli birer bilgisayar pokerine dönüştürdüğünü açıklamıştı. Müşteri, işletmeciye poker oynamak istediğini söylüyordu. Eğer yabancı biriye ona hemen, o dernekte bilgisayarda poker olmadığı söyleniyordu. Çünkü o yabancı bir polis ya da jandarma olabilirdi. Ama eğer müşteri tanıdık biri ya da birinin tavsiyesiyle gelmişse, işletmeci anahtarı çevirerek ya da uzaktan kumanda cihazının bir düğmesine basarak, monitörü poker için hazırlardı. Her seferinde birkaç bin lira gibi az paralarla saatlerce oynayarak milyonlar kaybedenler vardı. Eğer cihaz on beş saniye içinde bir uyarı almazsa yasal ve zararsız oyun yeniden ekranda beliriyordu. Mesela mutsuz bir eş tarafından imzasız bir mektup alıp kontrole gelmiş bir polisin ekranda gördüğü buydu.

Bilgisayar oyunlarının bulunduğu salondan daha küçük, üç bilyardo masasının olduğu başka bir ortama geçiliyordu. Hiç kimse oyun oynamıyordu, biraz daha iyi halalanmış bir yerdi. Başka biri bana kimi aradığımı sordu. Yine Nicola'yı arıyordum.

Adam bana bulunduğum yerde beklememi söyledi. Salonun dibindeki küçük bir metalik kapıya gitti, diyaфона anlayamadığım bir şeyler söyledi. Daha bir dakika geçmeden Francesco kapıda göründü ve bana gelmemi işaret etti. Bir kordona asılmış ampulle zar zor aydınlatılmış bir koridoru geçerek, dar ve dik bir merdivenden indik, sonunda istediğimiz yere vardık. Alçak tavanlı, biri hariç hepsi dolu

altı ya da yedi yeşil yuvarlak masa bulunan bir bodrum katıydı. Lokalin bir ucunda, giriş tarafının tam karşısında, bir çeşit bar tezgâhı vardı. Tezgâhın arkasında çok zayıf ve kötü biri olduğu hissedilen yaşlı bir adam vardı.

Orada, içeride klima iyi çalışıyordu. Hatta biraz fazla iyiydi. İçeri girdiğimde soğuktan ürperir gibi oldum. Çok sigara içilen yerlerdeki o kötü koku hissediliyordu ve havanın tazelenmesi sadece klima tarafından sağlanıyordu. O banliyö kumarhanesine profesyonel bir hava vermek amacıyla her masanın üzerinde yeşil bir avize vardı. Bütün bunlar hem gerçekdışı hem de kasvetli bir etki meydana getiriyordu. Yarı karanlık bir bodrum katı, sarı ışık konileri, belli belirsiz bir biçimde kötü görünümlü sarmallar halinde kaybolan sigara dumanı iplikleri, o ışıklar ve karanlık arasında ata binmiş gibi oturan adamlar.

Tezgâhın önüne geldik, Francesco beni yaşlı adam ve bizle oynayacak olan o iki yabancıyla tanıştırdı. Bir başka kişiyi bekliyorduk: o gece beş kişilik bir oyun oynanacaktı. Beklerken Francesco bana buradaki kuralları açıkladı.

Bir masa almak için işletmeciye yarım milyon ödeniyordu. Beş kişi olduğumuzdan her birimiz yüz bin lira vermek zorundaydık. Bunun karşılığında bize bir deste yeni kâğıt, fişler ve birer kahve verilecekti. Ayrıca, ertesi sabaha kadar oynayabilecektik. Daha başka kahve, alkollü içkiler, sigara için ek ücret ödenecekti. Açılış olarak yere beş yüz bin lira konulacak ve partinin sonunda işletmeciye kazancın yüzde beşi verilecekti. Tabii ki kazanan verecekti bunu.

Beşinci oyuncu birkaç dakika sonra geldi. Geciktiği için çok özür diledi. Beyaz bir mendille yüzündeki teri kurullarken zorlukla nefes alıyordu. Onda her şey biraz sıradışıydı. Otuz yıl öncesini hatırlatan acayip yakalı beyaz bir

gömlek. Biraz uzunca gri saçlar, nikotinden sararmış işaret ve orta parmaklar.

Derin ve siyah halkalarla çevrelenmiş gözlerinde tedirginlik yüklü ışıltılardan süzülen esrarlı bir yumuşaklık seziliyordu. Yeni tıraş olmuştu. Bana, uzak çocukluğuma ait bir şeyler hatırlatan tıraş sonrası bir koku duyuluyordu. Ben daha çok küçükken bir büyükbabanın ya da bir amcanın ya da benden çok büyük birinin yüzünde duyulan bir koku. Maziden gelen bir takım şeyler.

O, sanki yeni gerçekçi bir filmde ya da siyah beyaz eski bir televizyon haber bülteninden çıkmışçasına maziden geliyor gibiydi.

Avukattı ya da en azından bana öyle tanıtmışlardı. Soyadını anımsamıyorum ama herkes ona avukat diye hitap ediyordu veya ismiyle sesleniyorlardı: Gino. Avukat Gino.

Masaya oturduk bize kahve, iskambil kâğıdı ve fişler getirdiler. Parayı ödemek için tam cüzdanıma uzanırken Francesco bir bakış ve başıyla yaptığı belirsiz bir işaretle beni durdurdu. Ödemelerin peşin yapıldığı bir yer değildi burası. Bu yerin sahiplerinin, kim olursa olsun müşterilerle ödeme sorunları olmuyordu.

Saatlerce oynadık. Hiç kuşkusuz her zamankinden daha fazla. O sahneye baktığımda duman, yapma ışık ve gölgelerden ibaret bir sis görürüm. Bu sisin içinden neredeyse sadece avukat Gino'nun yüzü ve hareketleri birbirinden ayrı birçok fotoğraf halinde dışarı çıkar. Diğer oyuncuların yüz ve isimlerini hatırlamıyorum. Muhtemelen bir gün sonra rastlayacak olsam onları tanımazdım.

Poker partisi boyunca sadece yaşı elliyi geçmiş o beyi gözledim. Zorlukla nefes alıyordu. Sigarası –MS marka çok sert bir sigara içiyordu– hep yanıyordu, yüzünde ilk

bakışta sarsılmaz görülen bir ifade vardı. Beni anlaşılmaz ve hipnotize edici bir şekilde kendine çekiyordu.

Henüz yeni tıraş olduğunu tekrar fark ederken, oyuna gelmeden hemen önce sakal tıraşı olduğunu düşündüm. O dumanlı ve iğrenç bodrum katında, ben de dahil bir sürü budala ve suçlu arasında. Yaşı babam kadar diye düşündüm bir ara ve rahatsız oldum.

Bir el kaybettiğinde ağzının sol köşesinde, bir an çok hafif bir titreme oluyordu. Ama biraz sonra gülümsüyordu, sanki şunları demek ister gibiydi: "Benim için endişe etmeyin, kesinlikle endişe etmeyin benim için. Alt tarafı kaybedilen bir eldir!"

Bir sürü el kaybetmişti. Bütün ellere giriyordu. Belli bir yöneme göre ve ateşli bir şekilde oynuyordu. Sanki orada masanın üzerinde kirli fişler halinde duran paralara önem vermiyor gibiydi. Belki de belli bir anlamda önem vermiyordu. Belki paradan daha farklı bir nedenden dolayı oraya oturmuştu.

Fakat oynadığı her elde, hemen hiç kazanamayacağı fişleri yere doğru uzatırkenki aşırı kontrollü tavrında ateşli ve hastalıklı bir şeyler vardı.

O masada biz olmasak da kaybedecekti.

Oyunu bıraktığımızda saat sabahın dördüydü. Kalktığımızda öteki masalar boşalmıştı. Hemen bütün ışıklar sönmüştü. Havada grimsi ve kaygı uyandıran bir duman bulutu uçuşuyordu.

Tabii ki kazanmıştım. Benden çok daha da az olsa o iki yabancıdan biri de kazanmıştı. Francesco onunla ödenecek bir hesabı kalmasını doğru bulmamıştı. Sonradan açıklayacaktı bana bunu. Onu sinirlendirmek doğru olmayacaktı. Bu yüzden onun kazanmasını sağlamıştı. Her zaman-

ki gibi her şey yolunda gitsin, hiçbir zorluk çıksın istemiyordu.

Ötekiler, Francesco da dahil kaybetmişlerdi. Hepsinden çok da avukat Gino. Buruşmuş ve artık neredeyse boşalmış paketten son defa bir sigara alarak yaktı. Bana eğer sakınca görmezsem, bir çekle ödeme yapmak istediğini söyledi; çünkü hiç kuşkusuz yanında o kadar para taşımıyordu. Eğer kabul edersem, o çekin üzerine sonraki bir günün tarihini yazacaktı. Endişe edecek bir şey yoktu; çünkü bir müşterisinden para bekliyordu. İki ya da üç günlük bir sorundu bu. Her halükarda garanti olsun diye eğer karşı çıkmazsam, çekin üzerine bir hafta sonraki tarihi yazacaktı. Benim için sorun olmadığını söyledim ama nedendir bilmem Francesco'yla göz göze gelmekten kaçındım.

Yaşlı adama parayı ödedik. Francesco ödenecek hesabı kalmasını istemediği o beye peşin ödeme yapmıştı. Birkaç banknot daha elden ele geçti ve sonunda zarif ve sinirli bir yazıyla düzenlenmiş, üzerinde sonraki bir günün tarihi bulunan bir çek elimdeydi. Çekteki yazı bana aristokratça gelmişti. O adamın bozguna uğramış görünüşüyle çelişki teşkil ediyordu. Bir zamanlar mevcut olmuş olması gereken farklı bir insanın son izi gibiydi. Mazinin kaybolmuş herhangi bir yerinde.

On Beş

Birkaç gün sonra avukat Gino'nun çekinin ödeme tarihinde, her zamanki gibi çeki bozdurup, paraları paylaşmak için bankaya gittik.

Veznedar her zamanki kontrolleri yaptıktan sonra üzgün olduğunu ama söz konusu hesap borçlu gözüktüğünden çekin karşılıksız olduğunu söyledi. Böyle bir şey hiç olmamıştı, ben anlamsızca sanki suçüstü yakalanmış gibi hissettim. Veznedarın bana o çeki nasıl aldığımı soracağını düşündüm. Beni daha başka sorularla sıkıştırarak ve yüzümdeki suçlu ifadeyi inceleyerek suçumu ortaya çıkarmaktı. Ne diyeceğimi bilmiyordum. Açıkçası her ne kadar buraya gelmişsem de burada olmak istemiyordum.

Sonra tam arkamda Francesco'nun sesini işittim. Veznedardan bize çeki iade etmesini rica etti; çünkü müşteriy-le mutlaka bir yanlış anlama olmuş olmalıydı. Aynen böyle söyledi: "Müşteriyle bir yanlış anlama olmalı." Sık sık olan şeylerdi bunlar. Sorunu biz çözecektik. İş resmiyete koymak, çeki protesto etmek ya da benzer şeyler gereksizdi. Teşekkürler ve iyi günler.

Birkaç dakika sonra bankanın dışında, Bari yazının bu-naltıcı sıcağında bulduk kendimizi.

"Adi herif. Beklemeliydim böyle bir şey." Francesco tanıdığım-dan beri ilk defa kızgın görünüyordu. Gerçekten de kızgındı.

"Hata benim. Kumarhanelerde ve böyleleriyle asla oynamamalı. Allah kahretsin."

“Böyleleri dediğin kim?”

“Uyuşturucu bağımlıları. Sağlıksız oyuncular. Yeşil masaların uyuşturucu müptelaları. Tıpkı onun gibi.”

Francesco’nun kelimelerinde ve ses tonunda şiddet ve aşağılama vardı. Bazı nedenlerden dolayı, nedenini anlamasam bile bu bana tabii görünmüştü,

“Nasil oynadığını gördün mü?” Bir an durakladı ama cevabımı işitmek için yapmamıştı bunu. Ve ben nitekim hiçbir şey demedim.

“Onun gibiler eroin kullananlar gibi oyun oynarlar. Uyuşturucuya düşkündürler. Tıpkı uyuşturucu kullananlar gibi bunlara da güvenemezsin. Annelerinden, babalarından, karılarından para çalarlar. Bir kere daha masaya oturmak için oğullarını bile soyarlar. Arkadaşlarından borç isterler ve ödemezler. İyi oyun oynadıklarını düşünürler. Onları dinleyecek olursan, şaşmaz bilimsel yöntemleri bildiklerini ve her zaman kazandıklarını sanırsın. Sonra masaya oturduklarında deliler gibi oynarlar. Kaybettikleri zaman derhal oyuna geri dönmek isterler. Bunu, gittikçe daha çok isterler. Buna ihtiyaçları vardır; çünkü kumar oynamak onlara yaşadıkları hissini verir. Serseriler, hepsi serseri bunların. Bunlar kadar güvenilmez hiç kimse olmaz ve ben bunu bile bile onlarla aynı masaya oturdum. Hatalı olan benim.”

Francesco konuşmaya devam etti ama ben bir ara daldım. Sesi bir fon müziği halini aldığı anda o öfkenin sebebini anlar gibi oldum. Birkaç saniye mi yoksa daha uzun bir süre için mi bilmiyorum, söylediklerinin ardındaki gizli anlamı kavrar gibi olmuşum.

Sonra o anlam tıpkı meydana geldiği gibi aniden kayboldu.

Uzun yıllar sonra, hastalık halini almış kumarın kontrol edilemeyen kontrol etme teşebbüsü olduğunu ve kumar oynayanlara kendi kaderlerinin sahibi olduğu hissini uyandırdığını bir yerde okuyacaktım. O sabahla ilgili yorumlarım, gayet net aklıma geldi.

Francesco avukat Gino'dan bahsederken kin doluydu. Çünkü o talihsiz adamı kendi kopyası olarak görüyordu. Onun için bir ayna gibiydi. O aynaya bakmak dayanılmaz bir şeydi. Baktığı zaman korkusunu yok ettiğini düşünerek, o aynayı da yok ediyordu.

İkisinin de ruhlarında aynı ateş vardı. Francesco da kâğıtları ve insanları istediği gibi kullanarak kaderine hükmettiği gibi bir hayale kapılıyordu.

İkisi de farklı şekillerde aynı uçurumun kıyısında yürüyorlardı.

Ben de onları takip ediyordum. Hem de çok yakından.

Resim Müzesi'ne yakın, deniz kıyısı boyunca uzanan faşist mimari tarzındaki büyük binaların bulunduğu yerde, bir açık hava kahvesinin şemsiyeleri altında oturduk.

Francesco ne olursa olsun o parayı almamız gerektiğini söyledi. Poker partisini çevrildiği gece kaybettiği paraları ödemişti. Yüzünü bile anımsamadığım o tehlikeli adamda oyunun gidişatı üzerinde şüphe uyandırmamak için o paraları bile kaybetmişti. Hem sonra masadaki masraflar, benim kumarhane yöneticisine kazanç üzerinden ödediğim yüzde de vardı.

İlk iş olarak o kayıpları telafi etmeliydik. Şöyle ya da böyle dedi sanki bir şirketin bütçesini tartışan birini tarifsiz ses tonuyla. Ama yüzünde hoşuma gitmeyen bir ifade vardı. Hiç de hoş bir ifade değildi.

Bazı şeylerin yolunda gitmediğini hissediyordum. Hiç de iyi olmayan birtakım şeylerin yaklaşmakta olduğunu seziyordum. Dönüşü olmayan bir noktaya yakın olmak gibi bir histi.

Böylece o zavallının yakasını bırakmak fikrini çekine-rek öne sürdüm. O paralar bizim için vazgeçilmez değildi. İhtiyacımız olandan çok daha fazla paramız vardı. Zararı bölüşüp meseleyi kapatabilirdik.

Bu, onun hoşuna gitmemişti.

Kitlenmiş çene kemikleriyle öfkesini tutmaya kendini zorlarken bir süre sustu. Sonra, bana bakmadan alçak ve gergin bir sesle konuşmaya başladı. Sesi, haddini bilmeyen bir astıyla konuşan birinin sesi kadar buz gibi, nerdeyse metalikti. Kıpırmızı olmuştum. Ama sanırım o bunu fark etmedi.

Sadece para meselesi değildi bu. Ödenmemiş bir kumar borcundan vazgeçemezdik. Kuşku uyandırırdı. Şu ya da bu şekilde dedikodu olarak etrafa yayılır ve bizim için sonun başlangıcı olurdu. O alacağımıza sahip çıkmalıydık. Hem de hepsine.

Doğal hakkım olabilecek soruları sormadım. Eğer gerçeği bilen yalnızca o kişiye, dedikodu nasıl yayılırdı? Hiç kuşkusuz, karşılıksız bir çekle milyonlarca liralık kumar borcunu ödediğini ilan edecek değildi.

Cevap vermedim; çünkü o ses tonundan vazgeçmesini istiyordum. Bana kızmasını istemiyordum. Bana olan takdirini kaybetmesini istemiyordum.

Bunun üzerine başka seçimimiz olmadığını kendi kendime söyledim. O haklıydı. Böyle bir olayı gözardı edemezdik. Kabul edilemez bir risk olurdu bu. O paraları almalıyız -dedim kendi kendime karmaşık bir ruh haliyle-

le- çünkü aksi halde bu sonumuz olurdu. Kendimi ikna etmek için, karmakarışık düşünceler içinde kendime pek çok şey söyledim.

Bunları kendime söylerken rahatsızlığım azalıyordu. Francesco'ya hak vermek için gerekçeler buldukça kaygım, başka seçenek olmadığına dair güven verici, sahte ve kör bir inanca dönüşüp sona eriyordu.

Böylece sonunda, başka bir iş adamı tarafından hoş olmasa da zorunlu olan bir operasyona ikna edilmiş bir iş adamının tavrı ve ses tonuyla onayladım.

Çünkü o paraları kibarca istemeyeceğimiz açıktı, gün gibi açıktı.

On Altı

Randevu akşam sekizde, merkez postanesi ve benim devam ettiğim hukuk fakültesi karşısındaki Cesare Battisti parkındaydı.

Birkaç dakika geç gelmiştim. Francesco çoktan oradaydı. Yanında o şahıs vardı.

Adı Piero'ydu. Orta boylu, normal cüsseliydi. Sıradan bir yüzü vardı. Yaşı ya otuz beş ya da biraz daha fazlaydı. Saçları yüzünden bayağı bir görünüme sahip olmaktan kurtulmuştu. Doğal olmayan sarılıktaki uzun saçları acayip bir pembe lastikle sıkıştırılıp atkuyruğu halinde toplanmıştı. İçinde ne olduğu anlaşılmayan uygunsuz bir şeyler olduğu hissedilen şişkin, siyah deriden bir çantası vardı.

Piero bana avukat Gino'nun yanına kadar eşlik edecek -nerede oturduğunu biliyordu- ve borcunu ödemesi konusunda onu ikna etmemde bana yardımcı olacaktı. Çabucak ve sorun çıkarmadan. Budalaca sorunlar.

Yola çıkmadan Francesco, postane kafeteryasında bize aperatif ikram etti. Daha bir sene evveline kadar dersler, seminerler ya da sınavlardan çıkınca uğramayı alışkanlık haline getirdiğim aynı kafeteryaydı.

Buzlu tatlı beyaz şarap içerken şamfıstığı yiyor ve geçmiş hayatımın film karelerini yeniden gözden geçiriyor, bir gerçekdışılık duygusuyla sarılıp sarmalandığımı hissediyordum. Sanki o olaylar ve özellikle bu sonuncu, başıma gelmemiş gibiydi. Daha önce yaşadığım hayat bile san-

ki benim hayatım değildi. Bıçak gibi saplanan ve körelmiş iki boşluk duygusu arasında asılmış kalmış gibiydim. Kesici ve sağır iki duygu.

Kafeteryadan çıktık ve Francesco -tabii ki bizimle gelemiyordu- bizimle vedalaştı. Piero'nun elini sıktı ve omuzuma bir şaplak indirdi. Halinden memnundu.

Mahkemenin oralara gelmiştik. Gündüz kasvetli ve karanlık bastığında tehlikeli bir bölgeydi. Piero bana, üç katlı sefil görünümlü bir binanın giriş kapısını gösterdi. Sicilya lehçesiyle bana onun orada oturduğunu söyledi. Böylece sokağın öte tarafında park etmiş bir arabanın kaportasına oturup bekledik.

Piero, poliklinikte pratisyen hastabakıcı olarak çalıştığını söyledi. Ama işe istediği zaman gidiyordu. Yani hemen hiç gitmiyordu. Bir meslektaşı karta onun için mühür basıyor, bölümün başhekimini hiç ses çıkarmıyordu. Sonra çalınmış bir arabayı bulmak ya da benzer bir yardım gerektiğinde herkes ona başvururdu.

Biraz lehçe biraz da İtalyanca, tekdüze bir ses tonuyla konuşurdu. Sigara da içerdi. Cartier marka sigara kullanırdı. Kâğıdıyla tütünü sağ elinin başpârmağı ve orta parmağı arasında ufalayarak sigarayı yarısında söndürürdü.

Avukat Gino yarım saat sonra geldi. Aynen geçen geceki gibi giyinmişti. Aynı beyaz gömlek, aynı eski kumaştan pantolon. Yürürken sigara içiyordu.

Sokağı geçtik ve evinin kapısına gelirken yolunu kestik.

Önce beni gördü ve tam gülümser gibi olmuştu ki Piero'yu fark etti. Tebessümünü dudaklarında donmuştu.

"İyi akşamlar avukat. Gidip bir kahve içelim mi?" dedi Piero.

“Gerçekten de eve gitmek zorundayım. Bütün gün dışarıdaydım.”

Piero ona çok yaklaştı ve bir elini omzuna koydu.

“Haydi gidip bir kahve içelim,” dedi yeniden. Aynı tek-düze ses tonuyla. Hiç bir ayrıntı, hatta tehdit bile yoktu sesinde. Avukat Gino daha fazla itiraz etmedi, direnç de göstermedi. İş olurluna bırakmış gibiydi.

Köşeyi döndük, blok apartmanların bittiği yere kadar sessizce yürüdük ve sonra tekrar dönerek küçük bir çıkmaz sokağa geldik. Dükkânlar ve barlar yoktu.

“Avukat, nedir bu çekin durumu?”

Tam da sönmüş bir sokak lambasının hizasındaki kapalı ve paslı bir kepengin önünde durmuştuk. Piero yine aynı ses tonuyla konuşmuştu. Soru sorduğu bile hissedilmiyordu. Avukat Gino bir şeyler söylemek üzereyken alacakaranlıkta Piero’nun bir elinin parıldadığını gördüm. Çantayı tutmayan eliydi bu. El, yarım daire biçiminde bir yö-rünge çizerek babam yaşındaki o adamın suratına şiddetle indi.

Tokat öylesine kuvvetliydi ki Gino’nun kafasının sallandığını ve boynunun darbenin etkisiyle nerdeyse uzadığını gördüm. Tıpkı ağır çekimde gösterilen boks müsabakalarında olduğu gibi; çeneye bir darbe geldiğinde boksör gözleri geriye dönmüş, yere yıkılmadan kafa bir taraftan öteki tarafa kontrolsüz olarak nasıl sallanırsa aynen öyle oldu.

O anda avukat Gino’nun saçlarına bir tür kamuflaj yapmış olduğunu fark ettim. Daha evvel fark etmemiştim ama tokat onun uzun bir tutam saçının yerini değiştirmişti. Şimdi yarı çıplak başının orta kısmı ve alından buruna kadar neredeyse dik inen bir tutam saç görülüyordu.

Paniğe benzer bir hisse kapılmışımdım. Ama aynı zamanda panikten çok farklıydı. Korkuya, utanca bir çeşit donuk, yüz kızartıcı, itiraf edilemeyen bir sevinç karışıyordu. Bir başka insan üzerinde mutlak bir güç kullanıldığında hissedilen bir sevinç.

Ne yapacağımı bilmiyordum. Ağlamak üzere olan ve umutsuzca kendini tutmaya çalışan bir çocuk gibi Gino'nun çenesi titriyordu. Saç tutamı acıklı bir şekilde sarkıyor ve gereksiz bir ek gibi duruyordu.

İçimde hızla bir şeylerin büyüdüğünü, çok dar borular boyunca şiddetle akan bir su dalgası gibi kontrol edilmez bir şekilde vücudumdan geçtiğini hissettim.

Sonunda ona ben de vurdum.

Piero'nunkinden daha az şiddetli ama yine de kuvvetli bir tokadı yüzünün aynı tarafına attım.

O öfke haline son vermek için ona tokat atmıştım. Kötülük olsun diye ve kızgınlıktan tokatlamıştım onu. Birinin zayıflığı, kalleşliği karşısında kapıldığın kızgınlık... Aynı anda yüzleşmekten korktuğun zayıflığını ve kalleşliğini de kabul edersin. Birinin yıkımı karşısında duyduğun korkuyu yok etmeye çalışırken yaşarsın o kızgınlığı. Aynı yıkımın er geç senin de başına geleceğinden duyduğun korkudur bu.

Ona tokat attım ve bana yönelttiği bakışta çabucak sönen bir hayret parıltısı gördüm. Parıltı, yerini olacıklara boyun eğmeye ve o tokatları hakettiğini düşünen birinin yüzüne bıraktı.

Az önce yaptığım ve şimdi yapmakta olduğum şeyi düşünmemek için konuştum. Dudaklarımda hissettiğim bir çeşit kötü tebessümü önlemek için konuştum. Yapabildiğim işten dolayı duyduğum memnuniyetten doğan bir

tebessümdü. Ama aynı zamanda onu korumak, Piero'nun ona yeniden vurmasına mani olmak için herhangi bir şekilde duruma el atmıştım.

"Niçin bizi bunu yapmaya mecbur ediyorsun?"

Yüzüme hayal kırıklığına uğramış hem de hoşgörülü olmaya hazır birinin ifadesini vermeye çalıştım. Sanki iki eski arkadaşlık ve o benim güvenime ihanet etmişti ama ben, bana bir imkân verecek olursa, onu affetmeye hazırdım.

Gino kendini beğenmişlikten ileri gelen acıklı bir jestle saçındaki kamuflajı yerine koymaya çalıştı. Şimdi konuşulduğunu ve cevap vermesi gerektiğini görerek, biraz olsun ciddi bir tavır takınmaya çalıştı.

"Ama bende para yok. Sana vermek isterdim ama şu anda yok. Bazı sorunlarla karşılaştım. Parayı sağlamaya çalışırım ama şu anda yok."

Gülünç bir dürtüye kapılarak ona şunları demek istedim: Peki, anlaştık. Tokatlar için bizi bağışla -biliyorsun iş iştir- o paraları bulur bulmaz görüşürüz. Sonra çeker gider kaybolursun ortalıktan.

Halbuki o ana kadar sessiz kalmış Piero müdahale etti. Benim beklenmeyen davranışım ve durumun aldığı gidişattan dolayı şaşırılmıştı sanırım.

Fazla lafa gerek olmadığını söyledi. Gino on, en fazla on iki senet imzalamalıydı. Tabii ki gecikme ve verdiği rahatsızlık için faiz oranı uygulayacaktık. Biz -biz demişti- o senetleri bankada kırdıracaktık ve o hepsini tam zamanında ödeyecekti. Tek bir senet bile ödenmeyecek olursa, Piero geri gelecek ve onun bir kolunu kıracaktı. Bunları söylerken bile ses tonunu değiştirmemişti.

Avukat Gino başını çevirip bana baktı. Benim gibi birinin bu işe karışması ona inanılmaz geliyordu. Bakışları-

mı ondan uzaklaştırdım ve ağır bir tavır takınarak başım-la onayladım. Rolümü oynuyordum. Sanki şunu demek istiyordum: Tabii ki bu iş hoşuma gitmiyor ama yanlış hareket edersen, gerçekten bunlar olacak. Bizi bunu yapmaya mecbur etme.

Teknik olarak gasp suçu işlemekteydim.

Bu sözcükler zihnimde irademin dışında meydana geldiler. Onları hissettim ve aynı anda matbaa harfleriyle bir belgenin ya da bir zaptın üzerine yazılmış gibi gördüm.

Birkaç saniye orada sessizce durduk.

“Haydi, gidip şu kahveleri içelim,” dedi sonunda Piero. “Hem böylece bir masaya oturup, bu senetleri hazırlayabiliriz, sonra herkes evine gider.”

Avukat Gino son defa zayıf bir itirazda bulundu,

“İyi de bu saatte nerede senet buluruz? Bütün sigara bayileri kapalıdır.”

“Ben senetleri getirdim. Merak etme,” dedi Piero0 şişkin iğrenç çantasına dokunarak. Tam bir profesyoneldi, diyecek başka bir şey yoktu doğrusu.

Bir bara gittik ve lokalin dibinde, neredeyse dükkânın arkasında bir yerde bir masada oturduk. Başım dönüyordu, midemde acayip bir bulantı vardı. Kahve geldiğinde onu içemedim. Piero Cartier marka sigara paketini çıkarttı ve bize ikram etti. Gino hayır, teşekkür ederim, dedi. Onun için sakıncası yoksa, kendi sigarasını tercih ediyordu. Piero aynı ses tonuyla bir sigara almasını tekrarladı. O zaman Gino bir sigara aldı. Ben de aldım ama yaktıktan sonra içmeden öylece yanıp bitmesi için kendi haline bıraktım.

Avukat Gino belki on, belki on iki senet imzaladı. Başını öne eğmiş yazıyordu. Ben, o kâğıt parçalarına ve üzücü bir gösterişle o zarif yazıyı yazmak için hareket eden ele

bakıyordum. Gözlerim o solgun el, iki liralık o tükenmez kalem, o basit masanın yeşilimsi yüzeyine mihlanmıştı.

Her şey bitince kalktım, senetleri aldım, onları rulo yaptım ve pantolonun cebine koydum. Sonra ne yapacağımı, ne diyeceğimi bilmeden orada hareketsiz durdum. Sadece teşekkür ederim, hoşça kalın gibi tuhaf cümleler aklıma geliyordu. Ya da: Daha iyi şartlarda karşılaşmak umuduyla. Ya da belki: Üzgünüm. Üzgünüm ama iş iştir ve ne yazık ki borçlar ödenmelidir. Bütün bu hayal edilen cümlelerde ona siz diyordum. Başka şartlarda tanışmış olsaydık neler olurdu? Ben ve babam yaşındaki o adam.

Kalleşçe bir dayanışmayı ifade etmek üzere ona elimi uzatırken arkadaşım, suç ortağım söze başladı.

“Gidelim.” Amatörlerin profesyonelce işler yapmamları gerektiğini düşünen birinin sabırsız ses tonuyla konuşmuştu. Ya da ben belki de böyle düşünmüştüm. Sadece oradan gitmek istiyor da olabilirdi. Birkaç saniye tereddüt ettim, sonra arkamı dönüp çıkış kapısına gittim. Hiçbir şey söylemeden.

Kapıya vardığımda başımı çevirdim. Barın dibinde, Gino onu bıraktığımız aynı yerde oturuyordu. Dirseği masaya dayalı, başını eline yaslamıştı. Öteki kolu vücudundan aşağı sarkıyordu. Sanki belirsiz bir ilgiyle bir şeyleri gözlüyor gibiydi.

Ama gözlerini dikip baktığı yerde, sıvası dökülmüş duvar vardı yalnızca.

On Yedi

O gece kırk damla novaljin işe yaramamıştı. Baş ağrısı hafiflemişti ama gözünde ve şakağındaki o dayanılmaz ve sinsi sızı geçmemişti. Her an harekete geçmeye hazır dayanılmaz bir ağrıya dönüşebilen o hissi iyi bilirdi.

“Teğmenim girebilir miyim?”

“Gel Cardinale.” Ona oturmasını işaret etti, sigara paketini çıkarttı -o anda, baş ağrısına neden olabileceğinden içmemesi gerektiğini düşündü- ve Cardinale’ye bir sigara ikram etti. O bunu nazikçe reddetti.

“Hayır, teşekkürler teğmenim, sigarayı bıraktım.”

“Aaa, evet bana söylemiştin. Neden söz etmek istiyor-sun bana?”

“Aradığımız manyakla ilgili bütün olay dosyalarını tekrar okudum.”

Chiti dudakları arasındaki sigarayı yakmadan çekip aldı. Zor fark edilir bir şekilde jandarma onbaşısına doğru eğildi.

“Evet?”

“Teğmenim, ben sanıyorum ki en mühim nokta, vakaların, yani tecavüzlerin nerede gerçekleştiği değil. Bana göre en mühim nokta kurbanların nereden geldikleridir.”

“Ne demek oluyor bu?”

“Kızların hepsi gece kulüplerinden, publardan, disko-barlardan geliyorlardı. İkisi buralarda garson olarak çalışı-

yorlardı, iki gün evvelki kız da dahil diğer dördü o yerlerin devamlı müşterileriydi.”

Devamlı müşteri? Böyle bir kelime mevcut muydu? Chiti kendine bunu sordu.

“Gece kulüplerinden geldiklerini nereden biliyorsun?”

“Zabıtlarda yazılı.”

Doğru. Zabıtlarda yazılıydı ve o bunu fark etmemişti. Oysa tecavüzcünün hareket tarzında, gerçekte tanımlanamayan yetersiz eşkalinde benzer noktalar arayarak dosyaları defalarca okumuştı. Az önceki hususa hiç dikkat etmemişti. Kendisinden daha zeki olan onbaşıya karşı içinde kıskançlığa benzer bir şeyler uyanmıştı.

“Devam et!”

“Ben tecavüzcünün bu kulüplere gittiğini sanıyorum. Etrafına bakıyor, kurbanı seçiyor, belki de yanlarında kendilerine eşlik eden erkek bulunmayan kızlar arasından seçiyor kurbanlarını. Yani ne bileyim, hani yalnız başlarına gezen kızlar var ya... Sonra kız kulüpten çıkınca onu takip eder... ve sonra yapacağını yapar.”

“Ya gece kulüplerinde çalışan kızlar?”

“Aynı şey teğmenim. Tecavüzcü, büyük ihtimalle geç saatlerde kulüplere gidiyor, garson kızı ya da barda duran kızı gözlüyor. Oturuyor, içiyor ve bekliyor. Kapanış saatinde dışarı çıkıyor, eğer yanında eşlik eden ya da onu almayan gelen bir erkek yoksa, kızı izliyor...”

“... ve belki de kurbanını seçmek, onun alışkanlıklarını incelemek için birçok defa gece kulübüne gitmiş olabilir. Tamam. Tamam.”

O anda baş ağrısı tehdidine rağmen sigarayı yaktı. Bir an o fikri zihninde evirip çevirdi. Cardinale’ye duyduğu hayranlıkla, bütün olası ipuçlarını elde etme gayretini gös-

teremediğinden doğan bir kıskançlık duygusu arasında kalmıştı. Bir iz bulmaktan ileri gelen, giderek artan hafif bir heyecandı bu. En azından, nihayet soruşturmanın can sıkıcı genel görünümünde geçerli bir varsayım ortaya çıkıyordu.

“Kızlar hangi gece kulüplerinden geldiklerini söylediler mi?”

“Kimi evet, kimi hayır. Hepsini yeniden dinlemek gerekebilir. Bakalım olay gecesi ya da daha evvelki geceler birisini fark ettiler mi? Yalnız bir adamı ya da bir başkasını.”

“Doğru. Tabii ki onları yeniden dinleyeceğiz, hatta sonuncudan başlayalım. Sonra da arkadaşlarını dinleyelim. Dün değil, evvelki gün dört kişi olduklarını söylemişti. Onları hemen dinleyelim. Anıları en taze olan onlar.”

Yarıya kadar içtiği sigarayı söndürdü.

“Aferin Cardinale. Aferin. Onları bugün çağıralım. Önce Caterina bilmemkim’i sonra da ondan arkadaşları hakkında kişisel bilgiler alalım... Aferin!”

Onbaşı çıkar çıkmaz bir sigara daha yakarak, ‘aferin doğrusu şu herife’ diye tekrarladı içinden.

Baş ağrısı geçmişti.

On Sekiz

Caterina bilmemkim o geceyle ilgili başka bir şey hatırlamıyordu. O barda özellikle dikkatini çeken kimseyi görmemişti. Evet, o ve arkadaşlarının sık sık gittiği bir yerdi. Hayır, geceleri bile daha önceki haftalarda dikkat çekici hiçbir şey gözüne çarpmamıştı. Hayır, bundan evvelki günlerde takip edilip edilmediğini bilmiyordu.

İki arkadaşı da hemen hemen aynı şeyleri söylediler.

Dördüncü kızın ifadesi daha iyi olacağa benzemiyordu. Şirin, iri göğüslüydü. Yüzünde kötülüğe eğilimli olduğunu fakat çok zeki olmadığını gösteren bir ifade vardı. Chiti'yle birlikte zabıt tutan Cardinale ve Pellegrini onu gözleriyle yiyorlardı.

"Evet bayan..."

"Rossella."

"Oh, evet Rossella. Tüm kişisel bilgilerinizi veri misiniz?"

Genç kız bilgileri verdi, sonra Chiti o gece olanları dördüncü defa anlattırdı. Caterina ve Daniela daha önceden gitmişlerdi; çünkü ertesi gün dersleri vardı. O ve Cristina biraz daha kalarak içki içmiş, çene çalmışlardı.

"Evet, peki Rossella. Şimdi daha önce olanlar üzerinde durmanı istiyorum. Yani arkadaşların gitmeden önceki olayları demek istiyorum. Gece kulübünde dikkatini çeken biri oldu mu? Bir adam, değişik görünümlü yalnız bir genç çocuk falan? Ya da başka bir akşam ayrı yerde gördüğün herhangi biri?"

Rossella başını salladı, hatta sesli cevap vermeye de hazırlanıyordu. Hayır, hiç kimse. Böylece bu fikir de suya düyüyordu ve bir kere daha başlangıç noktasına geri dönüyorlardı. Ama sonra kız başını sallamayı durdurdu, sanki aklına bir şey gelmiş gibi dikkatini topladı.

"Bir ara biri geldi... ama o olamaz."

"Ne demek istiyorsun? Kim geldi?"

"O gelip tezgâha oturmadan az evvel biz oraya gelmiştik. On dakika kadar kaldı ve sonra gitti. Ama o olamaz."

"Niçin? Ne demek oluyor bu?"

Rossella gözlerini dikip ona baktı, yeniden başını salladı. Kısa bir sessizlik oldu.

"Yakışıklı biriydi. Kızlara tecavüz eden biri olamaz. Öyle biri istediği kızı elde eder. Caterina'yı takip etmiş olamaz."

Açıkçası böyle yakışıklı bir adamın Caterina gibi birine tecavüz edebilmesi mümkün değil. Kız muhtemelen buna benzer şeyler söylemek istiyordu ama Giorgio sözünü kesti.

"Onu daha önce hiç gördün mü?"

"Hayır. Tabii ki hayır. Daha evvel görmüş olsaydım, mutlaka hatırlardım. Ama size tekrar ediyorum ki..."

"O kişiyi göreceksanız, tanıyabilir misiniz?"

Tabii ki hatırlayabilirdi. Bunu deyiş tarzından onu tanıtmaktan çok memnun olacağı açıktı. Hatta sadece tanımak da değildi istediği.

Chiti evvela onun tipini tarif ettirtti -bir seksen boyunda, açık renk gözlü, koyu renk saçlı- diye tutanağa geçirdi. Sonra kıza fişledikleri bütün kişilerin fotoğraflarını gösteren albümü uzattı. Aslında Alain Delon'u andıran bu tipin fişlenen manyaklar arasında olabileceğine fazla ihtimal vermiyordu.

Gerçekten de yoktu. Kız tedirgin edici yüzleri incelerken tiksintiyle yüzünü buruşturarak, süratle albümün sayfalarını çevirdi. Kötü bir yaradılışı yansıtan karmakarışık yüz hatları, kendi iç girdaplarından ya da belki de fotoğrafları çekilip, fişlenmeden evvel yedikleri darbelerden dolayı bozulmuş, çirkinleşmiş yüzler... Kız albümü kapattıktan sonra irade dışı ve kararlı bir jestle kendinden uzaklaştırdı, başını salladı.

Chiti bir an hareketsiz kaldı, sonra sessizliği bozdu.

"Dinleyin Rossella, siz bu çocuğu iyi hatırladığınızı söylediniz. Bizim bir ressamımıza onun tipini tarif edebilir misiniz? Böylece belki onun eşkalini elde edebiliriz."

"Evet. Ama imkânsız olan şu ki..."

"Evet, farkındayım. Siz aradığımız şeyi incelemenin çok zor olduğunu söylüyorsunuz. Büyük bir ihtimalle haklısınız ama bizim görevimiz hiçbir varsayımı es geçmemektir."

Chiti konuşurken başka birini düşünüyordu. Acayip bir heyecana kapılmıştı. Bunu kelimelerle ifade edecek olsa şunları söyleyebilirdi: o olabilir, o olabilir; bilmiyorum ama bazı şeylere mükemmel denk düşüyor; bu şeylerin ne olduğunu bilmiyorum ama onlara uyuyor. Hem de mükemmel biçimde.

"Pellegrini lütfen bana hemen... adı neydi o ressamın, o bıyıklı onbaşıyı getirir misin?"

"Adı Nitti teğmenim. Ama burada yok."

"Burada yok ne demek, nereye gitti?"

"Nekahet devresinde teğmenim. Motosikletiyle kaza yaptı, kolunu kırdı. Üstelik yazı yazdığı, resim yaptığı kolunu..."

Kısa bir sessizlik oldu.

“Öyleyse emniyet müdürlüğünden geçici olarak bir ressam temin etmeye bakalım. Mutlaka en azından iki ressam vardır onlarda.”

“Neler söylüyorsun? Emniyet müdürlüğündekilere haber verelim, onlara diyelim ki; avlu manyağı vakasının çözümünde bize yardımcı olacak bir ressam verin. Onlar da bize hemen ‘evet’ diyecekler. ‘Seve seve, jandarma arkadaşlar, işte bizim teknik ressamımız. Hem de bedava. Neyse, biz gidelim. Kuşkusuz, yaptığınız soruşturmaya burnumuzu sokmak gibi bir niyetimiz yok’. Ne diyorsun, böyle mi cevap verirler?”

Pellegrini dudaklarını sımsıkı kapatarak omuz silkti. Sanki şunu demek ister gibiydi: Çıkmaz bir sokaktayız, en azından bir fikir sundum.

Ama Chiti başka bir şey düşünüyordu. Biraz anlamsız bir şey, belki de. Ya da belki de değil.

O odada bulunan adamlarına söylemesi kolay olmayan bir şeydi bu.

‘Niçin?’ diye sordu kendine. Astsubaylarına resim yapmasını bildiğini ve tecavüzcünün bir portresini, yapmayı deneyeceğini söylemekten niçin utanıyordu?

Kısacası bunu söylemedi, uygulamaya koydu.

“Cardinale lütfen git bana biraz beyaz kâğıt, bir kurşun kalem ve bir silgi aliver.”

Onbaşı ona sessizce ama alnını kırıştıtarak baktı. Sonra iyi anlayamayan biri gibi gözlerini kıstı.

“Evet? Gidecek misin?”

Öteki, başını salladı ve gitti. Birkaç dakika sonra kâğıtlar, kalemler, silgi, kalemtraşlarla geri döndü.

“Şimdi, lütfen çıkın ve beni küçük hanımla yalnız bırakın.”

Böyle konuştu ve açıklama yapmamak için başka bir şey söylemedi. İki adam hiçbir şey söylemeden ve birbirlerine bakmadan çıktılar.

O ve genç kız, orada en az bir saat kaldılar. Pellegrini ve Cardinale odaya döndüklerinde yazıhanede bir portre vardı.

Pellegrini kendini tutamadı.

“Gerçekten bunu siz mi yaptınız teğmenim?”

Chiti cevap vermedi ve uzun süre sustu. Bakışları resimlerden astsubaylarının yüzlerine, sonra kızın yüzüne çevriliyordu.

“Bayan Rossella iki gece evvel gece kulübünde gördüğü tipe benzediğini söylüyor.”

Kız etrafına baktı, bir şeyler söylemek üzereydi, sonra sadece başıyla evet işareti yaptı. Çok sıkıldığı anlaşılıyordu. Yine birkaç saniyelik sessizlik oldu. Odada acayip bir sıkıntı hissediliyordu.

Sonra Chiti kıza yardımları için minnettar olduğunu söyledi. Tutanağı imzalayıp, evine dönebilirdi. Eğer ona ihtiyaçları olursa çağıracaklardı. Kıza kumandanlığın koridorlarında ve merdivenlerinde çıkışa kadar refakat etti.

Ofisine döndüğünde iki adam ayakta yazıhanenin önünde duruyorlardı. O gelince sustular.

“O halde ne yapıyoruz?”

Sessizlik. Az önceki sessizliğin aynı.

“Evet. O halde? Üzerinde çalışacağımız bazı şeyler var sanırım.”

Yine sessizlik. İki adam başlarıyla onaylamakla yetindiler.

Chiti ortada ne gibi bir sorun olduğunu sormak üzereydi. Çünkü bir problem söz konusu olduğu apaçıktı. Tam olarak niçin olduğunu bilmeden kendini tuttu ve ikisini de resmin fotokopilerini çektmek için yolladı. Odaya geri geldiklerinde fotokopileri bütün kızlara göstermeleri gerektiğini söyledi. Olanlar hakkında onlar yeniden dinlenmeliydi. Tecavüzlerin olduğu gecelerde hangi gece kulüplerinde oldukları, garson kızların dışında daha önceki günlerde de o gece kulüplerinde bulunup bulunmadıkları doğrulanmalıydı. Bir an evvel yalnız kalmak istediğinden bütün bunları çok çabuk konuşarak söyledi.

“Ne zaman başlıyoruz teğmenim?”

“On dakika önce. Teşekkür ederim, hepsi bu kadar.”

Sonra eliyle, odadan çıkmaları için işaret yaptı. Her zamankinden daha az kibardı, hatta hiç kibar değildi. İkisi de başlarını salladılar, selam verdiler ve çıktılar. O yazıhanesinde öylece oturuyordu. Sonunda yapayalnız, o acayip resimle. Nihayet sakin bir şekilde resme bakabildi.

Resme uzun uzun baktı, o sırada bütün vücudunun kaslarında gerilim artıyordu.

Adamları ne görmüşlerdi bu resimde? Kendisi ne görüyordu?

İsimsiz psikopat bir suçlunun yüzü mü, yoksa bir ressamın kendi portresine korkunç şekilde benzeyen bir şey mi? O kâğıda baktıkça bir aynanın karşısındaymış gibi hissediyordu.

Sonunda gerilim dayanılmaz bir hal aldı.

Bunun üzerine kâğıdı şiddetle kıvırdı, cebine koydu, ofisten kaçarcasına uzaklaştı.

On Dokuz

Kızlardan hiçbirisi resimdeki yüzü tanımadı. Tecavüzlerin olduğu geceler hepsi farklı gece kulüplerindeydi. Daha önce verdikleri ifadeye göre ilave edecek hiçbir şeyleri yoktu.

Resimler bar ve gece kulüplerinde gösterilmişti. Kulüp sahiplerinden biri, resimdeki kişiyi daha önce bir yerlerde görmüş olabileceğini söyledi. Muhtemelen barda görmüş-tü ama emin değildi. Bu konu üzerinde saatlerce durmuş-lar ama adam başka bir şey hatırlayamamıştı. Onu görmüş olduğunu sanıyordu ama nerede, ne zaman olduğunu söyleyemiyordu. Hepsi buydu.

Birkaç gün sonra yedinci tecavüz vuku buldu.

Bir cumartesi gecesı harekât dairesi tarafından telsizli bir jandarma devriyesi Politeknik Yüksek Okulu civarına gönderildi. İsmi veremeyen bir kişi telefon ederek bir genç kızın bir otomobil üzerinde oturup ağladığını haber vermişti. Yırtılmış elbiseleriyle gerçekten berbat bir haldeydi.

Jandarma devriyesi, emniyet müdürlüğünün hızlı polis ekibinden birkaç saniye evvel olay mahalline vardı. Emniyet müdürlüğüne de meçhul bir şahıs telefon etmişti. İsimsiz telefonların sahibinin aynı kişi olup olmadığı doğrulanamadı.

Kızı ilkyardıma jandarmalar götürdü. Hemen hemen aynı anda Chiti de, telefon dinleme servisinde gece görevi yapanlardan birini yanına alarak oraya gelmişti.

Olayın vuku buluş tarzının aynı olduğu kısa sürede doğrulandı. Ama bu kez daha fazla şiddet daha az denetim var, diye düşündü Chiti. Sanki tecavüzcü evrime -bir gerilemeye- uğramış gibiydi. Yalnızca tecavüz artık ona yetmiyordu.

Kız, tecavüze uğramadan önce uzun süre dövülmüştü, tecavüzden hemen sonra da dayak devam etmişti. Sonrarsıysa önceki olaylardakinin aynıydı. Arkadan saldırı, başa inen yumruklar, yarı baygın kurbanın eski bir binanın avlusuna sürüklenişi, yeniden yumruklar, kurbanla başını kaldırmaması için yapılan konuşma, tekrar yumruklar, beş dakika kadar avludan ayrılmama emri, yüksek sesle sanileri sayma ve ortadan kaybolma.

Bu da diğerleri gibi güzel bir kız değildi. Oldukça zayıf, hemen hemen kemikli olup kısa saçları, erkeksi ve soğuk bir havası vardı. İlk yardımın nöbetçi doktor odasında sorguya çekilirken gözlerini yarı kapayarak cevap veriyor ve tecavüz esnasında kırılan modası geçmiş kalın gözlüklerini elleri arasında çeviriyordu.

Tecavüzcünün görünümü hakkında hiçbir şey söyleyecek durumda değildi ama sesi hakkında evet, tıpkı diğerleri gibi söyleyecekleri vardı. Islık gibi ve metalik bir sestti. Başka bir dünyadan gelir gibiydi. Aynen bunları söyledi: Başka bir dünyadan geliyor gibiydi. Chiti birden sırtı boyunca soğuk bir ürperiş hissetti.

Bu seferki değişiklik şuydu ki; genç kız hiçbir gece kulübünden, hiçbir tavernadan, hiçbir şarap evinden gelmiyordu. Bir arkadaşın evinde ders çalışmıştı ve sık sık yaptığı gibi tek başına eve dönüyordu. Her zamanki gibi aynı sokaktan, hiçbir sorun çıkmadan. O geceye kadar...

"Peki, küçük hanım teşekkürler. Bu gecelik sizi daha fazla yormak istemiyoruz. Yarın evinize telefon ederiz,

eğer kendinizi iyi hissederseniz jandarma karakoluna gelip, şikâyet dilekçesini imzalarsınız. Biraz istirahat etmeye bakın, aklınıza bize söylemediğiniz bir şey gelirse, lütfen not alın. Bazen ilgili kişi için ehemmiyetsiz görünse de bir ayrıntı soruşturma yapan için çok önemli olabilir. İyi geceler...”

Budalalıklar diye düşündü sessizce arabayla kışlaya dönerlerken.

Genç araştırmacının eşsiz budalalıkları. Akademide ve sonra her şeyi çok iyi incelemişti. Kitaplar ders notları özel dergiler okumuştı ama gerçek hayat farklıydı. Boşu boşuna yaklaştırmaya çalıştıkları o iğrenç herif gibi anlaşılmaz ve acımasızdı.

Sonunda bir fikre sahip olmuşlardı –aslında Cardinale’nin fikriydi bu– ve galiba o adi herif bunu anlamış ya da öğrenmişti. Bunun üzerine yöntem değiştirmişti. Artık gece kulüplerinden vazgeçmişti. Sokakta pusu kurmaya başlamıştı; nitekim sokakta lanet olası bir sigara dumanı gibi yakalanması çok zordu. Niçin? İzini kovaladıklarını nasıl ve ne şekilde sezmişti?

Ya da belki bütün bunlar da budalaca düşüncelerdi. Adam gelişigüzel hareket ediyordu belki de ve onlar aylarca süren araştırmalardan sonra hiçbir şey anlamamışlardı.

Tam manasıyla hiçbir şey.

Elini yavaşça yumruk yaptı ve parmak eklemleriyle alnına vurdu. Bir, iki, üç defa, canı yanana kadar.

Alfa33’ü süren jandarma bakışlarını yoldan ayırmaksızın gözünün ucuyla ona baktı.

Yirmi

Ağustos ayıydı, yoğun ve tedirgin edici derecede sıcak günler birbirinin aynı geçip gidiyordu. Geceleyin de hava neredeyse fiziksel olarak elle tutulur gibiydi ve bizi ılık, sırlı, sıkı, sert bir örtü ile örtüyordu.

Bir öğleden sonra n'derr a la Lanz civarında karaya çekilmiş balıkçı kayıklarının yanında geziniyorduk. On beş Ağustos tatiline bir hafta kadar zaman kalmıştı. Francesco her zamanki gibi konuşuyordu. İkide bir sözlerine ara veriyor ve benim bir şeyler söylememe izin veriyordu. Tek bir kelimeyi dinlemeden. Yeniden konuşmaya başladığında sözü bıraktığı yerden tekrardan alıyor ya da konuyu değiştiriyor.

Bir ara tatil yapmamız gerektiğini söyledi. Arabayı alıp –benimkinin daha uygun olduğunu söyledi– gidebildik. Belki de İspanya'ya doğru. Otellerde yer ayırtmadan. Yolda iki üç mola verebilirdik veya istersek daha fazla. Eğer hoşumuza giderse, bir yerlerde durabilirdik –mesela Fransa'da. Kısacası istediğimizi yapabiliirdik.

Hemen evet dedim. Ani ve karmaşık bir coşkuya kapılarak bunun kahramanca bir son olabileceğini düşündüm.

Pekâlâ -dedim kendi kendime– delice bir dönem yaşadım. İnanılmaz şeyler yaptım. Yapabileceğime asla inanmadığım şeyler. İp üzerinde yürüdüm ve şans eseri düşmedim. Şimdi bu seyahate çıkıyoruz ve sonunda yeni hayatıma başlıyorum. Bundan sonra, farklı da olsa eski ha-

yatıma geri döneceğim. Öteki tarafın nasıl olduğunu gördüm. Tecrübe yaşadım. Az sonra eve dönme zamanı gelecek. Yolda'yı düşündüm ve o meşhur karşılıklı yumruklaşma sahnesini. Birkaç yıl önce ezberlemiştim.

Gitmeliyiz ve varana kadar durmamalıyız, diyor Dean.

Nereye gideceğiz arkadaş? diye soruyor Sal-Kerouac

Bilmiyorum, ama gitmeliyiz.

Evet, gitmeliydik ve en sonunda ben eve dönmüş olacaktım.

Ne olursa olsun.

Bu düşünceler kendimi iyi hissetmeme sebep oldu. Sanki zorlu bir yarışın sonuna gelmiş gibiydim. Yarış neredeyse bitmişti. Seyahat dönüşünde Francesco'ya artık yeter diyecektim. Onunla o macerayı yaşamak olağanüstüydü ama, şimdi benim için bitmişti. Ebediyen onun arkadaşı olarak kalacaktım ama yollarımız ayrılacaktı.

Seyahat dönüşü hiç kuşkusuz ona söylenecek şeyleri diyebilecek sözcükleri ve cesareti bulacaktım.

"O halde, ne zaman hareket ediyoruz?"

Francesco gülümsedi. O her zamanki kontrollü imarla dolu tebessüm değildi bu. Ne anlama geldiğini kesin olarak asla anlayamadığım tebessüm. Bu seferki bana normal bir tebessüm gibi gözüktü. O an içinde bir hüznü hissettim. O benim dostumdu ve ben onu az önce terk etmeye karar vermiştim. Bu yüzden, ayrıca onun hakkında ve bizim hakkında sık sık duyduğum şüpheler yüzünden suçluluk hissettim.

"Yarın. Yarın sabah. Şimdi gidip valizleri hazırlayalım. Ben seyahat el kitabına bir göz atacağım. Yarın sabah er-

kenden bende ol. Böylece sıcak basmadan hareket edelim. Örneğin saat yedide.”

Birkaç gündür yalnız kaldığım eve döndüm. Bizimkiler arkadaşlarının Ostuni taraflarındaki bir çiftliğine gitmişlerdi. İlk olarak o arkadaşların telefon numarasını aradım. Anne ve babamla konuşmak istiyordum. Birdenbire onlarla konuşmak için sabırsızlanırmıştım. Bana öyle geliyordu ki aramıza giren o buzdan duvar, o pazar günü öğle yemeğinde yok olmuştu. Onlara yaklaşık bir haftalık kısa bir tatile çıkacağımı haber vermek istiyordum. Bu tatile ihtiyacım vardı ama dönüşte ders çalışmaya başlayacaktım. Son aylardaki davranışlarımdan dolayı üzgündüm. Zor bir dönem olmuştu benim için ama artık bitmişti. Bir an gerçekten de o aylarda yaşadıklarımı anlatmayı düşündüm. Sonra şimdilik bunun doğru olmayacağına karar verdim. Belki daha sonra. Numarayı çevirirken biraz heyecanlanmıştım. Hafif bir heyecandı bu. Kendimi iyi hissediyordum. Her şey daha iyi olacaktı.

Telefon uzun uzun çaldı ama cevap veren olmadı.

Muhtemelen deniz kenarındaydılar. Sahilde kalıp kalabalık kaybolunca güneş batana kadar kitap okumak annemin hoşuna giderdi. Akşamüstü ya da sabah erkenden denize girmekten hoşlanırdı. Babamın ise hoşuna gitmezdi bu ama ona uyardı.

Biraz kötü hissettim kendimi ve götüreceğim şeyleri büyükçe bir çantaya koyduktan sonra daha geç saatte tekrar aramaya karar verdim.

Çantayı hazırlamam hızlı bir operasyon olmadı.

Odamdaki dolaptan bir gömlek alıyor ve onu oturma odasının üstündeki bir masaya koyuyordum. Neden bilmem, odamdan uzaktaki o masayı valizimi hazırlamak

için bir araç olarak kullanmaya karar vermiştim. Diğer iki gömleği alıyordum. Sonra diğer ikisini daha ve onların içinden seçtiğim birini tekrardan yerine koyuyordum. Odamdan oturma odasına yürürken pantolonlardan kaçını ve hangilerini götürmem gerektiğini kendi kendime soruyordum. İki tane yeterdi. Hafif blucinler ve sarı pantolonlar. Bir pantolon da üzerimde tabii ki. Pamuklu bir kazak. Ya da kadife kazak daha mı iyi? Ya da her ikisi de? Hay Allah! İspanya'da hava sıcaktır, bir pamuklu kazak yeter. Ama hangisi? Peki, bir ceket almayacak mıyım? Lüks bir restorana ya da bir kumarhaneye gitmek gerekse ceket zorunlu olacaktı. Ama çantaya ceket konulmaz ki... o halde sağlam bir valiz daha uygun olur. Fakat o valizleri annem ile babam götürdü.

Boşver ceket. Hem kumarhaneye gitme fikri çok budalaca. Gidip ne yapacağız? Aslında ceket elimde taşır arabada bir yere asabilirdim. İki çift ayakkabı. Ya da sadece bir çift. Çünkü zaten bir çift ayağımda olacak. On külot. Böylece hiçbir şey yıkamak zorunda kalmam. Ama hayır, yine de yıkamam gerekebilir; çünkü on gün içinde dönebileceğimizi hiç sanmıyorum. O zaman bir kutu deterjan götürsem mi acaba?

Budala gibi konuşma, eğer lazım olursa oradan alırsın ya da çamaşır yıkamak için oteldeki sabunu kullanırsın. Ya çoraplar? Genellikle yazın çorap giyilmez. Beş çift çorap yeter. Yeter mi acaba? En alta pantolonları, sonra gömlekler, tişörtler, külotlar ve çorapları mı yerleştirmeli? Ya da tam tersi daha mı iyi?

Bir saat sonra çantaya ancak birkaç şey koyabilmiştim; masanın üzerinde bir sürü şey kalmıştı ve ben kendimi tükenmiş hissediyordum. Üstelik masanı önünde ne yapacağımı bilmeden, öylece budala gibi duruyordum.

Bir an geldi ki iyice aptallaştın dedim kendi kendime. Elime geçeni rastgele alıp, çanta dolana kadar içine attım. Çantayı kapamadan evvel on kadar kaset ve iki yeni deste Fransız iskambili de koydum.

Şimdi ne yapacağımı bilmiyordum. Bizimkilere telefon etmeyi denedim ama bir kere daha telefon boş yere çaldı. Dünden kalan bayat bir sandviçle birlikte bir kutu ton balığı yedim. Bira içtim. Elimde bir kitap balkona gittim ama yarım sayfadan fazla okuyamadım. Yatağa gitmeyi düşündüm ama bunun çok kötü bir fikir olduğunu hemen anladım. Uykum yoktu ve hava hâlâ çok sıcaktı. Nemli ve yapışkan yatak çarşafaları arasında dönüp duracaktım. Bunu düşününce ruhen boğulacak gibi oldum.

Bunun üzerine dışarı çıktım. Etrafta kimse yoktu. Issız sokakta tedirgin edici adeta tekin olmayan birtakım şeyler vardı. Hani bazen, her zamanki gibi geçip gideceğine, etrafına baktığında en iyi bildiğin yerler sana uğursuzmuş gibi görünür ya, aynen öyle.

O giriş kapısını dar, uzun iki tahtayla ne zaman kapatmışlardı? Bina yıkılma tehlikesi altındaydı ama daha önce buna dikkat etmemiştim. Ya bizim evden yüz metre ötede, aşağıda oturan yaşlı kadın neredeydi? Çoğu kere hava almak için dışarıda otururdu. Ama o akşam -ya da kim bilir ne zaman- ortadan kaybolmuştu ve evi kapalıydı. Evi kör ve ürkütücü bir göze benziyordu.

Hoş olmayan bir ürpertinin ensemde hareket edip bütün vücuduma yayıldığını hissettim. Dönüp arkama bakma dürtüsünü yenemedim. Hiç kimse yoktu, ama bu bana inandırıcı gelmedi. Annemle babamın evde olmalarını isterdim. Hem sonra neden telefona cevap vermiyorlardı? Bir şeyler olduğu ya da tam o anda bir şeylerin olmakta

olduğu gibi bir önseziye kapıldım. Senelerce o geceyi, ahmakça davranışlarımı ve yaklaşmakta olan felaket duygusunu hatırlayacaktım. Bir kalp krizi. Bir sokak kazası. San-ki çevirmeye karar verdiğimde paramparça olan bir sayfa gibi. Annemle babamı en son kesin olarak ne zaman gördüğümü sordum kendi kendime. Daha aradan sadece birkaç gün geçmesine rağmen, bir şey hatırlayamadım. Oysa tartıştığımız o son günü anımsıyordum ve bu hiç hoşuma gitmedi. Bir an için düşündüm, eğer annemle babama ya da onlardan birine kötü bir şey olmuşsa, hayatımın geri kalan kısmını suçluluk duygusuyla geçirirdim. İçimden ağlamak geldi ve birkaç dakika arabayı alıp Ostuni'ye kadar gitmeyi düşündüm. Fikrin saçma oluşundan değil de çiftliğin tam olarak nerede olduğunu bilmediğimden ve kısacası nereye gideceğimi bilmediğim için gitmekten vazgeçtim.

Çok çirkin ve şişman, kırma bir küçük köpeği gezdiren kırk yaşlarında bir adama rastladığımda en az bir çeyrek saattir yürüyordum. Adam çok zayıftı, beyaz uzun kollu, yakalı kol düğmeleri iliklenmiş bir gömlek giyiyordu. İfade-siz bir yüzü vardı. Yanından geçerken ağır bir ter kokusu hissettim.

O adamın yirmi yıl önce, yaklaşık benim yaşımdayken nasıl olduğunu düşündüm. Gelecekte ne bekliyordu? Hayalleri olmuş muydu? Günün birinde bir ağustos gecesi bilmediği evler ve kaldırımında park etmiş arabalar arasında bütün düğmeleri iliklenmiş bir gömlek ve zavallı bir köpekçikle yürüyüş yapacağı hiç aklına gelir miydi? İşlerin nasıl gittiğini ne zaman fark etmişti? Fark etmiş miydi acaba? Ya benim yüzüm, yirmi sene sonra nasıl olacaktı?

Ben Putignani yolundayken Manzoni yolundan gelen egzozu bozuk bir arabanın gürültüsünü işittim.

Şöyle düşündüm: eğer direksiyonda bir adam varsa seyahatte her şey çok iyi gidecek. Kavşağa birlikte girdik. Nefesimi tuttum. Araba station-vagon tipinde bir Duna Fiat 'tı. Putignani yoluna doğru yavaşça döndü.

Direksiyonda şişman bir kadın gördüm; üstünde bir fanila vardı, saçlarını arkada toplamıştı, sıcaktan bitkin olduğu yüzünden anlaşılıyordu. Sanki her an direksiyonun üzerine çökecekmiş gibi öne eğilmiş vaziyette kullanıyordu arabayı.

Duna kentin merkezine doğru uzaklaşırken gülümsemeye çalıştım ve yüksek sesle şöyle dedim: "O pis kehanetlerini al da başına çal Giorgio Cipriani."

Beni duyan kimse yoktu.

Eve döndüğümde bizimkileri aramak için vakit çok geçti. Ertesi sabah bir yolüstü restorandan telefon edecektim. Yatağa gittim ve oda serin olsun diye pencereyi ardına kadar açık bıraktım.

Uyuyamadan yatağın içinde uzun süre döndüm durdum. Şafağın ışıkları kepenklerin aralıklarından içeri süzülünce uyuyabildim ve rüya gördüm.

Bir tür otoyolda arabayla seyahat ediyordum. Bazı kış sabahlarında olduğu gibi manzara ıssız, gri ve hüzünlüydü. Kaygı duyarak, sanki çok önemli bir şey gözümden kaçıyormuş gibi araba sürüyordum. Sonra uzaklardan bana doğru giderek daha hızlı yaklaşan nesneler görüyordum. O zaman her şeyi anlıyordum. O nesneler arabalardı ve ben yanlış istikamette seyahat ediyordum.

Nasıl olabilmmişti böyle bir şey? Nasıl olup da o duruma düşmüştüm? Hem sonra o otoyol, o kadar geniş değildi. Hatta arabalar yaklaştıkça daha da daralıyordu. Ölmek istemiyordum. Yapacağım daha çok şey vardı. Gerçekten de

benim başıma gelmemeliydi böyle bir şey. Bu gibi işler başkalarının başına gelir.

Yol daralmıştı. Artık bir otoyol değildi. Çok dardı. Hareketlerim yavaşlıyor, gitgide yavaşlıyor, korkum giderek artıyordu. Yaklaşmakta olan o kulak tırmalayıcı siren de.

Ölmek istemiyordum.

Çünkü, belki sonra hiçbir şey yoktu.

Çalar saat iğrenç bir şekilde ıslık gibi çalıyordu. Gözlerimi açtım. Birkaç saniye öylece uzanmış durumda yatağın yanındaki ayakkabılarıma baktım. Hâlâ iki dünya arasında gidip geliyor gibiydim.

Yarım saat sonra Francesco'nun evinin orada, diyafo-nun önündeydim. Hareket etmek üzereydik.

Yirmi Bir

Hayaletlerin gündüzleri saklandıklarını nerede okuduğumu anımsamıyorum. Hem zaten özel olarak etkileyici ya da orijinal bir cümle değildi. Ama gerçektir. O sabah iyi hissediyordum kendimi. Bir saat ya da biraz daha az uyku uyumama rağmen. Kâbuslara rağmen. Geceleyin gezindiğim hayaletlerle dolu sokaklara rağmen.

Benim BMW'yi saatte yüz seksenle sürerken her şey yeniden, daha basitleşmişti. Bir gece evvel seyahatimize yüklediğim anlamlardan artık emin bile değildim. Hatta bütün o iyi düşünceler aklıma geldiğinde bir rahatsızlık hissettim. Bunları düşünmek istemiyordum, bir başka zaman düşünecektim bunu. Çok güzel bir gündü, çok sıcak da değildi üstelik, sürücü mahallini nerdeyse havaya uçuracak bir müzikle hızla ilerliyorduk. Neşeli değil, sarhoş gibiydim. Sanki duyularım daha güçlenmiş gibi her şeyi keskin bir biçimde algılıyordum. Her şey çok sade ve yalındı. Renkleri daha yoğun görmemde, çok iyi bildiğim şarkıları sanki ilk defa dinliyormuşum gibi işitmemde, direksiyona vitesin topuzuna dokunmamda, pedallara basmamda ilkel bir şeyler vardı.

Saat ona doğru ya Abruzzo'da ya da belki Marche'de bir servis istasyonunda durduk. Birer kapuçino ve limonlu kremalı birer dilim pasta aldık. Bu ayrıntının hafızamda niçin bu kadar iz bıraktığını gerçekten bilmiyorum. Servis yapıldığı tabak içinde o pastadan kalan kırıntıları iki par-

mağım arasında topladığımı kesin olarak anımsıyorum. Pastanın dış tabakasının sağlamlığını ve kapuçınınonun tadına karışan kremanın tadını da hatırlıyorum.

Yola devam etmeden önce bizimkilere telefon ettim ama bir gece evvelki ruh halinde değildim artık. Üstelik onlara telefon etmemek beni memnun ederdi; çünkü şimdi onlarla konuşmak bendeki o rahatlık duygusunu yok edecekti. Bana sorumluluklara sahip olduğumu ya da sahip olmam gerektiğini hatırlatmış olacaktı. Beni yeniden düşünmeye zorlayacaktı ki böyle bir şeyi yapmaya hiç niyetim yoktu. Fakat hiç kuşkusuz onları aramam gerekiyordu. Haber bırakmadan ortadan kaybolamazdım.

Beklediğim şey oldu. Hatta daha da kötüsü. İspanya'ya mı gidiyordum? Niçin daha evvel haber vermemiştim? Hangi arabayla gidiyordum? Ancak o anda onların arabam olduğunu bilmedikleri aklıma geldi. Bunun üzerine bir sürü gülünç yalanlar söyledim ve onlar da yalan söylediğimi anladılar ama gerçeğin ne olduğunu bilmiyorlardı. Ben bir kere daha haksız olduğum için ve beceriksiz davrandığımı için kendime kızdım. Bir kere daha hoş olmayan şeyler söyledim. Kötü bitti, son derece kötü. Her iki taraf da vedalaşmadan telefonu kapattı.

Tıpkı bir kepenk gibi. Her şeyin üzerine indirilen bir kepenk.

"Vız gelir," dedim telefon kartımı dışarı çıkartan telefondan gözlerimi ayırmadan. Orada bekleyen şişman bir kadına nefret ve küçümsemeyle baktım. Telefon etmek için orada beklerken hiç kuşkusuz her şeyi duymuştu. Kadın korkudan bakışlarını benden uzaklaştırdı. Ben de kötü bir zevk duydum. "Vız gelir," dedim yeniden arabaya doğru yürürken.

Ondan sonra olanlar karmakarışıktı. Seyahate dair son kesin anım, o limonlu pasta ile o kapuçinodur. Hemen hemen hiç durmadan, sırayla araba kullanarak İtalya'yı ve Fransa'yı geçtik. Seyahatin başında ne istersek yapacağımızı söylemiştik. Nerede istersek, orada duracaktık ve yol üzerinde denize yakın bir yerde belki bir iki gün kalacaktık. Kısacası rahatımıza bakacaktık, ne de olsa tatildegdik. Yola çıkınca bunun manasız bir fikir olduğı belli oldu. Francesco Valencia'da tanıdıkları olduğınu söylemişti.

Valencia amacımız haline gelmişti. Oraya gitmeliydik, o kadar. İşte o zaman şu olaylar dizisi başladı: kör edici güneş, kırmızı ışığıyla kainatı istila eden günbatımı, bir servis istasyonunda yarım saatlik uyku için açık bırakılan pencereler ve karanlık. Aracından inip çalılığa işeyen bir kamyon sürücüsü. Sonunda geçiriyor ve uyumak için yeniden aracına biniyor. Sigaralar, sandviçler, kahve, yine sigaralar, kapuçinolar, yolüstü restoranlarda yapılan banyolar, sınır bölgeleri, değişik dillerde işaret levhaları. Işık, alacakaranlık, karanlık, yine ışık ve bizi gitmeye iten bu zorunluluk duygusu. Müzik, Springsteen, Dire Straits, Neil Young. Ve sonra Francesco'nun metalik ve sert müzik dolu kasetleri. Hipnotize edici bir gürültü. Sanki tamamlanacak bir misyon üzerinde yoğunlaşmışız gibi gittikçe daha az konuşuyorduk. Ne var ki ben bu misyonun ne olduğınu bilmiyordum.

Düşündüklerimle ilgili, eğer bir şeyler düşünüyorsam, hiçbir şey hatırlamıyorum. Francesco'nun dediklerini de hatırlamıyorum. Giderek daha yorgun yola devam ediyor ama bir türlü duramıyorduk.

Yola çıktıktan aşağı yukarı bir gün sonra Valencia'ya vardık. Tuhaf görünümlü bir otelde oda kiraladık. Soyunmaya bile fırsat bulamadan uyuduk.

Dışarıda hava tutuşmuş gibiydi.

Yirmi İki

Akşamın yedisine doğru terden sıırıslıkla uyandım. Francesco çoktan kalkmıştı. Banyodan düşün şırıltısı kulağıma geliyordu. Oda tek kelimeyle garipti. At kafalarıyla süslü duvar kâğıtları, birbirinden farklı iki yatak örtüsü, altmışlı yıllardan kalma siyah beyaz büyük bir televizyon. Yorgunluk ve yabancılik duygusu yüzünden hâlâ şaşkın halde birkaç dakika televizyona diktim gözlerimi. Garip, hoş olmayan ama yabancı gelmeyen bir koku duyuyordum. O kokunun benden geldiğini anlayana kadar biraz zaman geçti.

Pis koktuğumu fark etmek hoşuma gitmemişti. Francesco bir havluya sarılmış olarak dışarı çıkar çıkmaz, yıkanmak için banyoya girdim.

İkimiz de biraz adama benzer görünüşe kavuştuktan sonra sekize doğru dışarı çıktık.

Francesco arkadaşına telefon etti. Onun İtalyanca, İspanyolca ve Fransızca karışık bir dilde konuştuğunu duydum. Nicola denen birinin Valencia'da olmadığını ve birkaç gün içinde döneceğini anladım. Francesco şaşırmış görünmedi ve tekrar arayacağını söyledi. Bunu söylerken ses tonunda acayip bir ifade vardı.

Nicola eski bir arkadaşydı, Francesco telefonu kapattıktan sonra bana açıkladı. Bari'dendi ama iki seneden fazla bir zamandır artık İspanya'da yaşıyor, sürekli yer değiştiriyor ve çeşitli işler yapıyordu. Konu orada kapandı. Ni-

cola özel olarak ilgimi çekmemişti. İyice uyanıktım, kendimi iyi hissediyordum, karnum açtı ve İspanya'daydık.

Yemekten sonra -tabii ki Valencia'nın o meşhur payelası (et, yeşillik, deniz ürünleriyle süslü bir tür pilav) ve bir sürü bira- şehirde dolaşmaya koyulduk.

Hepsi açık ve tıklım tıklım dolu barları gezdik. Derken alacakaranlıkta küçük masaların bulunduğu, ortasında büyücek bir kulübe olan bir bahçeye geldik. Bahçede masalarda ve yerlerde oturan ve ayakta duran bir alay insan vardı. Hava haşhaş kokusuyla doluydu. Boş bir masa bulduk ve oturduk. Seyahattekinden farklı olarak ikimiz de çok konuşuyorduk. Sarhoş gibiydik. Karşımızdakini dinlemeden gelişigüzel konuşuyorduk. Özgürlüğümüz üzerine, iki yüzlü kurallardan uzak bu isyankar yaşayışımız üzerine, bir sözcükler nehri akıyor gibiydi.

Bir budalalıklar seli.

Masaya gelen garson kız, önce hey dedi ama sonra bizim konuştuğumuza kulak vererek, İtalyanca olarak bizzle konuştu.

Floransalıydı, hatta asıl Pontassieve'dendi. Adı Angelica idi. Güzel değildi ama sempatik bir yüzü vardı. Francesco'ya bakıyordu. Bize nereli olduğumuzu sordu. Bize, sadece Yunanistan'a giderken Bari'den geçtiğini söyledi. Ona yankesicilere dikkat etmesini söylemişlerdi. Francesco'ya bakmaya devam ederek siparişimizi aldı ve hemen dönceğini söyledi.

"Sence nasıl biri?" diye sordu bana Francesco.

"Sevimli. Yani sempatik. Güzel değil ama bir havası var. Ama sana bakıp duruyordu."

Başıyla bir işaret yaptı. Farkında olduğunu söylemek ister gibiydi.

“Arkadaş olunuz. Bekleyelim işini bitirsin sonra birlikte gideriz. Böylece Nicola gelene kadar burada Valencia’da bize destek olur.”

“Belki bize o kaldığımız kenefe benzer otelden daha iyi bir yer tavsiye eder,” dedim. Fakat o cevap vermedi. Otel-den memnun olduğu belliydi. Angelica sipariş ettiğimiz iki caipirinhe ile döndü.

“Sen burada, İspanya’da nasıl çalışıyorsun?” diye sordu Francesco.

Kız cevap vermeden evvel bir an etrafına baktı. Masalarda kimsenin ona ihtiyacı yok gibi görünüyordu.

“Bir senedir üniversitedeki imtihanlarımda başarılı olamıyorum. Lisan eğitimi görüyorum ama bazı sorunlar çıktı. O zaman İspanyolcamı geliştirmek ve ne yapmak istediğimi anlamak için bir süre İspanya’da yaşamayı düşündüm. Ya siz?”

“Ben felsefeyi bitirmek üzereyim, arkadaşım Giorgio ise hukuku. Temmuzda sınavlarımız bitti ve birkaç hafta İspanya’da tatil yapmaya karar verdik. İşte şimdi buradayız. Saat kaç kadar bu yer açık?”

Her zamanki doğallığıyla yalan söylemişti. Hiçbir şeyi umursamadığımı düşündüm. Memnundum ve hiç ama hiçbir şey umurumda değildi.

Angelica yeniden etrafına baktı ve bahçeye bakan bir masadan birinin onun dikkatini çekmek için el işaretleri yaptığını gördü. Hızla konuştu.

“Duruma göre değişiyor. İki, üç. Geceki durumlara bağlı. Müşteri olduğu sürece açığız.” Bir süre durakladı. Söylemeye hazırlandığı şeyi düşünür gibiydi. Sonra hızla konuştu. “Bakın, şimdi gitmem lazım. Eğer aceleniz yoksa beni bekleyin -en fazla bir saat- sonra beni eve bırakır-

sınız. Yürüyerek 15 dakikada gideriz. Böylece sakın sakın konuşuruz. Size Valencia ve çevresinde neler yapabileceğiniz konusunda fikirler veririm.”

“Hiç acelemiz yok,” dedi Francesco. Onu beklemek bizim için zevk olurdu. Bunun üzerine işine döndü ve biz masamızda kaldık. Kendimi iyi hissediyordum. Hava ılıktı. Yenilmez ve tatlı bir tembellik duygusuna kapılmışım. Bir zaman ve mesuliyet eksikliği, kendi kendimin bir çeşit dağılması. Bunun sebebi biraz alkol, -önce biralar şimdi de yüksek alkollü içkiler- biraz da dış mahallenin o egzotik atmosferi.

Angelica ile birlikte bir buçuk saat sonra gittik ve daha sonra üç caipinrinhe içtik. Alkole her zaman dayanıklıyım. Şimdi de kafam hafif dumanlı, coşkulu fakat uyanıktım. Angelica’nın üstündekileri değiştirmiş olmasından başka uzun kızıl saçlarını çözdüğünü fark ettim. Makyaj da yapmıştı.

Kapanmakta olan bir barda ikişer kadeh rom içtik. Barın sahibi Angelica’nın bir arkadaşıydı. Bizle birlikte içti ve bizden para almadı.

Yeniden yola koyulduk. Angelica ve Francesco kendi aralarında konuşuyorlardı, ben ise tabii ki tek başıma kalmışım. Bunun üzerine onların birkaç adım gerisinde yürümeye karar verdim.

Etrafıma bakıyordum, yüzümde dalgın bir tebessüm olmalıydı. Saat üçü geçmişti fakat sokaklar hâlâ insan doluydu. Sadece gruplar halinde genç çocuklar, sarhoşlar, uyuşturucu bağımlıları değil; yarım kollu ve tuhaf yakalı beyaz gömlekli yaşlı beyler, çocuklu aileler, büyükbabalar ve köpekler de vardı. Bu arada iki rahibe ile karşılaştık. Tepeden tırnağa üniformaları içindeydiler. Yavaşça yürü-

yor, heyecanlı bir şekilde konuşuyorlardı. Uzaklaşırlarken onlara uzun uzun bakakaldım. Onları iyice zihnime kaydetmek istiyordum –bunu çok iyi düşündüm– çünkü erte- si sabah ya da on sene sonra bu sahnenin hayal olup olma- dığı hususunda şüpheyeye düşmek istemiyordum.

Her şey tuhaf, gerçekdışı ve bir çakırkeyiflik ve hafif bir nostalji duygusuyla doluydu.

Angelica'nın evine vardık. Bize yukarı gelip bir şeyler içmek isteyip istemediğimizi sordu ama aslında şunu de- mek istiyordu: eğer Francesco isterse yukarı çıkabilir. Çok yorgun ve sarhoş olduğumu öne sürerek yalan söyledim. Ama hayatın gerçeklerini anlayamayacak kadar da sarhoş olmadığımı düşündüm. Böylece Francesco ile Angelica, o iğrenç tahta kapının arkasından birlikte kayboldular. Kız yanağıma bir öpücük kondurarak benle vedalaştı.

Oteli bulmak için bir saatten fazla zaman harcadım. Bu arada birkaç barda mola vererek birkaç rom daha iç- tim. Bitmek bilmeyen bir işemeden sonra yatağa yattığım- da yatak kendi etrafında dönmeye başlamıştı. Ya da bel- ki de yatak dururken dönen odaydı. Galileo'yu düşün- düm, modern bilimin yöntemini keşfeden oydu. Ya da bel- ki Newton'du. Ah, bütün bunlar çok yorucuydu ama ha- tırlamalıydım. Allah kahretsin, ben alkole çok iyi dayanır- dım. Herkes böyle söylerdi. Herkes kim? Hem sonra hatırlamalıydım ne anlama geliyordu.

Sonra birdenbire her şey kayboldu.

Yirmi Üç

Dışardan gelen şiddetli bir çarpışmanın gürültüsü beni uyandırdı, kalktım ve pencereye doğru adeta sürüklenerek yürüdüm. Ağzım sanki betonla yoğrulmuş gibiydi. Her şeyin yolunda gittiğini doğrulamak için uygunsuz birkaç söz söylemeyi denedim. Sonra panjurları açtım ve yüzümü pencereye dayadım.

Kamyonlar çarpışmıştı. Çarpışma noktasına yakın bir yerde iki adam el kol hareketleriyle konuşuyor ve ağırlıklarını biraz sol bacakları biraz da sağ bacakları üzerine vererek hareket ediyorlardı. Kaldırımında bir grup seyirci sahneyi izliyordu. Münakaşa eden iki kişinin ikisi de uzun boylu ve iriyarıydı. Üstlerinde birbirinin aynı, koyu renk, pamuklu, omuzları üzerinde gerilmiş tişörtler vardı. İkisi de göbekliydi. Adeta ritmik bir şekilde hareket ediyor ve el kol hareketleriyle konuşuyorlardı. Sanki bir çeşit koreografi izliyor gibiydiler. Bütün sahnede garip bir eşzamanlılık, bir türlü anlayamadığım acayip bir simetri vardı.

Sonra iki kamyonun da eşit olduğunu fark ettim. Aynı model, aynı renkler –beyaz ve eflatun– yarlarda aynı yazılar. Aynı taşıma şirketine aittiler. İki insan azmanı şirkete ait tişörtler giyiyorlardı. O anda merakım kalmadı. Omuzlarımı silkip içeri girdim.

Francesco hâlâ dönmemişti bunun üzerine zamandan yararlanmaya karar verdim. Yıkanacak, giyinecek, aşağı inip kahvaltı edecek, sigara içecektim. Dokuzu geçiyordu,

bu şekilde saat ona kadar oyalanmış olacaktım. Sonra eğer Francesco yine gözükmemezse ne yapacağımı düşünecektim. Francesco gözükmeyi kendimi tedirgin hissetmeye başlamıştı, bir gece öncesinin coşkunluğu kaybolmuştu. Şimdi o iğrenç otelin kahvaltı salonunda kaygının ve paniğe benzer birtakım şeylerin giderek arttığını hissettim. Birkaç dakika eşyayı toparlayıp, tek başıma oradan kaçmayı düşündüm.

Sonra biraz kontrolü ele alıp, otelin kapıcısından Valencia'nın küçük bir şehir haritasını sordum. Francesco'ya bir pusula bırakarak çıktım.

Hava çok sıcaktı. Alev alev yanan o sabahki şehir bir gece önce dolaştığım o hafifçe büyümlü ve gerçekdışı yerden farklı bir mekândı. Dükkanların hepsi kapalıydı. Sokaklarda korkunç sıcaktan dolayı yüzleri bitkin çok az insan vardı. Bir kasvet, normal düzene dönüş hissediliyordu ortalıkta.

Otelin çıkışında Valencia, bana bütün gece seviştikten sonra sabahleyin tekrar gördüğüm genç olmayan fakat güzel bir kadın gibi gözüktü. Bir gece önce iyi giyinmiş makyaj yapmış, parfüm sürmüştü. Halbuki şimdi henüz kalkmamıştı, gözleri uykuluydu. Saçları sana çok uzun gözükyordu. Sirtında eski bir tişört dönüp dolaşıyordu. Sen başka bir yerde olmak istiyordun ve muhtemelen o da senin başka yerde olmanı istiyordu.

Acayip bir kararlılıkla sokaklarda dolaştım. Gün ilerledikçe sıcak da artıyor, daha hızlı adımlarla daha da çok yürüyordum. Üstelik anlamsızdı bu; çünkü hiçbir hedefim yoktu. Şehri tanıımıyordum, şehir haritasını bile açmamıştım. Ve kısaca nereye gittiğimi bilmiyorum.

İnsanda bir çöküş düşüncesi uyandıran binaların önünden geçtim ve büyük parklara vardım. Yaşlı bir bayan ken-

disine hiçbir şey sormadan Turia adlı bir nehrin kurumuş bir yatağında olduğumuzu bana açıkladı. Seneler evvel bu nehrin yatağı değişmiş ve yatağında park yapılmıştı.

Valencia'daki kızgın güneşli o gün, sessiz garip bir hatıradır. Sessiz ama çarpıcı renklerle dolu bir filmdeki gibi sadece görüntüler vardı.

Saatlerce yürüdüm tapas yemek ve bira içmek için bir barda durdum. Masalar dışarıdaydı. Eski şemsiyelerin renkleri uçmuştu. Oteli aramak için uzun uzun yürüdüm. Oteli bulduğumda, klima yüzünden oradaki kasvete tahammül etmeye hazırdım. Klima gürültülüydü ama çalışıyordu o sırada dışarıda sıcaklık kırk derecenin üzerindeydi.

Kapıcıya anahtarı sorduğumda diğer arkadaşın oda da olduğunu söyledi. Kendimi rahatlamış hissettim. Oda'nın kapısına vurdum. Sonra tekrar vurdum. Ancak üçüncü vuruşumda Francesco'nun sesini duydum. Bana kapıyı açmadan önce anlaşılmaz bir şeyler söylüyordu. İçeri girdiğimde üstünde sadece külot ve siyah bir tişört vardı. Hiç konuşmadan yatağın üzerine oturdu. Birkaç dakika öylece kaldı. Yarı kapalı gözleriyle döşeme üzerinde bir şeye bakıyor gibiydi. Yavaş yavaş kendine geliyordu. Bir yük vagonunda seyahat yapmış birinin görünümü vardı üzerinde. Sonunda başını salladı ve bakışlarını bana doğru çevirdi. Nasıl gitti, diye sordum.

"O küçük Angelica var ya, güzel bir şıllık. At sirkine yakışır numaralar yapıyor. Belki önümüzdeki günlerde sen de onu bir ziyaret edersin."

Bu sözcükleri işitince belirsiz ve hoş olmayan bir duyguya kapıldım ama Francesco bu duyguyu tanımlayacak zamanı bana vermedi. Bana o gece mesai bitiminde

Angelica'yı alacağımızı ve doğrudan doğruya güneye, denize doğru hareket edeceğimizi söyledi. Şafakta yani en güzel zamanda orada olacaktık. Sahiller henüz tenhayken denize girecek Angelica'nın restoranlı pansiyonları olan bazı arkadaşlarını bulacaktık ve o sırada geceyi orada geçirip geçirmeyeceğimize karar verecektik; çünkü ertesi günün akşamı Angelica işe gitmeyecekti.

Program hoşuma gidiyordu. Ama Francesco benim fikrimi hiç sormuyordu. Kararlarını bana iletliyordu. Her zamanki gibi.

“Bu gece kartları getirmeyi unutma.”

Bu, yatağa yerleşmeden, sırtını bana dönüp yeniden uykuya dalmadan önce söylediği son söz oldu. Ondan açıklama istemedim.

Yirmi Dört

Valencia'dan sabahın dördüne doğru hareket ettik. Sokaklarda daha insanlar vardı. Angelica'yı bardan aldıktan sonra evine gittik. Yanına küçük bir valiz aldı, sonra yola koyulduk.

Arabayı ben sürüyordum, Angelica yanıma oturmuştu. Francesco ise arka koltuğun tam ortasıındaydı. Sabahın o saatinde yola çıkmak, kainatın bilinmeyen zaferine yardıma gitmek anlamına gelir. Gece bitmek üzereyken şehirden çıkıyorduk ve şehirde yaşayan herkes evlerine giriyorlardı. Hava serindi, bu yüzden pencereler açık ve klima çalışmıyordu. Hâlâ ışık görülmüyordu ama biz alçak sesle konuşarak ışığı bekliyorduk.

Kendimi iyi hissediyordum. Dışarısı karanlıkken akşama kadar uyumuştum. Karanlıkla birlikte kötü huylar kaybolmuştu. Kendimi yeniden her şeye hazır, enerji dolu hissediyordum. Francesco da iyi görünüyordu. Odadan çıkmadan hemen önce garip bir şey yaptı.

"Sen benim dostum musun?" Kapının tam önünde söylemişti bunu. Ben onu şaka yapıyor sanarak cevap vermekte tereddüt ediyordum.

"Sen benim dostum musun?" diye tekrarladı. Bu sözleri söyleyişinde alışılmamış bir ton, ciddi ve adeta umutsuz bir şeyler vardı.

"Ne biçim soru bu, tabii ki senin dostunum." Başıyla onaylar gibi bir işaret yaptı ve birkaç saniye daha bana öy-

lece baktı. Sonra beni kucakladı, kuvvetle sıktı. Ne yapacağımı bilmeden orada öylece hareketsiz kalakaldım.

Şimdi gitme vakti dostum. İskambil kâğıtlarını aldın mı?

Almıştım. İki çılgın ve mahzun aylak gibi geceye, gündüze ve bizi bekleyen her şeye doğru oradan hareket ettik. Gerisinin ne olursa olsun hiç önemi yoktu.

Altea'ya vardığımızda güneş henüz doğmamıştı. Hava da bazı hayallerin hareketsiz saydamlığı vardı. Kumsalda sadece, üzerinde şort ve tişört bulunan çok yaşlı bir kadın vardı. İri, tüylü, acayip kırma bir köpek etrafında dolaşıyordu. Küçük tembel dalgalar sahil şeridini nazikçe tokatlıyordu.

Hiçbir şey söylemeden üçümüz de soyunduk. Hayatımda çok az, İspanya'nın bilinmeyen bir sahilindeki o şafak vaktinde olduğu gibi kendi kendimin bilincinde olduğumu hissettim. Ağır ağır yürüyerek suya girdik. Adeta kutsal, yaklaşımakta olan bir durum, sonsuz bir imkân duygusu etrafında yürür gibiydik.

Birbirimizden birkaç metre mesafede, başlarımız suyun üstünde yavaş yavaş uzaklara doğru açılırken, kainat birdenbire gül ve zaferle doğdu.

Güneş denizden dışarı çıktı ve ben yüzümden akan su damlalarına karışan gözyaşlarını hissettim.

Kahvaltı yaptıktan sonra havlularla kumsala çok yakın bir yere yerleştik. İnsanlar gelmeye başlamıştı.

"Niçin iskambil kâğıtlarını almıyorsun," dedi bana Francesco. Francesco Angelica'ya doğru dönerken kâğıtları küçük sırt çantamdan aldım.

"Giorgio yaman bir sihirbazdır." Yüzünde son derece ciddi bir ifade vardı. Oyun oynuyordu. Bizi alaya alıyordu.

İkimizi de farklı bir şekilde. Fakat dalga geçtiğini çok iyi bilmeme rağmen, söylediklerinden dolayı son derece gururlandım.

“Haydi, göster ona birkaç numara.”

Karşı çıkmadım. Onun usta olduğunu söylemedim. Kıza biraz bir şeyler gösterdim, aksi şeytan, başarılı olduğumu düşündüm üstelik. Angelica bana bakıyordu. Alnı hafifçe kıvrılmıştı. Bakışları giderek daha şaşkınlaşıyordu.

Francesco benden üç kâğıt oyununu kıza göstermemi istedi. Hiçbir şey demeden kupa kızıyla iki siyah onluyu çıkarttım.

“Kazanan kâğıt,” kızı gösteriyordum kaybeden kâğıt önce onlulardan birini, sonra ötekini gösteriyordum. Nabzımın hızlandığını hissettim. Diğer sihirbazlık oyunlarını yaparken böyle olmamıştı. Kumda yayılı havlunun üzerine kapalı kâğıtları yavaşça yerleştirdim.

“Kupa kızı nerede?”

Angelica kâğıtlardan birini çevirdi, sinek onlusunu gördü.

Yeniden yap, dedi bana. Aşağıdan yukarıya doğru bana bakarak. Sesinde sahte bir sertlik vardı. Gözleri tıpkı bir kız çocuğununkiler gibi gülüyordu.

“Pekâlâ, yenen kâğıt kaybeden kâğıt. El gözden daha hızlıdır. Yenen kâğıt kaybeden kâğıt.”

Kâğıtları yerleştirdim. Angelica saniyeler boyunca kâğıtlara bakıp durdu. İşin içinde hile olduğunu biliyordu ama gözleri kupa kızının sağındaki kâğıt olduğunu söylüyordu. Sonunda o kâğıdı işaret etti. Maça onlusuydu. Bütün değişik durumlarıyla oyunu defalarca tekrarladım. Angelica asla tahmin edemedi. Birkaç defa yanıldıktan sonra diğer iki kâğıdı da açmak istedi. Kupa kızını yok

edip etmediğimden emin olmak istiyordu.

“İnanılmaz. Böyle bir şey hiçbir zaman görmedim. Sanki bir filmmiş gibi düşünüyorum. Allah kahretsin üstelik gözümün önünde yapıyorsun.”

O an Francesco bu yeteneğimle bizi biraz eğlendirmeyi teklif etti. Konuşurken ta başlangıçtan beri o fikre sahip olduğunu fark ettim.

Başka bir sahilde birkaç kilometre uzağa gidecektik – çünkü artık orada birileri bizi tanıyabilirdi- üçümüz de birkaç kuruş kazanacaktık. Tam bir şeyler söyleyecekken Angelica benden önce konuştu. Bunun çok eğlenceli bir şey olduğunu söylemek istiyordu. Francesco’ya baktım ve o da bana gülümseyerek karşılık verdi. Sahildeki birkaç kazı yolarak kazanacağımız üç beş kuruş onun umurunda bile değildi. Benim bu yeni işimi kutlamak istiyordu. Benim ve Angelica’nın. Bu yeni oyunda karanlık birtakım şeyler vardı. Sanki biri bizi bir başkasının kollarına itiyor ama biz sevişirken orada bulunmak istiyordu. Karar vermiş olduğu bir şeyi bize yaptırtmak ve olup biteni seyretmek istiyordu.

Birkaç saniye bekledim sonra omuzlarımı yukarı kaldırıp sadece başımla evet dedim. Eğer gerçekten istiyorsanız.

Bunun üzerine Francesco bize planını izah etti. Birkaç kilometre öteye gidecek ve başka bir sahile yakın bir yere park edecektik. Ben önden gidecek, herkesin geçtiği bir yere yerleşecek ve üç kâğıtla oyunlar yapmaya başlayacaktım. Onlar beni uzaktan izleyeceklerdi. On beş, yirmi dakika sonra Francesco yaklaşacak, bahse girecek, yani bahse girmiş gibi yapacaktı. Birçok defa kaybedecek, bu arada dikkat çekici bir şekilde öfkelenecek ve bunu etrafa iyice belli edecekti. Sonra Angelica gelecekti. Bu arada bi-

raz seyirci de toplanmış olacaktı. Ben Angelica'yı oyun oynamaya davet edecektim. O bahse girecek ve kazanacaktı; sonra kaybedecek ve yine kazanacaktı. O sırada seyircilerden biri mutlaka bahse girmek isteyecekti.

Angelica, bana sokak dolandırıcılığıyla ilgili çok kısa bir İspanyolca kurs verdi.

Carta que gana, carta que pierde. Donde esta la reina? Lo siento, ha perdido. Enhorabuena, ha ganado.

İşler tabii ki Francesco'nun tahmin ettiği şekilde gelişti. Angelica'nın tariflerine uyarak özellikle Hollandalılar, Almanlar ve İngilizlerin geldiği bir turist köyünün yakınlarına geldik. Bir büfeden iki buzlu bira aldım, sahile giden kumlu bir yolun girişinde bir çam ağacının gölgesine yerleştim. İkiye katlı havluyu yere koydum, oturdum, birkaç yudum bira içtim, sigara yaktım ve sonra oradan geçenleri görmezden gelerek, üç kâğıtla oynamaya başladım. Kimi ne yaptığımı görmek için adımlarını yavaşlatıyordu, ben başımı kaldırıp hiçbir şey demeden herkese gülümsüyordum ve onlar gidiyorlardı.

On dakika sonra Francesco geldi. Bir hani balığının ifadesiyle ısrarlı bir şekilde durup bana baktı. Rolüm bana çok doğal geldi. Önce bir kere başımı kaldırdım; ikinci defa kaldırdım; üçüncü defa kaldırdım ve o hâlâ oradaydı. O zaman oynamayı bıraktım ve ona İngilizce olarak bahse girmek isteyip istemediğini sordum. Would you like to bet? Göze çarpacak şekilde, el kol hareketleriyle oyunun nasıl oynandığını hep İngilizce olarak ona izah ettim. Açıklama bitince o önüme kumun üzerine bin pesetas'lık bir banknot koydu. Ben de sırt çantamdan bin pesetas'lık banknot çıkarıp, onunkinin üzerine koydum. Seyircilerin bizi izlediğinden emindim.

“Carta que gana, carta que pierde.” Sonra boş yere huzla hareket ederek kâğıtları yere koydum. Hiçbir hile yapmadan. Biraz normal bir dikkatle herkes kupa kızının nerede olduğunu söyleyebilirdi.

Francesco kurnaz olduğuna inanan bir ahmağın tavrıyla bana baktı ve yanlış kâğıdı işaret etti. Gözümün ucuyla seyircilerden birinin yüzündeki ifadeyi fark ettim. İri yarı, şişman ve kıllı, vücudu armuda benzeyen, yüzü çillerle dolu, kırmızı saçlı bir adamdı. Böylesine basit bir şeyde nasıl olup da hata yapıldığını anlamıyordu. Keşke bahse giren kendisi olsaydı.

Francesco’nun işaret ettiği kâğıdı çevirdim, ona ve artık oyunu izleyen herkese gösterdim, gülümsedim, sanki kazandığım için özür diliyormuş gibi omuzlarımı kaldırdım ve paraları aldım. Francesco biraz sözlerle biraz da el hareketleriyle yeniden oynamak istediğini söyledi ve böylece ayrı rolü tekrarladık. Ancak bu defa, yine hiçbir oyun yapmadan kupa kızını farklı bir yere koymuştum. Bir kez daha hilesiz hareketlerimi normal bir dikkatle izleyen biri kupa kızını gösterebilirdi. Oysa Francesco yine yanılmıştı. Armut biçimindeki şişman adam yerinde duramıyordu. Oynamak istiyordu. Bizim adamımız oydu.

Bu arada Angelica gelmişti. Meraklılar topluluğu yedi, sekiz kişiydi. Otuz yaşlarında, zayıf, biraz şaşkınlık bir adam bahse girip giremeyeceğini İspanyolca olarak sordu. Evet dedim, o esnada adrenalinin devreye girdiğini hissediyordum. İşler ciddileşmeye başlamıştı. Adam bahse girdi ve ben kâğıtlarla hile yaptım. Yanlış kâğıdı gösterdi ve kaybetti. Yine oynadı ve sonra üç, dört, belki de 5 defa oynadı hep kaybetti.

O sırada Angelica önüme geldi. Anlayabildiğim kadarıyla neredeyse mükemmel bir İspanyolca konuşuyordu. Bahse tutuştu. Kazandı, kaybetti. Tekrar kazandı. Kaybetti. Yine kazandı. Kaybetti. Kaybetti. Hile yapmamıştım ve şişman adam adeta titriyordu. Angelica artık oynamaya çağını söylediğinde, Francesco yeniden oynayacağını işareti etmişti ki şişman adam onu resmen iterek öne çıktı. Sıra onundu. Sıra benim, diye düşündü görülmeyen ve kötü bir tebessümle.

İşler gitmesi gerektiği gibi gitti. Kaybetti. Kaybetti. Kazandı. Kaybetti. Kaybetti. Vesaire.

Kim bilir kaç oyun sonra saate baktım ve biraz İngilizce, biraz el hareketleri, biraz da hayali bir İspanyolca ile (İtalyanca her sözcüğün sonuna bir 's' harfi ekleyerek elde edilen bir dil) vaktin geç olduğunu, gitmem gerektiğini anlatmaya çalıştım.

Şişko köpürdü. Tehditkâr bir tavır takındı. Kaybettiğini ve oyuna devam etmeye hakkı olduğunu söyledi. Ben ise şaşırılmış ve biraz da telâşlanmış gibi yaparak etrafa bakındım. Sonra kazandığım bütün paraları alıp, kum üzerine koydum. Şişkoya baktım. Bu paraya oynamaya var mıydı? Son bir el, hepsi bir kerede...

Bir an öylece şaşkın kalakaldı. Sanki kafasından şüpheye benzer bir şey ya da bir düşünce geçmiş gibiydi. O zaman Francesco o oyuna girmeye hazır olduğunu söyledi. Bunun üzerine öteki düşünmekten vazgeçti, oyuna girecekti. O bahis ona aitti. "Defol," dedi Francesco'ya.

Paraları saydı ve kumun üzerine, benimkilerin yanına koydu. Yüzümde yarı sıkıntılı, yarı kaygılı bir ifade vardı.

İkisini sağ, birini sol elimle tutarak kâğıtları gösterdim. Yine rolümü oynaya başlamıştım. Kâğıtları yere dizdim. Sonra, bu defa sağ elimle hepsini topladım ve yeniden dizdim. Bari argosunda üç kâğıt oyununun bu değişik şekline öldürücü son darbe denir. Çoğu kez en son oyunda yapılır.

Kupa kızı soldaki kâğıttı. Seyircilerde sessizlik hüküm sürüyordu. Şişko biraz duraksadı. Duyguları hiç kuşkusuz ortadaki kâğıdı gösteriyordu. Ama tereddüt etti. Ben nabız atışlarımı hissediyor, onun fıldır fıldır dönen gözlerine bakıyordum. Bir elini seçtiği kâğıdın üzerine koyana kadar gözleri bir o yana bir bu yana döndü durdu.

Ortadaki kâğıdı işaretlemişti.

Çaylağın seçtiği kâğıdın altına işaret parmağımı koyarak onu tersine çevirdim. Sinek onlusuydu.

Seyircilerin sessizliği çeşitli dillerde birbirine karışan birtakım anlaşılmaz yorumlara dönüştü.

Tam paraları -benimkileri ve onunkileri- kendime doğru çekmek için elimi uzatıyordum ki kırmızı saçlı şişko, nemli kum üzerinde diz çökerek diğer iki kâğıda saldırdı ve onları art arda açtı. Tıpkı Angelica'nın öteki sahilde yaptığı gibi. Birkaç saniye kupa kızını elinde tuttu. Bir kapıyı kırmak için ileri fırlayan ve kapı açık olduğundan kötü bir şekilde yere düşen birinin ifadesi vardı yüzünde. Sonra kâğıdı öfkeyle yere fırlattı, zar zor ayağa kalktı ve sesinden İngilizce ya da Amerikancaya benzeyen ama tek kelimesini anlamadığım bir dilde sövüp sayarak çekip gitti.

Hiçbir şey söylemedim. Paraları, kâğıtları, boş bira şişelerini topladım ve seyirciler şahit oldukları sahne hakkındaki yorumlarıyla birlikte dağılırlarken oradan uzaklaştım.

Altea'da Angelica'nın arkadaşlarında kalmadık. Gün batımında hareket ettik. Valencia'ya geldiğimizde çoktan gece olmuştu. Angelica bir şeyler içmek, esrar çekmek için bizi evine davet etti. Onlara eve kadar eşlik edeceğimi, sonra da otele döneceğimi söylemeye hazırlanıyordum ki Francesco benden önce davrandı.

"Tamam. Memnuniyetle geliriz. Senin için de uygun, değil mi Giorgio?"

Tabii ki benim için de uygundu kuşkusuz. Eve girdik.

Angelica'nın evi tek odalı bir apartman dairesiydi. Bahçeye bakan küçük bir balkon ve sadece bakışlardan gizleyen iğrenç bir perdeyle ayrılmış kapısız bir banyosu vardı. Sıcaktı ve içeriden bizim eve yakın olan Liberta mahallesinin alt kesimlerini anımsatan kokular geliyordu. Çocukken o mahalleden geçerdim ve çadırların ardından sesler, gürültüler, haykırışlar işitirdim. Çamaşır suyu kokusuna karışmış yemek kokuları gelirdi burnuma. Bazen o çadırların arkasında başka bir boyuta açılan bir geçiş ve paralel bir dünya olduğunu hayal ederdim.

Rom içtik, Angelica'nın hazırladığı bazı esrarlı sigaralardan içtik. Konuşmalarımız bu gibi ortamlarda olduğu gibi tamamen tutarsızdı. Bir ara Angelica sigarasından belki de son bir nefes çekerek, bana dumanını vermek istediğini söyledi. Gözlerimi kısarak şaşkın bir tebessümle ona baktım. Cevabımı beklemedi, dudaklarını benimkilere yapıştırdı ve dumanını ağzımın içine üfledi. Öksürdüm ve onlar kahkahayı bastılar. O sırada ciddi bir tavır almaya çalışıyordum. Sonra Angelica gülmeyi keserek beni öptü. Ağzı kalın bir lastik conta gibi sert ve saldırgandı. Dili de aynı şekilde esnek ve sertti.

Sonra sahne karıştı, parça parça oldu. O hâlâ beni öpüyor, o sırada elleri pantolonumun düğmelerini çözmek için

aşağı iniyor. Dudakları artık benimkiler üzerinde değildi, ama başka yerde. Üzerimde elbise yok, o da soyunuk, benim üzerimde ve yavaşça hareket ediyor. Kasığının kaslarını büzerek bir şeyler yapıyor ve bundan aldığım duyum esrar ve alkolden çok daha hızlı biçimde doğrudan doğruya beynime varıyor. Becerikli, çok becerikli olduğunu düşünüyorum. Tam Francesco'nun dediği gibi. İyi de nerede Francesco? Çok ağır bir hareketle başımı çeviriyorum ama yine de yapabildiğim en hızlı hareket bu ve Francesco'yu görüyorum. Sol tarafımda, belki bir metre belki de daha az bir mesafede yerde oturuyor. Yüzünde belirsiz bir gülümseme var ve bize bakıyor. Ya da belki başka bir yere. Angelica hareket etmeye devam ediyor, bana öyle geliyor ki benimle sevişirken eliyle kendine dokunuyor. Sonra her şey yeniden karışıyor.

Uyumadan ya da uykuya dalmadan önce Angelica ile Francesco'yu görüyorum. Birlikteler, çok ağır hareket ediyorlar. Birbirlerine çok yakınlar. Ben ise uzaktayım.

Gittikçe daha uzakta.

Yirmi Beş

Işık, sıcak, tıkalı burun, sırt ve boyun ağrıları yüzünden uyandım. Yerde uyumuştum, boğazım yanıyordu, dilim damağıma yapışmıştı. Bulantı ve sıkıntı hissediyordum.

Kollarımdan destek alarak ayağa kalktım. Francesco ve Angelica odanın öte tarafında yatakta uyuyorlardı. Derin bir uykuya dalmışlardı. Birkaç dakika onları seyrettim. Francesco her zamanki gibi derli topluydu. Sırtüstü uzanmış, kolları vücuduna bitişikti, yüzünde sakın bir görünüm vardı. Burnundan sessizce nefes alıyordu.

Angelica bir kenara kıvrılmış, bir eli başı ile yastık arasında, Francesco'ya doğru dönüktü. Bana küçük bir kız çocuğunu anımsattı. Sonra daha bir gece evvel olanlar aklıma geldi ve bakışlarımı ondan çevirdim.

Ne yaptığımı bilmiyordum. Orada uyuyan o iki kişiyle, o sıcak ve duymak istemediğim kokularla dolu o küçük odada kendimi öylesine yabancı hissediyordum ki... ama bir türlü oradan ayrılamıyordum. O boğucu sıcağa gömülmüş olarak gayesiz, tek başıma bir sabah daha geçirmek beni ürkütüyordu.

Orada düşünüp duruken Francesco gözlerini açtı. Hiç hareket etmedi. Gözlerini açarak hiçbir şey demeden bana baktı. Bir süre bunun bir çeşit uyurgezerlik ya da buna benzer bir şey olduğunu düşündüm.

O, yatağın kenarına oturdu.

"Günaydın," dedi.

“İyi sabahlar,” diye cevap verdim.

“Kahve içtin mi?”

Ona baktım. Bana bu soru öylesine saçma ve sıradan gelmişti ki..

“Orada, mutfak ile lavabo ararsındaki o küçük dolapta,” dedi hafifçe sabırsız bir şekilde.

O ne, demeye hazırlanıyordum ki yine kahveden bahsettiğini fark ettim. Bu evde daha önce bir gece geçirmiş olmalı diye düşündüm. O küçük dolaba kadar gittim. Üzerinde çiçek desenleri olan soluk yeşil korkunç bir nesneydi. Kahve ve kahve makinesini bulup kahve hazırladım.

Ağzı kırık fincanlarla kahve içtik. Seslerimizi ve gürültüleri duyarak uyanmış olan Angelica’ya da bir fincan kahve götürdüm. Uykulu gözlerle ve bu tip jestlere alışık olmayan birini şaşkın tavrıyla fincanı aldı.

Ben bir gece öncenin karmaşık anılarıyla hâlâ orada bulunmaktan utanıyordum. Oradan uzakta olmak isterdim. Ortadan kaybolmak isterdim.

Angelica tamamen çıplak, kalktı, banyoya gitti. Kapı vazifesi gören perde aralığından işediği duyuluyordu. Zaten küçük olan o odanın duvarlarının adeta üstüme kapandığını hisseder gibi oldum.

Bir sigara içecek kadar bir süre orada kaldık. Francesco gitmemiz gerektiğini söylediğinde aşırı bir rahatlama hissettim.

“Ben yeniden uyuyacağım,” dedi Angelica.

“Bu akşam ya da en geç yarın sana, bara uğrayacağız. Bir arkadaşı görmemiz lazım,” diye cevapladı Francesco.

Yatağın kenarına oturan Angelica bir an elini kaldırarak bize başıyla isteksizce bir işaret yaptı. Ne yapacağımız ya da ne yapmayacağımız onu hiç ilgilendirmiyormuş gibiydi. Üzerinde, bu tür selam törenlerinden artık fazlasıy-

la bıkmış birinin hali vardı. Oda, perdelerden sızan ışık ve şimdiden boğucu olan sıcaklığın etkisiyle bozguna uğramışlık duygusuyla yüklüydü.

"Hoşça kal," dedim kapıdan çıkarken alçak sesle. O cevap vermedi. Kapanan kapının aralığından onun yatağa uzandığını gördüm. Az sonra gözden kaybolmuştu.

Onu bir daha hiç görmedik.

"Bugün Nicola dönmüş olmalı ya da belki de dönmüşdür bile," dedi Francesco merdivenlerden inerken.

Kızgın güneşe çıktık, bir telefon kulübesi bulduk. Francesco ona telefon etti.

"Nicola!" Evet. Valencia'daydık. Üç günden beri buradayız. O domuz nereye gitti? Peki, iyi iyi, anlaştığımız gibi. O gece uğrayabilirdik. Hayır. Hiçbir sorun yok. Bir arkadaş. Daha doğrusu bir ortak. Rahat durabilir. Peki. Tek başına gidebilir. Ama endişe edecek hiçbir şey yoktu. Ona hiç sorun çıkartmış mıydı? Peki, tamam tamam, görüşmek üzere.

Benden bahsediyordu. Niçin Nicola'yı ikna etmek ihtiyacını duymuştu?

"Otele gidelim. Biraz dinlenelim. Sana izah edeceğim."

İzah edecek ne vardı? Hangi anlaşmadan bahsediliyordu? Küçük bir gölge şeridi bulabilmek amacıyla duvarlar boyunca sürtünerek boğucu sıcaklığın içinde sürüklenirken bunları soruyordum kendime.

Bir ekmek fırınından sandviç ve ayçöreği aldık. Sonra bir şarküteriye uğrayıp; peynir, jambon ve otelde içmek için bira aldık. Hiç olmazsa otelde hava biraz serindi.

Orada, o anlamsız otelin sağlıklı ve gürültülü serinliğinde sandviç kırıntıları ve boşalmış bira kutularının ortasında Francesco bana İspanya'ya niçin geldiğimizi izah etti.

Yirmi Altı

“Kokain mi?”

‘Delirdin mi sen?’ diye ekleyecektim ki bu bana çok sıradan gözüktü. Az önce bana söylediklerinin önemine uygun düşmeyen bir şeydi. Bunun üzerine, o kelimeyi tek başına şaşkınlıkla dolu soruma ilave etmeden öylece bıraktım.

“Evet, hem de en iyi kalite ve çok iyi bir fiyata. Kilosunu kırk milyona alabiliriz. Böylece dozlara bölmeden bile Bari’de satsak, bize koyduğumuz paranın iki katını verir. Benim hepsini alacak tanıdığım biri var. Üstelik bize doksan, belki de yüz milyon verir.”

“Peki, kırk milyonu nereden bulacaksın?”

“O para bende var.”

“Ne demek o para sende var? Yani o parayı peşin olarak küçük masraflar için mi yanında taşıyorsun, yoksa bir kilo kokaini çekle mi ödeyeceksin?”

“Peşin para var yanımda.”

Bir an ona baktım. Peşin parası vardı demek. Yani kırk milyonu –en azından kırk milyon– Bari’den beri bütün İtalya’yı bütün Fransa’yı geçerek, İspanya’nın doğu sahilindeki o yere kadar getirmişti. Daha doğrusu bütün niyeti buraya İspanya’ya gelmek ve bir kilo kokain satın almaktı. Belki de yalnızca bu sebepten dolayı bu seyahate çıkmıştı.

Açıkçası Bari’den buraya uyuşturucu satın almak için gelmeye karar vermişti.

Yirmi saniye kadar sessizliğini bozmadı. Sonra işaret ve baş parmaklarıyla burnunu ovuşturdu ve bana kendi tarzına göre bir soruyla cevap verdi.

“Nedir senin sorunun? Yani senin gerçek sorunun nedir?”

“Yani benim problemim nedir mi demek istiyorsun? Güzel bir yaz öğleden sonrası bana diyorsun ki: tatil yapalım, yarın kesin bir hedefimiz olmaksızın hareket edelim. Ben kabul ediyorum. Bu Allah’ın cezası seyahati yapıyoruz ve buraya geldiğimizde her şeyin önceden düzenlenmiş olduğunu keşfediyorum.”

Konuşmayı kestim; çünkü kafamın içinde oluşan kelimeleri söylemekte zorlanıyordum. Yutkundum.

“Her şeyin bir uyuşturucu kaçakçılığı için düzenlendiğini anlıyorum. Allah kahretsin.”

“Bu bakımdan haklısın. Sana önceden söylememekle hata ettim ama kabul etmeyeceğinden ve yola çıkmak istemeyeceğinden emindim.”

“Yola çıkmayacağıma yemin edebilir misin?”

“Pekâlâ, sana karşı samimi olmamakla hata ettim. Ama şimdi problem ne? Yani şunu demek istiyorum: Sen ahlaki yönden bu malı satın almaya karşı mı çıkıyorsun, yoksa bu işin risklerini mi düşünüyorsun?”

“Açıkçası ikisini de düşünüyorum ama sen neden söz ettiğimizin farkında mısın? Piyasaya sürmek için uyuşturucu satın almaktan bahsediyoruz. Öyle bir şeyden bahsediyoruz ki; yakalanacak olursak hayal, bile etmek istemediğim bir süre bizi içeri tıkarlar.”

“Uyuşturucu kullanımına karşı mısın?”

“Uyuşturucu satışına karşıyım. Yani kokainin ya da bu tür herhangi bir maddenin tarafımdan satılmasını kabul edemem.”

“Kokain kullanan insanlar var. Tıpkı sigara ya da içki içenler olduğu gibi. Biz de içki ve sigara içiyoruz.”

“Bu hikâyeyi daha önce işittim. Yani tütün ve alkolün çok daha öldürücü olduğunu. İstatistiklere bakın derler, en iyisi uyuşturucuyu serbest bırakmak diye noktalarlar vs. vs. vs.”

“Peki sen karşı mısın?”

“Bu hiç önemli değil. Yasaktır. Bir suçtur.”

Susmuştum. Francesco’nun yüzüne baktım. Acayip bir ifade vardı. İkimiz de aynı şeyi düşünüyorduk ya da ben onun ne düşündüğünü anlıyordum ve o bir şeyler söylemek zorunda değildi. İşlenecek ya da işlenmiş suçlarla ilgili bir şeyler.

“Dinle Giorgio. Bir an için bu suç olgusunu bir yana bırakalım. Meseleye başka bir bakış açısından bakalım. Kokain kullanma alışkanlığı olan bir insanı düşün. Belki de arkadaşlarına ikram etmek hoşuna gidiyor. Neticede haftada bir kere sokaktaki uyuşturucu satıcısına gitmeyi, karşılaşacağı riskleri ve hoş olmayan durumları ortadan kaldırmak istiyor. Böyle bir insana nasıl karşı çıkabilirsin? Belki de bir sanatçı, ne bileyim? Bir ressam, bir tiyatro yönetmeni ve kokain onun daha yaratıcı olmasına yardımcı oluyor. Ya da sadece kokain onun hoşuna gidiyor ve –şöyle söyleyeyim– kendisini bir yıl rahatlatacak kadar kokain depolamak istiyor. Hiç risksiz ve kimseye problem yaratmadan. Böyle birini düşün.”

“Peki sonra?”

“Yani böyle birine bir kilo kokain temin etmekte ve bu arada birkaç milyon kazanmamız da ne kötülük olabilir? Kimseye bir kötülük yapmadan. Hem sonra biz iğrenç bir çıkmaz sokakta kendisine eroin şırınga eden ve

bir doz eroin alabilmek için yankesicilik yapan kahrolası bir uyuşturucu müptelasına eroin satmaktan bahsetmiyoruz.”

“Bana bir şeyi çok iyi izah et. Sırf tartışma olsun diye varsayımlarda mı bulunuyorsun, yoksa bu seyahati ben-den habersiz bir uyuşturucu kaçakçılığı için planladıktan sonra başka müşterinin hazır olduğunu mu söylemek istiyorsun? Lütfen açıkla bana.”

“Sana üzgün olduğumu söyledim. Hata ettim. Sen benim dostumsun. Ben sadece o malı satın almak için seninle bu seyahati yapmak istemedim. Eğer şu ya da bu şekilde seni aldattığım konusunu tartışıyorsak, pekâlâ. Eğer artık bana güvenmediğini söylemek istiyorsan, yine pekâlâ. Senin yerinde olsam, belki ben de güvenmezdim. Eğer böyleyse bana söyle. Tartışmayı kapatalım.”

Bir süre sessiz durduk. Haklıydı. Ben numaraya getirildiğim için çok öfkelenmişim. Üstelik o öyle bir karar almıştı ki; zamanı geldiğinde beni ikna edeceğine kesin bir gözle bakıyordu. İşte beni öfkeliendiren şey de buydu fakat bunları böylesine doğrudan doğruya ve açık açık söylemesi beni etkisiz hale getiriyordu. Sessizlik öylesine uzamıştı ki başka şeyler düşünmeye başladım: bir kahve içmek istediğimi. Arabadaki yağı kontrol etmek gerektiğini, yola çıkarken tekerleklerin havasını.

Sigara içmek istediğimi. Ve hemen bir sigara yaktım. Francesco sigara paketimi aldı ve oradan kendisi için bir sigara çıkardı.

“Hiçbir kötü şey yok. Üstelik hiçbir tehlike de yok.”

“Bu hepsinden iyisi. Hiçbir tehlike yok. Sadece arabada tam bir kilo saf kokainle İspanya’yı, Fransa’yı ve bütün İtalya’yı geçmek zorundayız. Gümrük muhafaza memur-

ları, mali polisler, jandarmalar ve kim bilir daha kimlerle dolu sadece iki sınırı geçmek zorundayız.”

Sanırım ses tonum alaycıydı. Gerçekte sadece yanıltmış-
tım.

“Gayet basit. O şeyi almaya gidelim. Hatta ben tek başıma gideyim. Çünkü anladığım kadarıyla o hıyar büyük bir suçlu rolü oynamaya kalkıyor. Malı gerektiği gibi paketleyelim ve Bari’ye gönderelim. Emin bir posta kutusuna gönderelim; teslimatı dönüşte yapar, paraları alır, bölüşürüz.”

“Madem malı satın almak için gerekli paranın hepsini sen getirdin, niçin bölüşeceğiz?”

“Riskleri bölüşüyoruz. Malın sevkiyatı sırasında bir şey olursa –ki uzak bir varsayım– malı elden çıkarmak zorunda kalabiliriz. Kısacası beklenmeyen her duruma ortagız. Eğer malı kaybedecek olursak, sen payına düşeni yani yirmi milyonu verirsin. Eğer her şey iyi giderse ki bu hemen hemen kesin gibi, müşterinin bize verdiği paradan benim kırk milyonu düştükten sonra kazancı bölüşürüz. Tamamen yarı yarıya. Her zamanki gibi.”

“Peki, ya paketi göndermek üzereyken bizi yakalarlarsa?”

“Ya sakın bir ilkbahar öğleden sonrası Sparano yolunda gezerken başımıza bir saçak düşerse? Haydi... Niye bizi yakalasınlar ki?”

Doğru, neden bizi yakalamak zorunda kalsınlar ki? Hem sonra, durum onun dediği gibiyse kime ne kötülük yapıyorduk ki? Kokainini tedarik etmek isteyen zengin bir müşteri, sonuçta bu ona ait bir işti. Önceki sigaranın izma-

ritiyle başka bir sigara yaktım. Francesco omzumun hizasından tutarak, kolumu sıkarak onaylar gibi beni sarstı.

O andan itibaren lojistik ayrıntılardan bahsettik. Kokain Venezüella'dan geliyordu. Kolombiya kokaininden daha iyi, dedi Francesco. Malı bir ayakkabı kutusuna koyacaktık ve etrafına toz kahve dökecektik. Kahvenin bu gibi durumda koku alma duygusunu bozduğunu öğrenmiştim. Hepsini bol bol paket kâğıdı, ambalaj bandı ile paketleyip gönderecektik. Kolay, zararsız, temiz.

O an Francesco'nun bu işi ilk defa yapmadığından emin olmuşum.

Yirmi Yedi

Güneş batarken birlikte dışarı çıktık. Sıcaklığın etkisi sadece biraz azalmıştı. Francesco'nun askeri bir sırt çantası vardı ve içinde yüz ve elli binlik banknotlar halinde kırk milyon lira vardı. Birlikte biraz yürüdük ve sonra ayrıldık. O gece veya ertesi sabah otelde görüşeceğimizi söyledi.

Hiç kuşkusuz ertesi sabah diye düşündüm, Francesco evler ve hızla inen karanlık arasında bir yerlere kaybolurken.

Rio Turia parkına gittim. Bitkiler ve yeşillikler arasında gezmek fikri hoşuma gidiyordu. Burada kim bilir ne zaman, nehir, su, kayıklar vardı. Başka bir dünya.

Uzun yıllar sonra buna benzer ama daha kuvvetli bir hissi, Mont Saint Michel'de ıslak kum üzerinde suların alçalmasından sonra ortaya çıkan kirli su birikintileri arasında yürürken duyacaktım. Denizi görmek için dikkatle uzaklara bakıyordum. Birdenbire ortaya çıkacağını hayal ediyordum. Ufukta oluşan bir dalgayı düşünüyordum. Kendileri de görkemli olan gökyüzü ve bulutlara karışan görkemli bir köpüğü. Herkes kaçıyordu ama ben sağımda dağ ve kaleyle, kum ve gök arasında orada duruyor, dalganın gelişine bakıyordum.

O parklarda yürüyerek saatler geçirdim. Serinliğin tadını çıkartan insanlara bakıyordum -erkek ve kız çocuklar, çocuklu aileler- ve çocukluğu, tatlı bir melankoliyi, tatili

yaşar gibiydim. Francesco'yu, kokaini, önceki aylarda ve günlerde olup bitenleri unutmuştum. Her şey çok ama çok uzaklardaydı. Tatlı bir bitkinlik çökmüştü üstüme. Orta okul çağlarında, yaz başlangıcında görülenlere benzer bir bitkinlik. Her şey mümkündü o zamanlar; dünya serin ve dost gölgelerle, keşfedilecek zararsız sırlarla dolu büyüleyici, ışıklı bir bahçeydi.

O ağustos gecesi, İspanya'nın bilinmeyen bir yerinde kim bilir neden, geç çocukluğumun duygularını böylesine şiddetle yaşadım? Bütün olup bitenlerin ortasında bir ada gibiydi burası.

Bir şeyler yedim, bira içtim, sigara içtim ve sonra, ellerim başımın altında, çayıra uzandım. Burçları bulmaya çalışarak gökyüzüne bakıyordum. Her zamanki gibi tanımayı başardığım Büyük Ayı idi.

Farkında olmadan uykuya daldım.

Yirmi Sekiz

Ertesi gün bavulları hazırladık, otele borcumuzu ödedik, arabayı garajdan almaya gittik. Arka koltukta Francesco'nun sırt çantası duruyordu. Bir gece önce paralarla dışarı çıktığı çantanın aynısıydı. Şimdi içinde uyuşturucu vardı.

Francesco'nun talimatına uyarak arabayı sürüyordum. Merkez postaneye gidiyorduk. Oradan paketi gönderecek ve sonra rahat rahat yola çıkacaktık.

Son derece kolay ve temiz iş. Ama ben korkudan ölüyordum.

Araba kullanıyordum, bir yandan da sanki ensemde gözler varmış gibiydi. O kolay ve temiz işte herhangi bir aksilik olduğunda içinde bir on yıl hapis bulunan o küçük bagajdan ayıramadığım gözler. Korkudan ölecek gibiydim. Francesco 'nun keyfi yerindeydi. Şakalar yapıyordu, Valencia'dan sıkılması için -sadece dört gün mü kalmıştık - dört gün kafi geldiğini söylüyordu. Bir dahaki sefere gerçek bir tatil yapacağımızdan söz ediyordu. Vesaire.

Ben korkudan ölüyordum.

Posta ofisi olması gereken büyük bir binanın önüne geldik. Büyük ve çirkin bir binaydı, başka da hiçbir şey anımsamıyorum. Ana giriş kapısının önünden arabayla ağır ağır geçtik. Francesco o adanın etrafında dönmemi söyledi ve binanın arkasına geldiğimizde durmamı istedi.

Ayakkabı kutusuna benzer, ambalaj kâğıdıyla sarılmış ve açık kahverenkli yapıştırıcı bantla kapatılmış kahverengi bir paket çıkarttı. Paketin üzerine siyah keçeli kalemle Bari'deki bir posta kutusunun adresini yazmıştı.

Francesco paketi bana uzattı.

"Şimdi git, sıraya gir ve paketi yolla, tabii ki gönderici adı olarak uydurma bir isim yaz. Seni arabada bekliyorum. Döner dönmez gidiyoruz. Bu mendebur şehirden ve kahrolası sıcağından kurtuluyoruz."

Git.

Git demişti. O beni arabada bekleyecekti.

Ya beni yakalarlarsa? Ya polislerle karşılaşsam, ya bunlar benden şüphelenirlerse, bana paketi açtırlarsa ve saire vesaire? O ne yapacaktı? Ben ne yapacaktım?

Müthiş bir korkuya, gerçek bir panik duygusuna kapılmışım. Benzer bir dehşeti hayatımda sadece bir kere yaşamışım. Üç-dört yaşlarındaydım, annem beni parka götürmüş ve kaybolmuştum. O ilkbahar öğle sonrası, yaşadığım mutlak korku bir yana hiçbir şey hatırlamıyorum. Tam bir duyu kaybına uğramışım. Umutsuz hıçkırıkları annem beni bulduktan sonra daha uzun bir süre devam etmişti.

Dizlerimin üzerine koyduğum o kahverengi paketle belirsiz bir süre öylece durdum. Eminim ki Francesco başıma gelecekleri biliyordu. Bir şey demese de bundan eminim ve kesinlikle hiçbir şey yapmadı.

Ona postaneye neden birlikte gitmediğimizi sormak istiyordum ya da fikir değiştirdiğimi ve bu olaya girmek istemediğimi ona söylenmek istiyordum. Paketi kendisi gönderseydi, bütün kazancı da kendisi alsaydı.

Ağzımı açamadım. Hiçbir şekilde. Klimanın uğultusuyla dolu sessizlik onun sesiyle bozuldu.

"Haydi öyleyse, acele et. Bir an evvel yola çıkalım ve gündüz gözüyle epeyce yol alalım."

Ses tonu sakindi. Bana sıradan bir alışveriş yapmam için acele etmemi, yola çıkacağımız için boşuna vakit kaybetmememizi söylüyordu.

Kapıyı açtım ve adeta mekanik olarak anahtarları kontrol panelinden aldım.

"Ne yapıyorsun, anahtarları mı götürüyorsun? Ya polisin biri gelirse..." Sesi normaldi, gergin değildi, hatta neşeliydi. Oysa ben kanımın donduğunu hissettim. Bana polisler gelecek olursa, kaçmak zorunda kalağını söylüyordu.

"...ve arabayı çek buradan derse. Burada çift sıra halinde duruyoruz. Haydi çabuk ol, sıkıldım artık."

Ona anahtarları verdim ve arabadan sıcağın içine indim. Dehşetten ve ancak o anda boyutlarını ölçebildiğim bir güçsüzlük duygusundan şaşkına dönmüş haldeydim.

Postanede klima yoktu. Tezgâhın arkasında eski, gürültülü bir vantilatör hayatlarından bezmiş iki memuru rahatlatmaya çalışıyordu. Paket gişesinde küçük bir sıra vardı. İnsan, toz ve ayırt edemediğim bazı şeylerin kokusu vardı. Önümde uzun boylu ve iri yarı bir kadın sıradaydı. Üzerinde kolsuz çiçekli bir elbise vardı. Koltuk altlarından uzun siyah kıllar dışarı fırlamıştı.

Memurlar acele etmiyorlardı; sırada benim önümde duran hiç kimsede acele eder gibi bir tavır görülüyordu. Vakit geçirmek için kendi kendimle bahse tutuşuyordum: postaneye kim girecekti ya da iki gişenin önünde duran kimselerden hangisi ilk defa sabırsızca davranacaktı?

Eğer postaneye bundan sonra girecek kişi bir erkekse, her şey iyi gidecek ve kurtulacaktım. Eğer ilk sabırsızlık gösteren benim sıramdaki ihtiyar adam olursa, o zaman her şey iyi gidecekti.

Postaneye ilk girecek kişi bir -dedim kendime o sırada önümde artık sadece koltuk altları kıllı erkeksi hanım vardı- o zaman kesinlikle kurtulacaktım.

Gözümün ucuyla üniformalı birinin girdiğini gördüm.

Polis!

Bu korkunç duyuru bana sanki başımın içinde yazılmış gibi geldi. Beynimin herhangi bir yerinden dışarı çıkmış bir tür beyaz işaret levhasının üzerine siyah iri bir keçe kalemle ve özellikle ünlem işaretiyle yazılmıştı adeta. Mahalle kilisesi tiyatrosundaki güldürülerde yer alan kaba saba bir uyarıyı andırıyordu.

İşte soluğu kesilmiş halde durmanın gerçekten ne demek olduğunu o an anladım. O polisin postaneye girdiğini gördükten sonra bakışlarımı hemen oradan ayırdım ve yere, ayakkabılarımın arasındaki bir noktaya diktim. İçimden kaçmak geliyordu ama zihnimin bu en karışık halinde bile kaçarsam dikkat çekeceğimi ve çok daha kötü olacağını hesaba katıyordum. Belki de polis tesadüfen gelmemişti. Benim için oradaydı. Bir ihbar olmuş, bizi gizlice takip etmişler ve sonra da yakalamak için en uygun anı beklemişlerdi. Hatta beni yakalamak için; çünkü emindim bundan, Francesco benim arabamla kaçmayı başaracaktı. Birkaç dakikaya kalmaz koluma dokunacaklar ve kendilerini izlememi söyleyeceklerdi.

Üniformalı adam yanımdan geçip gitti, tezgâhın yanındaki küçük bir kapıyı açtı ve öte tarafa geçti.

Omzunda asılı deri bir çanta vardı.

Bir postacıydı.

Soluğumun kesildiğini farketmem ve nefes almam için birkaç saniye daha gerekti.

Belki bir çeyrek saat sonra yeniden arabadaydım. Sigarayla içime çekerek içiyordum, kafamın içi bomboştu, ellerimin titremesine mani olamıyordum.

Yirmi Dokuz

Dönüş yolculuğu, tıpkı gidiş gibi aralıksız ve yorucu bir koşturmaca oldu.

Arabayı sırayla kullanıyor, soluk almadan deliler gibi gaza basarak yola devam ediyorduk. Birkaç gün önce geldiğimiz yoldan geri dönüyorduk. Tıpkı bir video filminin hızlı ve anlaşılmaz bir şekilde geri sarılması gibi saçma bir şeydi bu.

Bütün seyahatten aklımda kalan –sanırım otuz saat sürmüştü– sadece virajlar ile İtalya ve Fransa arasındaki sınır bölgesindeki otoyolların korkunç viyadükleriydi. Geceleyin, şafak sökmeden hemen önceydi. Araba sürme sırası benimdi; Francesco koltuğu tamamen aşağı eğmiş, uzanmış, uyuyordu. Tükenmişim ve mutlaka birden uyu-yakalıp korkuluklara çarparak asfaltın, çitlerin ve direklerin ötesinde hayal meyal görünen o korkunç boşluğa yuvarlanacağımızı düşündüm. Francesco olup bitenlerin farkına bile varmayacaktı. Oysa ben son ana kadar her şeyi görmüş ve işitmiş olacaktım.

Bu düşünce beni korkutmadı ve o yol için delice bir hızla gitmeye devam ettim. Frene hemen hiç basmıyordum. Bazen vites küçülttüğümde, motor kah neşeli kah öfkeli bir şekilde homurdanıyordu. Çoğu kere uçurum kenarlarına çok yakın geçerken yanan gözlerimi kısıyor ve sonra tam zamanında açarak direksiyonu saniyenin bir kesri kadar

kısa zamanda tatlı bir şekilde çevirip, geri dönülmez bir durumu engelliyordum.

Bari'ye vardığımızda alışılmamış derecede serin ve duygulandırıcı, tatlı bir ağustos akşamıydı. Henüz devam ediyorsa da yakında yazın biteceğini fark ettiğin o akşamlardan biri. Çocukken ağustosta sonbaharın bu belirtileri ortaya çıktığında, hafif ve garip bir melankoli kapladı içimi.

Henüz tüm zamana sahip olunduğuna dair duyulan kesinlik ya da yanılsamayla karışan hatıralar ve nostalji-den ibaret bir melankoliydi bu.

Kent aynıydı. Her şeyin kendi yerine geri döndüğünü düşündüm.

Ne olduğunu bilmesem de.

Ne olursa olsun, cebime çuval dolusu para girmek üzereydi ve şimdi bu düşünce zihnimi nerdeyse tümüyle işgal ediyor, bende bir sarhoşluk ve baş dönmesi hissi yaratıyordu. Tabii ki bu paralarla ne yapacağımı bilmiyordum ama düşündüğüm bu değildi.

Bu arada seyahat, İspanya, Angelica, o gerçekdışı kentteki yarı bilinçsiz gezintiler, denizdeki o efsanevi şafak, sonra uyuşturucunun yollanması, kokular, ışıklar, gürültüler, korkum, her şey çok uzaklardaydı. Çok uzun bir zaman evvel ya da rüyada olmuş gibiydi. Gerçekten de her şeyin hakikatte olduğuna ikna olmam için irademi zorlamam gerekliydi.

Sonra eve doğru yürürken ilk defa annemle babamı ve eğer Bari'ye dönmüşlerse, yakın zamanda onlarla karşılaşacağımı düşündüm. Yolculuğa çıktığımız sabahdan beri otoyolda onları hiç aramamıştım. Haklı olarak benim or-

tadan kaybolmam, tanınmayacak hale gelmem, onları düşüncelere sürüklememle ilgili olaylar hakkında bana söyleyeceklerini düşündüm. Az önceki o önemsiz duygular hızla dağıldı. Yön değiştirme, başka yere kaçma gibi bir içgüdüye kapıldım.

Ama sonra kendi kendime yorgun, çok yorgun olduğumu ve sadece uyumak istediğimi söyledim. Kendi yatağımda. Şöyle ya da böyle her şeyin düzeleceğini söyledim kendi kendime.

Şöyle.

Ya da böyle.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Bir

Gece. Koltuk. Sıcak. Migrenin içe işleyen ve sinsi sislerine karışan anılar.

Tabii ki general babası karar vermişti. Giorgio bir jandarma subayı olacaktı. Tıpkı babası gibi ve dedesi gibi. Bu durum hiçbir zaman tartışma konusu olmadı.

Suyun altında yüzer gibi askeri kolejdeki ve sonra da akademideki yıllar arasından geçmişti. Nefesini tutuyordu ve etrafında dönen varlıklar dilsiz ve yabancıydılar. Tıpkı akvaryumdaki balıklar gibi.

Disipline uyum sağlamada hiçbir sorunla karşılaşmamıştı. Orada bulunmayarak kendi içine kapanmak yeterliydi. Çocukluğundan beri çok iyi öğrendiği bir stratejiydi bu.

Subay okulunun son yılında bir kızla tanışmıştı. Birkaç hafta onunla çıkmıştı, hepsi o kadar. Sonradan Giorgio onun yüzünü, sesini hatırlamakta zorluk çekecekti. Hatta adını bile.

Sonra başka kızlar girmemişti hayatına.

Bir psikanalist, genç Giorgio'nun kadınlarla ilişkiye girmede büyük zorlukları olduğunu söyleyecekti. Yetersizlik problemleri, çocukluktan kalma narsist yaralar, uzak ve derin travmalar.

Çözülmemiş bir Oedipus kompleksi.

Henüz dokuz yaşında bile değilken, annenin intihar etmesi çözülmemiş bir Oedipus kompleksini açıklamaya yeter mi?

Daha adını bile bilmediğin şeylere karşı duyulan o umutsuz ve acı veren ihtiyaçla, henüz dokuz yaşında bile değilken annenin intihar etmesinin ne alakası olabilir? Adını bilmediğin o şeyleri arzu ettikçe seni korkutuyorlar.

Korku ve arzu birlikte tehlikelidirler.

Giorgio karmaşık bir şekilde bunu seziyordu. Uykusuz gecelerde, migrenin acımasız darbeleri altında. Çok erken öğrenmek zorunda kaldığı ruhun duyum yitimi molalarında. Sessizlikte yaşamaya devam etmek için.

Korku ve arzu ve sessizlik hep birlikte tehlikelidirler.

İnsan bunlarda kaybolabilir.

Bunlarla delirebilir.

İki

Otomatik kapı küçük hamlelerle içeriye doğru hareket etti. Tamamen açıldığında arabayla içeri girdim ve önce yeraltındaki garaja giden rampayı indim. Garajda misafirler ayrılan bir yer vardı, arabayı oraya düzgünce yerleştirdim.

Bari'ye döneli bir hafta olmuştu. Tam Francesco'nun teslimatı tek başına yapıp bütün paraları cebe indirdiğinden endişe etmeye başlamıştım ki telefon etti.

"Bu sabah gidiyoruz. İki saat içinde beni evden al."

Paketi çoktan almıştı. Beni bahçeli ve garajlı lüks evlerin, paralı insanların bulunduğu kaliteli bir semte götürdü.

"Sadece ben yukarı çıkacağım, sen beni arabada bekle. Seni de görmesine gerek yok. Güvendiğim biri ama yine de bilinmez..." Bir an düş kırıklığına uğradım. Teslimat esnasında şahsen orada bulunmak isterdim ama Francesco haklıydı. Beyhude bir tehlikeydi. Belki de müşteri kendisini göstermek niyetinde değildi.

Francesco sırt çantasını aldı -İspanya'daki çantanın aynısı- ve yük asansörüne binip ortadan kayboldu. Ben arabada kalıp bekledim. Muhtemelen malın kalitesini denemek için bir çakıyla torbayı kesecekler, dedim kendi kendime. Sonra bunun birer film sahnesi gibi olduğunu düşündüm.

On dakika geçmişti, yük asansörünün kırmızı ışığı yandı ve ben zihnimde hızlı bir film seyrettim.

Otomatik kapılar yavaşça açılıyor ama Francesco çıkmıyordu. Oysa gelenler kocaman tabancalı iki adamdı. Politiler ve bana ellerimi yukarı kaldırarak arabadan çıkmam için bağıldılar. Ellerimi kaportanın üstüne koydurtuyorlar, bacaklarımı açmaya zorluyorlar ve üstümü arıyorlardı.

Ne olup bittiğini bilmediğimi söylemek zorundaydım. Bana kokain hakkında soru sorduklarında hiçbir şey bilmediğimi söyleyecektim. Arkadaşım Francesco benden, bir iş için gideceği bir kimsenin evine kadar kendisine eşlik etmemi rica etmişti. Ben de ona refakat etmiştim, hepsi bu kadar. Neler oluyordu?

Benden ne istiyorlardı. Ses tonum kararlıydı ama neredeyse ağlayacağımı hissediyordum.

Asansörün kapıları ağır ağır açıldı. Francesco omuzdan asılı çantayla dışarı çıktı. O, hızla arabaya doğru yürürken, bir kere daha soluğumu tuttuğumu fark ettim.

“Tamam,” dedi arabaya binerken. Arabayı çalıştırdım, rampayı yeniden tırmandık, pencereyi indirdim ve otomatik kapıyı açmak için düğmeye bastım. Yola koyulurken Francesco kolumdan çekti. Başımı çevirdim ve sırt çantasının içinin banknotlarla dolu olduğunu gördüm. Hem de ağzına kadar. Henüz ne kadar olduğunu bilmiyordum ama hayatımda bu kadar parayı asla görmediğimin farkındaydım. İçimden gülmek geldi. İçimden onu kucaklamak geldi. Öylesine kahrolası derecede kolay olmuştu ki bütün şüphelerim ve bütün korkularım bana saçma geliyordu. Hem sonra, lanet olsun, kötü hiçbir şey yapmamıştık.

Eğer o, -kim olursa olsun- kilolarca kokain çekmek istiyorsa, bu onun bileceği işti. O coşkun ruh halimde buna benzer on kadar iş yapıp, bir kenara epey yüklü bir para koymamız gerektiğini düşündüm. Sonra bu yeter de artardı bile. Bu düşünce hoşuma gitmişti. İşte şimdi gelecekle ilgili bir projem vardı. Böylece yaşam bir anlam kazanır ve bu da çok rahatlatıcı olurdu. Her türlü suçluluk duygusunun kalıntısını silip süpürürdü. Tıpkı Zenon'un son sigarası* gibi bir kavram.

Belli bir esneklikle. Tabii ki seyahatten önceki kararlarımı tamamen unutmuştum. Yeniden ders çalışmaya başlamak, normal bir hayata dönmek vesaire, vesaire. Şimdi kimseye kötülük yapmadan dağlar kadar kazanılacak para olduğunu düşünüyordum. Bankaları soymak zorunda değildik. Hayat boyu bu işe devam edecek de değildik. On kadar bu tür iş --delice bir saplantı halinde bunu kendime tekrarlıyordum-- ve sonra geleceği düşünecektim. Ama sorunlar olmadan, hiçbir sorun olmaksızın. İstersem kendime ev bile alabilirdim. Bizimkilere spor totodan veya başka bir yerden kazandığımı söyleyebilirdim. Kim bilir kaç para vardı o çantada? O paralardan başka hiçbir şey beni ilgilendirmiyordu. Onlara dokunmak, ellerimi o çantanın içine sokmak istiyordum. Yirmi iki yaşında oldukça normal, genç bir çocuktum.

Francesco'nun evine gittik ve paraları bölüştük. Doksan milyondur. Yüz bin liralık banknotlardan doksan tomar. İnanılmaz doksan tomar banknot.

* (Italo Svevo'nun Zenon'un Bilinci adlı romanında geçen bir cümle. Burada Zenon'un son sigarası hem eylem hem de sağlam, ılımlı ve tutarlı düşünce isteği manasına gelmektedir. Ç. N)

Francesco kendi payına düşen parayı çantadan dışarı çıkardı, bana hakkım olan parayla dolu çantayı uzattı.

“Sakın bankaya yatırma onları,” dedi Francesco.

“Peki ne yapacağız?” diye sordum. Francesco’nun bana o parayla gelir sağlanabilecek başka bir öneride bulunmasını umut ediyordum.

“Ne istiyorsan, ama göze batmadan ve geride göze çaracak izler bırakmadan. Mesela bankaya yatırmak istiyorsan iki milyon falan yatır. İki ay içinde yine bu miktarlarda yatırmak istersen sorun olmaz. Fakat bir kerede yirmi beş milyon yatırmamalısın; çünkü bir gün biri sana bu paraların nereden geldiğini sorabilir.”

Bu can sıkıcı bir düşünceydi, hemen zihnimden kovdum. Çantayı aldım, dikkatlice kapattım, iki kayışa kollarımı geçirdim ama bunu alışılmışın tam tersi şekilde yaptım. Çalınma teşebbüsünü engellemenin daha kolay olacağını düşünerek, çantayı kese gibi önüme koydum. Francesco’yla vedalaştım, bana cevap vermedi, oradan ayrıldım. Yolda ellerim çantanın kaba kumaşı üzerinde, biraz yürüyor biraz koşuyordum.

Evde, tahmin ettiğim gibi kimse yoktu. Paraları uzun uzun elledikten, hatta kokladıktan sonra, onları eski Tex ve Örümcek Adam adlı çizgi romanları koyduğum büyük kutuda sakladım. Bütün o paraları çocukluğuma ait dergilerin arasında görmek acayip oldu. Kaybolmuş fantezilerin yıllarına karışmış banknot tomarları. Çocukluğumun yıpranmış kalıntılarına karışmış banknot tomarları.

Bu görüntü az sonra beni biraz tiksindirdi. Bakışlarımı oradan uzaklaştırmak zorunda kaldım, dikkatimi başka yere çevirdim.

Teybe sevdiğim kaseti yerleştirdim, kasetin şeridini
Born to Run'a gelinceye kadar sardırdım.

Sonra çalıştır düğmesine bastım ve baterinin uğultusu
başlarken yatağa uzandım.

*Otoyollar yok edilmiş kahramanlarla tıkanmış
Son imkânların önderliğinde
Hepsi kaçıyor bu gece
Lakin saklanacak hiçbir yer kalmadı.*

Üç

Haftalar manasız bir şekilde birbirini kovaladı. Belleğimde bunlara ait film tümüyle siyah beyazdı. Sıradan bir kameranın kullanıldığı bu filmde sinir bozucu çekimler ve birkaç sıkıcı genel plan vardı.

Anlaşılabileceği gibi, paraları ne yapacağımı bilmiyordum. Harcayabileceğimden çok daha fazlaydı. Annemin -ya da haftada iki kere temizliğe gelen kadının- paraları bulmasından korkarak, ikide bir onları başka yerlerde saklıyordum.

Francesco, uyuşturucunun tesliminden ve paraların bölüşülmesinden sonra kaybolmuştu. Sırta kadem basmıştı adeta. Telefonla aramıyor, evinde de bulunmuyordu. Birkaç defa sık sık buluştuğumuz ve oturup gevezelik ettiğimiz barlara uğradım. Ona rastlayacağımı sanıyordum ama olmadı.

Ne yapacağımı bilmiyordum. Evde dolaşıp duruyor, sonra hafif, can sıkıcı bir ruh ateşine benzeyen aynı tatminsizlik ve tedirginlik duygusuyla sokaklarda tur atıyordum. Bazen arabayı alıyor, otoyolda hız yapıyordum. Düz yollarda saatte iki yüz kilometreyi buluyordu. Frene basma oyunu oynuyor, virajlara yaklaşırken biraz yavaşlıyor, arabaları sağdan geçiyor, otoyol lokantalarına giden rampalara delice ve öldürücü hızlarla giriyordum.

Ara sıra yan yollardan denize gidiyordum. Her defasında farklı bir sahil buluyor, denize giriyor ve o sıcak ey-

lül güneşinde biraz kestirebileceğimi düşünerek havlunun üzerinde uzanıyordum. Oysa hiç uyuyamıyordum. On dakika geçince yerimde duramıyordum. Çok geçmeden içimi sıkıntı kaplıyor, hemen giyinip arabaya gidiyordum.

Sonra yaz bitti. Benim acayip gezintilerim de sona erdi.

Bir sabah Maria'ya telefon etmeyi denedim. Bir adam sert bir Bari aksanıyla cevap verdi. Boğuk ve kaba bir ses tonu vardı. Arayanı teşhis edebileceğini düşünerek telefonu hemen kapattım. Birkaç gün sonra tekrar denedim. Bu kez bir kadın konuştu. O mu, değil mi anlayamadım.

"Maria?"

"Kimle görüşüyorum?"

Telefonu kapattım. Bu son arayışım oldu.

Annemle babamı ders çalıştığımıza inandırma konusunda hiçbir şekilde kaygı duymuyordum. Gözlerinin önünde bir hayalet, bir yabancı gibi kayıp gidiyordum. Tabii ki beni anlayamamaktan dolayı giderek artan üzüntülerini seziyordum. Hiçbir şey demiyorlardı. Ama sessizliklerinde saldırıganlık yoktu artık. Sadece sessiz, anlaşılmaz bir tür korku vardı. Benim için dayanılmaz bir yenilgi duygusu.

Nitekim tahammül edemiyordum bu duyguya. Bakışlarımı onlardan kaçırıyor, kulaklarımı müzikle dolduruyor, odama kapanıyor, dışarı çıkıp aylak aylak dolaşıyordum.

Okumayı bile başaramıyordum. Bir kitaba başlıyor, ama birkaç sayfa sonra sıkılıyor ya da dikkatim dağılıyordu. Bunun üzerine kitabı bir yana bırakıp, bir daha elime almıyordum. Birkaç gün sonra başka bir kitabı elime alıyor, okumayı deniyordum ama daha da kısa bir süre sonra aynı şey oluyordu. Çok geçmeden kitap okumayı denemeyi bıraktım.

Sadece gazete okuyabiliyordum. Çünkü herhangi bir sıra gözetme, yazılı olanları anlama, dikkatimi yoğunlaştırma zorunluluğu olmaksızın bir sayfadan ötekine geçebiliyordum.

Hem sonra, bende kötü haberlere karşı hastalıklı bir ilgi gelişmişti. Görevleri haber izlemek olanlara has bir ilgiydi bu. Uyuşturucu satıcılarıyla ilgili tutuklama ve davaları okuyordum. Hani bazı ihtiyarlar vardır; şeytanca bir merakla ölüm haberlerini okurlar ve Azrail'in bir kere daha bir başkasını ziyaret ettiğini düşünerek adeta sevinirler. İşte ben de böyle bir ruh halindeydim.

Birkaç gram kokain satışı yüzünden verilen cezaları okuyor ve bir kilo kokain pazarladığımız için ne kadar büyük bir tehlikeyi göze aldığımızın ve atlattığımızın hesabını yapıyordum. Her defasında bir ürperiş, korku ve zevki bir arada yaşıyordum. Tıpkı dışarıda hava soğuk ve yağmur yağarken başına yorganı çekip yatan biri gibiydim.

Bir gün, Liberta mahallesinde bir kumarhanede bıçaklı bir kavga olduğunu okumuştum. Francesco'nun o olaya karışmış olabileceğiyle ilgili neredeyse kesin denilebilecek bir içgüdüye kapılarak, yerel haberlerin bulunduğu o makaledeki isimleri endişeyle aradım. İçgüdüler hususunda her zamanki gibi yanılıyordum, fakat haberi okuduktan sonra kapıldığım o can sıkıcı ve belirsiz duygudan bir türlü kurtulamadım. Herhangi bir şekilde Francesco ve ben de eninde sonunda bu işlere karışacaktık.

Hiç de iyi şeyler olmayacaktı.

Birçok defa aylardır Bari'de tekrarlanan ırza tecavüz olaylarına dair kaygı verici makaleler okumuştum.

Soruşturmayı yürütenler, kadınları geceleri tek başlarına dolaşmamaları konusunda uyarıyorlar ve vatandaşları polisle işbirliğine davet ediyorlardı.

Dikkatsizce ve bilinçsizce başka sayfalara göz atıyordum. Sadece ara sıra bazı haberler beni o derin uyuşukluktan uzaklaştırıyordu.

Özellikle bunlardan birini gayet iyi hatırlıyorum.

Bir gün Scirea'nın öldüğünü okumuştum. 1982 İspanya Dünya Futbol Şampiyonası'nda, dünya şampiyonu olan milli takımın liberosuydu. Bir grup oyuncunun inanılmaz ve eşine az rastlanan bir başarıyla dünyanın en kuvvetli futbol takımına dönüştüğünde on beş yaşındaydım. Arjantin, Brezilya, Polonya ve Almanya'yı önlenemez bir şekilde yendiler. Sanki Kader'in kendisi onların tarafını tutuyor gibiydi. Bizim tarafımızı. Şimdi bunu sadece tekrarlamak bile delice ve duygulandırıcı gözükmektedir.

1989 yılının o eylül ayında, Scirea otuz altı yaşındaydı ve hep o yaşta kalacaktı. Eski bir Fiat 125 marka arabayla Polonya'nın ortasında bağlantısız ve gözden uzak bir otoryolda seyahat ediyordu. Sürücü tehlikeli bir sollama yapmış ve yolu üzerinde her şeyden habersiz, sakın ve öldürücü olarak giden bir yük kamyonuna çarpmıştı. Dünya şampiyonu olurken önünde sadece birkaç yıl kaldığı kimin aklına gelirdi? Ya da kendi halinde bir Fiat 125'e binerken, Polonya'nın sıradan bir yolunda sadece birkaç dakikalık ömrü kaldığını kim düşünebilir?

Birçok kere Francesco'nun evine telefon ettim. İlk günlerde hep annesi cevap veriyordu. Yaşlı bir kadının o ağır Bari aksanıyla naftalin, mutsuzluk ve hınç dolu boğuk sesiydi duyduğum. Francesco evde yoktu, hayır, ne zaman döneceğini bilmiyordu. Aradığımı lütfen ona söyler misiniz? Anlamsız bir sessizlik, bir iç çekiş ve sonra evet ona söyleyecekti ama ne zaman döneceğini bilmiyordu. Ben, kimdim? Ben hep Giorgio'yudum. İyi günler ya da iyi ak-

şamlar bayan. Teşekkürler. Bayan kelimesini asla söyleyemedi o telefonu kapatıyordu. O zaman teşekkürler diye tekrarlıyordum kendi kendime yüksek sesle.

Benimle bir alıp veremeyeceği yoktu. Sanırım bilinçli olarak ve inatla dünyadan nefret ediyordu.

O tozlu, pis kokulu evinin dışındaki bütün dünyadan. O yoğun mutsuzluk kokusunun dışında kalan her şeyden.

Francesco beni aramıyordu. Annesinin ona telefonlarımdan bahsettiğinden kuşku duyuyordum ama bu bir ayrıntıydı. Bahsetmiş olsa bile Francesco'nun o haftalarda yapacak başka işleri vardı. *Bu başka işler'in* arasında ben yoktum.

İki hafta geçmişti ve yaşlı bayanla -adı neydi, hiç öğrenemedim- yaptığım o gerçekdışı beş ya da altı konuşmadan sonra telefonlarıma artık cevap alamamaya başlamıştım. Her defasında telefonu on, on beş kere çaldırıyordum. Boş yere. Her saat. Bir keresinde sabahın yedi buçuğunda aradım. Bir kere de gecenin on birinde. Kimse cevap vermedi. Bir süre sonra telefon etmekten vazgeçtim.

Bir gün -daha ekim ayıydı- ona sokakta rastladım. Üzerinde değişik bir görünüm vardı. Sakal bırakmıştı, ama onu her zamankinden farklı kılan bu değildi. Değişik bir şeyler vardı. Belki elbiseleri, başka bir şey, bilmiyorum. Gözleri faltaşı gibi açıktı, sanki tanıımıyormuş gibi birkaç saniye bana baktı. Sonra aniden, sanki birkaç dakika önce konuşmamız bölünmüş gibi benimle konuşmaya başladı. Omzuma dokunuyor, canımı acıtana kadar kuvvetle kolumu sıkıyordu.

"Bak arkadaşım, bir yerde oturup uzun uzun, gayet sakince konuşmamız gerekli, mutlaka gerekli. Bu aşamada kendimize anlamlı bir yön vermek zorundayız. Yani nasıl

söyleyeyim, mutlaka tamamlamamız gereken bir yola girmiş bulunuyoruz. Sen ve ben. Bu yüzden gerçek hedeflerimize erişmek için stratejik bir proje üzerinde çalışmak zorundayız.”

Bu arada koluma girmişti. Yürüyor ve beni de sürük-lüyordu. Sparano sokağında ilkbahar için alışveriş yapan zarif hanımlar, küçük çocuk grupları ve giyim mağazaları arasındaydık. Halkın uğultusu içinde yol alıyorduk, bana gelince somut bir tehdit duygusuna kapılmıştım.

“Düşün ki, kendimize özgü kişisel kimliklerimiz bu dönemde kritik bir yol ağzındalar. Bir ihtimal, ne olacağımızı olayların belirlemesine bırakmaktı. Kendimizi birer tah-ta parçası gibi bir nehrin akıntısına bırakmak. İstiyor mu-sun bunu? Tabii ki hayır. İkinci ihtimal o nehirde yüzmek-ti. Güç ve kararlılıkla bir bilinç ve gerçek varoluş projesini gerçekleştirmek için akıntıya karşı yüzmek. Ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi?”

Adımı hatırlayamıyormuş gibi geldi bana.

Hayır, kesin değildi. Ama o an adımı hatırladığına ke-sin olarak inanmıştım. Zihnime, eski bir daktilo makinesi-nin harfleriyle bir cümle yazılmıştı: “Adımı hatırlamıyor.” Sonra bu yazı yanıp sönen bir neon lambasına dönüştü. Adımı hatırlamıyor. O yazı birkaç saniye kaldı ve sonra kayboldu.

“ ... o halde kesin olarak uymamız gereken şartsız bir emir var. Gerçek doğamızı gerçekleştirmek. Şimdi potansi-yel olarak var olan bizi -kesin olarak, mutlak olarak sen ve ben- kesinlikle eyleme dönüştürmek.”

Delice ve hipnotize edici bir ritmi izleyerek koluma gi-rip, ikide bir kuvvetle dirseğimi sıkarak, birkaç dakika be-

nimle konuşmayı sürdürdü. Sonra aniden, tıpkı başladığı gibi sustu.

“O halde arkadaşım, bütün bunlar üzerinde anlaştığımızı inanıyorum. Gerekli gibi, sakın bir şekilde karşılaştacağız, gerekli tüm hazırlıkları yapacağız ve lazım gelen stratejileri düzenleyeceğiz. Seni kucaklıyorum.”

Sonra ortadan kayboldu.

Dört

Calabria'da üç ay kaldıktan sonra Bari'ye daha yeni dönen narkotik bürodan bir jandarma çavuşu, Pellegrini'nin yazı masası üzerinde resmi gördü.

"Ben bunu tanıyorum. Geçen sene, Madonnella'da uyuşturucu ticareti yapan o grubu soruştururken uğradığımız bir kumarhanede bir akşam görmüştüm onu. Poker oynuyordu. Kaybediyor, korkunç şekilde kaybediyordu. Ama sanki onun problemi değilmiş gibi gayet sakindi. O yüz zihnime takıldı. O gözler. Dur biraz, sanki bir an kim olduğumuzu fark etmiş gibi bir izlenime kapıldım. Bize bakış şeklinden bu duyguya kapıldım sanırım. Ben ve sonradan başka yere atanan Altamuralı Popolizio oradaydık. İkimiz de aynı izlenime sahip olmuştuk, öyle ki daha sonra birkaç gece tekrar oraya gittik. Ama o artık orada yoktu."

Sözlerine ara verdi ve resmin fotokopisini eline aldı. Birkaç saniye hiçbir şey söylemeden ona baktı.

"Bu o, bundan eminim."

Sonra yine Pellegrini'ye baktı.

"İyi bir resim bu. Kim yaptı?"

Kumarhaneye girdiler. O sırada oyuncular masalardan kâğıtları ve fişleri ortadan kaldırmaya çalışıyorlardı. Onları görmezlikten geldiler. Chiti narkotik bölümündeki başçavuşa sordu:

"Buranın işletmecisi kim?"

Başçavuş kendilerine doğru yaklaşan esmer tenli, dazlak, elli yaşlarında bir adamı başıyla işaret etti.

“Hey, ne halt...”

Dazlağın cümlesi bir şamarla kesildi. Sert, sıkı bir şamardı bu. Üstelik gayet soğukkanlı bir şekilde, bir çeşit zaman kazanma amacıyla atılmıştı.

“Jandarma. Konuşmak zorundayız. Akıllı uslu davran, biz de bu batakhane de olup bitenler hakkında zabıt tutmadan çekip gidelim. Şöyle beş dakika rahatça konuşabileceğimiz bir yer var mı?”

Dazlak adam onların yüzlerine baktı, önce birinin sonra ötekinin sonra da en sonuncunun. Hiçbir şey demeden kendisini izlemeleri için bir işaret yaptı.

Pis bir büroya girdiler. Oyun salonundan daha çok sigara kokuyordu burası. Adam, soran bakışlarla onlara baktı. Başçavuş adama resmi uzatarak, ona resimdeki kişiyi görüp görmediğini sordu. Dikkatli cevap vermesini söyledi.

Dazlak dikkatini topladı. Evet, dedi. Onu görmüştü ve tanıyordu.

O andan itibaren olaylar hızla gelişti. Hem de çok hızla.

Birkaç gün içinde onu teşhis ettiler. Nüfus idaresine göre dul anasıyla oturuyordu. Ama o adreste hiç bulunmuyordu. Birçok defa kapıdan diyafonla seslendiler ama kimse cevap vermiyordu.

Bunun üzerine apartmandan çıkan birkaç komşuya sormayı denediler. Bayan Carducci mi? Yirmi gün önce ölmüştü. O halde ölüm belgesi henüz nüfus idaresi kayıtlarına geçmedi diye düşündü Chiti. Ya çocuk? Francesco’yu mu kastediyorlardı? Annesinin ölümünden sonra hiç görülmemişti. Hiç kimse onun hakkında bir şey bilmiyordu. Belki başka bir kente, bir akrabasına gitmişti. Hayır, bu ko-

nuda bilgileri yoktu, yalnızca bir varsayımdı, başka kentlerde akrabası olup olmadığını bilmiyorlardı. Gerçeği söylemek gerekirse, onun hakkında hiçbir şey bilmiyorlardı. Ne o ne de annesi fazla konuşkan kimseler değildi, sonuç olarak mesele tamamen karanlıktı.

Bu noktada Cardinale bir kez daha bir fikir ileri sürdü.

“Teğmenim, eve girmeye çalışalım.”

“Eve girmek mi? Nasıl? Hiçbir savcı asla bize arama emri vermez. Şimdilik elimizde hiçbir şey yok. Sıfıra sıfır elde var sıfır. Sadece birtakım tahminler. Belki de bu çocuğun bu olayla hiç ilgisi yoktu. Savcıya ne anlatayım ki?”

“Ben gerçekten arama emrini hiç düşünmemiştim...”

“Peki, neyi düşünmüştün? Maymuncukla gizlice eve girmeyi mi? Sonra komşulardan biri bizi görsün, 113’e haber versin ve polis de bizi tutuklasın, öyle mi?”

Cardinale yorum yapmadı. Pellegrini ayakkabılarının ucuyla ilgilenir gibi görünüyordu. Martinelli boş bakışlarla hareketsiz duruyordu. Teğmen, sonunda etrafında olup bitenleri anlayan birinin yüz ifadesiyle onlara tek tek baktı.

“O zaman, açıkçası siz zorla içeri girmek istiyorsunuz. Kapıyı kırmak istiyorsunuz ve... kapıyı kırmaya gerek yok,” dedi Cardinale, “Bir apartman faresinden aldığımız bir deste anahtar var.”

Sonra haklı olduğunu göstermek istercesine devam etti. “Onu en az on kere tutukladık. Siz Bari’ye gelmeden evvel ve sanırım hâlâ içerdedir.”

“Yani el koyma tutanağında belirtmeden bir deste maymuncuğu aldığını -yani onları çaldığını- ve onları şahsi işlerin için sakladığını mı söylemek istiyorsun?”

Cardinale dudaklarını büzerek sustu.

Chiti bir şeyler daha söylemek istiyordu ama sonra tekrar düşündü. Bir sigara aldı, onu yaktı ve hepsini içti. Üçü de bekliyorlardı, ofiste hareket yoktu. Sonunda sigarayı söndürdü, derin ve yorgun bir şekilde iç çekti, sağ yanağını yumruk yaptığı eline, dirseğini de masaya dayadı. Onlara yeniden teker teker baktı.

“Bana ne yapmak istediğinizi tam olarak izah edin.”

Beş

Bir gün ablama rastladım.

Her zamanki gibi şehrin sokaklarında, son yıllarda yararlandığım pahalı elbise mağazalarının vitrinlerine bakarak boş boş dolaşıyordum.

Yaklaşan sonbahar ve kış için alışveriş yapmam gerektiğini düşünüyordum ama dükkânlara girmek, tezgâhtarlara danışmak, elbiseleri prova etmek, seçmek bana çok karışık ve yorucu bir iş gibi geliyordu.

Alessandra'yla karşılaştığımda onu tanıyamadım ya da belki de daha basit bir deyişle onu görmedim.

Önümde, çok yakınımda durup, yolumu kapayan o oldu.

"Giorgio." Sesindeki o tonun sebebi onu görmemem ya da tanımamamdan çok daha farklı bir şey olmalıydı. Benim gözlerimde gördüğü -ya da görmediği- birtakım şeyler belki de.

"Alessandra." Onun ismini söylerken çocukluğun derinlikleri ve sırları içinde kaybolmuş, hesaplanamayacak kadar uzun bir zamandan beri onu telaffuz etmediğimi düşündüm.

Yirmini altı yaşından çok daha büyük gösteriyordu. Yüzünde vaktinden evvel çizgiler belirmişti. Ağzının kenarlarında, gözlerine yakın, alnında küçük kırışıklıklar vardı. Yüzüne dikkatle bakınca, şakaklarına yakın yerlerde birkaç ince beyaz saç fark ettim.

“Giorgio ne acayip yürüyorsun öyle. Esrarkeşlere benziyorsun.”

Onu ne zamandır görmüyordum? Anımsayamıyordum. Eve geldiği ve benim de orada olduğum son gün bir türlü aklıma gelmiyordu. Yeni hayatıma henüz başladığım bir dönemde mi olmuştu bu karşılaşma, bunu hatırlamak istiyordum. Öyle olmadığını düşündüm, Francesco ile tanışmadan önce görmüş olmalıydım onu. Yani en az on ay evvel. Tamam işte, Noel’de eve gelmişti ve sonra onu bir daha görmemiştim. Ne acayip, diye düşündüm. Geçmişten geliyor. Francesco’yu tanımadan önceki hayatımdan geliyor. O hayat öylesine uzak -idi- görünüyordu ki. O hayatı özleyip özlemediğimi bilemezdim. Uzaklarda... çok uzaktaydı.

“Nasılsın?” Tam onun adını tekrarlayacaktım ki garip bir şekilde rahatsız oldum ve cümleyi böylece noktalarla ve soru işaretiyle bıraktım.

“İyiyim. Ya sen?”

Öyle acayıptı ki bu karşılaşma. İki tanıdık. Zaten öyle değil miydik, başka bir şey değil. Nasılsın? Ya sen? İyi, ya ailen? Hangi aile? Benimki, mi seninki mi? Hangisi?

Garip bir şekilde onunla konuşma isteği duydum. Böyle bir şey hiç başıma gelmemişti ve öyle yalnızdım ki. Akıntıya kapılmışım sanki. Açıkçası, bir ablam olduğunu düşünmek bana garip geliyordu.

Bir kahve içmek isteyip istemediğini sordum. Yüzünde sınıflandıramadığım bir ifadeyle baktı bana.

Tam bir şaşkınlık değildi, şaşkınlığa benzer bir şeydi, ama biraz daha farklıydı. Biraz hüzünlü bir ifadeydi. Sonra evet dedi, kahve içmek iyi bir fikirdi.

O meşhur, tarihi, olduğu gibi ahşap, eskiyi anımsatan güzel kokularla dolu pastaneye kadar birkaç apartman adasını geçerek sessizce yürüdük. Artık hemen her zaman boştu. Çay salonu belirlenemeyen bir geçmişe gömülmüş gibiydi.

“Artık öğrenimine devam etmediğin doğru mu Giorgio?”

Afallayıp kalmıştım. Artık öğrenimime devam etmediğimi nereden biliyordu? Mutlaka bizimkiler söylemiş olmalıydı. Ama bu, annemle babamın ablamla konuştukları anlamına geliyordu. Benden bahsediyorlardı. Yani akıl almaz iki şey.

“Doğru.”

“Niçin?”

“Sana annem mi söyledi bunu?”

“İkisi de söyledi.”

Küçük bir masaya oturduk. Biri hariç, bütün masalar boştu. Salonun öteki tarafındaki o masada yetmiş yaşlarında, saçları laciverde boyalı iki hanım vardı. Etrafları giysi mağazalarının torbalarıyla çevrenilmiş, çok katlı filtreli sigaralar içiyorlardı.

“Sana ne zaman söylediler?”

“Ne fark eder? Neler oluyor sana? Bazı saçmalıklar mı yapıyorsun yoksa?”

Saçmalıklar mı yapıyordum?

Evet, bunun yapay belki de biraz sınırlandırıcı bir ifade olduğunu söyleyebilirdim. Ama son aylarda yaptıklarını tanımlamak için etkili bir deyişti.

Bunları söylemedim ama gerçekten de o cümleyi ve o sözcükleri düşündüm.

“Hayır, hayır. Bu bir dönem... yani şey değil...” Sonra budalaca şeyler söylemenin bana yakışmayacağını düşündüm. Oysa ona her şeyi anlatmak isterdim. Ama mümkün değildi bu, o zaman sustum.

“Bir bakıma o öğrenimini bırakmış olman bana doğal geliyor. Hukuk fakültesine yazılman bana hep garip gelmiştir. Sen küçükken yazar olacağını söyledin. İlkokulda ki defterlerine o hikâyeleri yazardın. Ben onları hiç okumadım ama herkes çok başarılı olduğunu söylerdi.”

Yani ablam benim çocukluğumdan beri yazdığımın farkındaydı. İlkokul defterlerindeki o hikâyelerin.

Her zaman onun için tamamen görünmez olduğumu düşünmüştüm ve şimdi benim hakkımda bazı şeyler bildiğini keşfediyordum. İnanılmaz bir şeydi bu. İçimden ağlamak geldi; endişeleri olan ama yine de her şeyi denetimi altında tutan birinin tavrıyla elimi yüzümde dolaştırdım. Garsona işaret ettim. Yanımıza gelince iki kahve sipariş ettim.

“Sigara içer misin?” dedim ona paketi uzatarak.

“Hayır. Bıraktım.”

“Kaç tane içiyordun? Çok, değil mi?”

“İki paket. Bazen daha da fazla. Ayrıca başka pisliklere de burnumu sokuyordum. Sık sık görüldüğü gibi.”

Soruyu yüksek sesle sormadan ona baktım. Ablam neye burnunu sokuyordu? İyi anlamış mıydım?

Evet, iyi anlamıştım. Hem de çok iyi. Ablam eroin bağımlısıydı. Ayrıca beş yıldır başka çeşitli keyif verici ve uyuşturucu maddeler de kullanıyordu. Bu konuda hiçbir şey bilmiyordum.

“Ne zaman... nasıl bıraktın?”

“Sigarayı mı yoksa öteki pislikleri mi?” Dudakları hafifçe kırışmıştı. Biraz acı, biraz alaycı bir tebessümün gölgesi vardı. Tabii ki uyuşturucuyu nasıl, ne zaman bıraktığını öğrenmek istiyordum. Hayır. Gerçekte özellikle nasıl, ne zaman başladığını bilmek istiyordum.

O ana kadar sadece bir kısmını bildiğim sıradan bir hikâye anlattı bana. Londra’da, Bologna’da, sağda solda geçen ayları, yılları. Düşürdüğü çocuğu, hırsızlıkları, mal temin etmek için yaptığı küçük uyuşturucu satışını, o adamla yaşadığı hayatı -onun adını hiç söylemedi, ben de hatırlamıyordum zaten ve ona hiç sormadım- cemaati, sonrasını. Hiç de bir yeryüzü cenneti değildi o sonrası. Bambaşka bir şey. Bana yaşadığı o yorucu ve sıradan hayatı anlattı. Ayrıca o başarısızlık ve boşluk duygusunu. Kötü anlarda nasıl aklına uyuşturucu kullanmak geldiğini. Sadece bir defa, o anı geçirmek için. Tabii biliyorsun ki bir defaya mahsus değildir bu, şöyle ya da böyle, devam edersin. Bana nasıl devam edildiğini söyledi. Devam etmek için başvurulmuş hilelerden, az sayıda iş arkadaşından söz etti. Hayal ettiğinden daha farklı olan şeyleri anlattı. Hepsini ya da çoğunu.

Şimdi bir çocuk istediğini söyledi. Zahmete degecek bir adama rastlamak şartıyla sadece.

Hemen hemen hep o konuştu. Ben onu şaşkın bir sevecenlikle dinledim.

“Benim gibi saçmalıklar yapmıyorsun, değil mi Giorgio?” Sol elini masaya uzattı ve bir an ellerimden birini tuttu.

“Giorgio?”

Kendimi toparladım. Tutmuş olduğu elime bakakalmıştım. Sanki o temastan geriye bir iz kalmış gibi.

Böylesine garip bir temastan.

“Hayır, hayır. Tasalanma. Sadece biraz şanssız bir dönem. Düşünceler biraz karışık, hepsi bu. Olur böyle şeyler, sanırım. Hatta annemle babamla konuşacak olursan, lütfen bunları onlara söyle. Yani onlara benimle konuştuğumu –ama sana onlarla konuş dediğimi söyleme- ve merak edecek bir şey olmadığını söyle. Şimdilik fazla iletişim kuramıyoruz ama onları böyle görmek beni üzüyor. Bana bu iyiliği yapar mısın?”

Başıyla onayladı ve gülümsedi de. Rahatlamış görünüyordu. Sonra saate baktı ve sonra hay aksi şeytan, gerçekten geç olmuş gibilerden yüzünü buruşturdu. Konuşurken vakit nasıl geçiyor, fark edemiyorsun. Şimdi gerçekten gitmek zorundayım. Bu kelimeleri kullanmadı, ama anlam oydu.

Masanın etrafında dolaştı ve ben vaktinde ayağa kalkma fırsatı bulamadan bana doğru eğilerek yanağıma bir öpücük kondurdu.

“Hoşça kal Giorgio. Seninle konuştuğuma çok mutlu oldum.”

Sonra arkasını dönüp, hızla çekip gitti. Çay salonunda tek başıma kalmıştım. Lacivert saçlı ve çok katlı filtreli sigaralar içen iki hanım çoktan gitmişlerdi.

Ortalıkta sessizlik ve gerçekdışı bir sükunet vardı.

Altı

Diyafonu çaldılar. Bir defa, iki defa. Üç defa uzun uzun. Hiçbir cevap gelmedi.

O zaman Cardinale elindeki anahtar destesiyle kilidi kurcalamaya başladı ve bir dakika geçmeden giriş kapısı açıldı. Martinelli ve Pellegrini arabada kaldılar. Chiti eve kendisini girmesi gerektiğini söylemişti. İtiraz eden olmamıştı.

Üçüncü kata kadar merdivenleri çıktılar, kapıdaki levha üzerindeki ismi okudular, zili çaldılar.

Bir defa, iki defa ve uzun uzun üç defa.

Hiçbir cevap gelmedi.

O zaman Cardinale kauçuk eldivenlerini giydikten sonra kapının kilidi üzerinde çalışmaya başladı. Birkaç makinenin uğultusu duyuluyordu. Chiti kalp atışlarını da soluğunun sesini de duyuyordu. Eğer aniden merdiven başındaki diğer kapı açılıp da birisi gelirse, ne diyeceğini düşünüyordu. Aklına hiçbir şey gelmedi, düşünmekten vazgeçti. Uğultu, kalp atışları ve soluğunun sesi üzerinde yoğunlaştı.

Sonunda kilidin çıkardığı sesi işitti. Eve girerlerken o kapının önünde ne kadar kaldıklarını -otuz saniye, on dakika?- bilemiyordu:

İçerisi karanlık ve sessizdi, ağır bir koku vardı.

O zifiri karanlıkta ansızın, ortada hiçbir neden yokken, annesinin yüzü belirdi. Yani annesine ait olması gereken

yüz; çünkü o yüzü iyi hatırlamıyordu. Bazen bile bile onu hatırlamaya çalışırken, hayal etme konusunda çok başarılı olmasına rağmen, bunu bir türlü başaramıyordu. Kaçmak bir hayaldi ve kimi zaman hemen kovması gereken korkunç bir şeye dönüşüyordu.

Cardinale elektrik düğmesini buldu.

Ev derli topluydu. Kılı kırk yaran, saplantılı ve yaşamla ilgisi olmayan bir düzendi bu. Bir an durup düşündü; içinde insanlar varken, o evin nasıl olması gerektiğini sor-du kendine.

Tabii evde hiç insan yaşıdıysa.

Sonra omzunu silkti, öteki gibi kauçuk eldivenlerini gi-yerek bir şeyler aramaya başladı.

Kim bilir kaç günlük toz birikmişti. Gözle görünen par-mak izleri falan yoktu hiçbir yerde. Evde en azından bir aydır kimse oturmamış olmalıydı. Yani aşağı yukarı anne öldüğünden bu yana. Herhalde annesinin ölümünden he-men sonra oğlu da gitmişti. Ya da hemen önce, diye düşün-dü Chiti, kesin bir nedene dayanmadan.

Hızla oğulun odasına geldiler. Evin geri kalan kısmın-da ilginç hiçbir şey yoktu. Eski eşyalar, eski gazeteler, eski aletler. Her şey neredeyse törensel ve hastalıklı bir düzen içindeydi.

Chiti'nin dikkatini çeken ilk şey, Jim Morrison'un bil-dirisi oldu. Eğri büğrü bir şekilde duvara asılmış bildiride gözleri uzaklara bakan o yüz görülüyordu.

Sonra Tex'in çizgi romanları. Bunlardan yüzlerce vardı. Çocukken kendisinin de okuduğu o çizgi romanların baş-lıklarını ve kapaklarını tanıdı.

Yatağın altındaki raflardaki kasetleri karıştırdılar. Bütün o oyun kâğıtları dışında acayip ya da şüphe çeken hiç-

bir şey yoktu. Oyun kâğıtlarının ne anlama geldiğini, so-
ruşturmayla, tecavüzlerle ilgisi olup olamayacağını dü-
şündü. O çocuğun ve kâğıtlarının tecavüzlerle ilgisi ola-
bilir miydi? Öte yandan gerçek sorumlu bir yerlerde hiç-
bir engelle karşılaşmaksızın rahat durmuyor ve dünyanın
bütün polis ve jandarmalarının gözleri önünde bir sonraki
saldırısının şimdiden tadını çıkartıyordu.

“Teğmenim, şuna bir bakın.”

Cardinale’nin elinde iki tarafı da daktilo yazılmış bir
kâğıt vardı.

Kira kontratı, kullanımı misafirhane olarak.

Kâğıt üzerinde bir adres vardı.

On dakika sonra arabadaydılar. Yol boyunca tek kelime
konuşmadan kışlaya döndüler. Chiti önde arabayı sessiz-
ce süren Pellegrini’nin yanındaydı. Diğer ikisi arkada otur-
muşlardı. Onlar da konuşmuyorlardı. Araba ön tekerlek-
leriyle kaldırımlara park etmiş otomobiller tarafından çir-
kinleşmiş sokaklarda gidiyordu. İlk defa onu yakalayabile-
ceklerini düşündü.

Gelişigüzel bir düşünce değildi bu, en azından bir akıl
yürütmeydi.

Sadece onu yakalayabileceklerini düşünmüştü, o ka-
dar.

Yedi

Ablama rastladıktan on gün kadar sonra Francesco telefon etti.

Ne yapmıştım? O kadar zamandır niçin hiç aramamıştım? Lanet olsun, en az iki haftadır birbirimizi görmüyorduk. Hatta çok daha uzun bir zamandır. Ama bunu ona söylemedim, tıpkı onu birçok defa arayıp bulamadığımı ve onun da beni aramadığını söylemediğim gibi.

“Dostum, en kısa zamanda mutlaka görüşmeliyiz.”

Aperatif almak için sekize doğru buluştuk. Artık hava soğumuştü. Kasım ayıydı. İki ya da üç gün önce yüz binlerce Doğu Almanyalı duvarı parçalamışlar ve öteki tarafa geçmişlerdi. O esnada ben hiçbir anlamı olmayan bir hayatı sürdürüyordum.

Francesco sarhoş gibiydi. Sesinde derinlerde karanlık birtakım şeyler gizleyen ve bilinçlendiremediğim bir ton vardı.

İçeride otururken bile deniz görülen o çok sevdiği bara götürdü beni. Bana ne istediğimi sorma gereği bile duymadan iki negroni (cin, kampari, vermut, portakal suyu karışımından ibaret bir kokteyl) ısmarladı. Küçük patates dilimleri, fıstık ve elmalarla birlikte sanki portakal suyuymuş gibi birkaç yudumda içtik. İki negroni daha ısmarladık ve sigaraları yaktık.

“Neler yaptın?” diye soru yeniden. Ben de ona sen ne yaptın, diye cevap verdim. Onu birçok defa aramıştım. An-

nesiyle konuşmuştum. Bir süre sonra annesi de telefonu açmamaya başlamıştı.

Bir an gözlerini yarı kapayarak sessiz kaldı. Aklına bir şey, bir ayrıntı gelmiş gibiydi sanki. Ama sözlerine devam etmeden evvel bana söylemesi gereken bir şeydi bu.

“Annem öldü,” dedi sonra. Sesinde dikkat çeken hiçbir titreşim yoktu. Sıradan bir konuşmaydı, o kadar. Kanımın donduğunu hissettim. Söyleyecek birkaç kelime aradım ya da yapacak birkaç jest. Üzgünüm. Çok üzgünüm. Nasıl oldu? Ne zaman oldu? Nasıl hissediyorsun kendini?

Hiçbir şey söylemedim ve hiçbir şey yapmadım. Bunları yapacak zaman bulamamıştım. Ancak birkaç saniye sonra konuşmaya tekrar başlayan o oldu.

“Şimdi artık orada oturmuyorum.”

“Nerede oturuyorsun?”

“Kısa bir süre önce satın aldığım küçük bir apartman dairesinde.”

O iki kızla aylarca evvel gittiğimiz evdi, beni oraya götürdüğünü hatırlamıyordu. Korkunun sınırına varan çok kuvvetli bir endişe hissettim.

“Eve gelmen lazım. Bu akşam sana nasıl yerleştiğimi göstermek istiyorum, ama önce akşam yemeğine gideceğiz.” Bacaklarıma ve beynime yayılan negronilerle daha önce hiç bulunmadığım, biraz kasvetli bir lokantaya gittik. Yemek yedik, ama özellikle, yine içki içtik. Şarap ve sonra grappa (üzümün damıtılmasıyla elde edilen alkol derecesi yüksek bir içki). Francesco tekrardan nasıl görüşmemiz gerektiğinden bahsediyordu. Kâğıt oyunlarına yeniden dönecektik, ama şimdi büyük oynayacaktık. Bari’nin dışına çıkmamız gerekiyordu. İtalya’da dolaşacaktık ve hatta esaslı paralar kazanmak için daha da ötelere gidecek-

tik. Zamanımızı ve yeteneğimizi küçük paralar için harcayacak değildik. Bizim yeteneğimiz diyordu. Bıraktığımız yerden yeniden başlamalıydık. Bunu birçok defa tekrarladı. Açıkça, gözlerimin içine bakarak. Gerçekte o ateşli ve uzak bakışıyla içime giriyordu adeta.

Kaldığı daire geçen seferkinin aynısıydı. Ama biraz farklıydı. Divana ve yerlere elbiseler yığılmıştı. Hâlâ kapalı birkaç karton kutu vardı. Kötü bir koku duyuluyordu. Sigara dumanı ya da başka bir şeyin kokusu. Pencereleeri daima kapalı olan bir evin kokusu. Annesinin evindeki kokuya benziyordu. Francesco'nun yatak odasından getirdiği etiketsiz yarı boş bir şişeden, bardak kullanmaksızın, grappa içtik. Her zamankinden daha süratli konuşuyordu ve imkân buldukça daha da az dinliyordu. Gerçekte hiçbir şey dinlemiyordu. Faltaşı gibi açılmış gözlerini bir yerlere dikmişti. Başka bir yere... Eski bir plak aldı ve pahalı bir stereo pikaba yerleştirdi. Çalan parçayı ilk vuruşlarından tanıdım. Exile on Main Street. Rolling Stones.

O, yatak odasına gidip beyaz bir plastik paketle dönmenden önce kokain almıştım.

Çok daha önceden almıştım.

"İspanya'dan getirdiğimiz kokainden biraz saklamıştım. Ne olur ne olmaz."

Delice bir tebessümle ona baktım. O sırada o beyaz plastik paketten masanın parlak yüzeyi üzerine çizgi çizgi beyaz toz düşürüyordu. Aynı uzunlukta düzenli dört çizgi yaptı.

Korku ve arzuyla kendimden geçtim. Bir an için etrafımdaki şeylere ait bilgileri kaybettim -şekiller, sesler, nesnele-

rin somutluğu- ve Francesco'nun eşcinsel olduğu ve o akşam kendini açığa vurmaya karar verdiği düşüncesi aklımdan geçti. Birkaç kere iyice kokain çektikten sonra beni düzecekti. Hızla geçen o an, bu bana neredeyse normal ama yine de kaçınılmaz ve kesin göründü.

Bir anlamda bir kurtuluş.

Sonra, o düşünce geldiği gibi gitti ve duyularım tekrar çalışmaya başladı. Müziği fark ettim ve önümdeki sahneyi incelemeye koyuldum.

Francesco tek eliyle elli bin liralık bir banknotu rulo yapıyordu. Büyüye benzeyen çok basit ve hoş bir hareketti.

Bana banknottan yaptığı o bir tür küçük boruyu verdi, hiçbir şey demeden onu aldım sonra da ne yapacağımı bilmeden hareketsiz kaldım. Eliyle küçük bir hareket yaptı sanki, "Haydi, ne bekliyorsun?" demek ister gibiydi. Ama ben hareket etmedim. O zaman elimden banknotu aldı, sol burun deliğini eliyle bastırdı, küçük kâğıt boruyu sağ burun deliğine dayadı, masaya eğildi ve hızlı bir hareketle kokain çizgilerinden birini yok etti. Hemen sonra öbür taraftan dört beyaz çizgiyi yeniden yaptı. Sonra aleti bana tekrar verdi.

Pek çok defa onun hareketlerini taklit ettim. Onun söylediğini yaptım. Onun yaptığını yaptım. Önce bir taraftan sonra öteki taraftan kuvvetle burnuma çektim. Bunu yaparken aklıma çocukken soğuk aldığım zamanlar geldi. Yatağa girmeden önce annem burnuma rinazin (bir burun damlası) damlatırdı. "Çek içine," derdi. Ben bunu yaptıktan hemen sonra boğazımda damlaların tuzlu ve ilacımsı tadını duyardım.

Sahne etkileyici bir canlılıkla zihnimde, duyularımda yeniden yaşandı.

Sonra bazı çizgi filmlerinde olduğu gibi bir iç çekişle ortadan kayboldu. Burnumda hafif bir uyuşma ve karıncalanmayla kendimi tek başıma buldum. Kokainin o çok bilinen, hayret verici etkisi bu mu, diye sordum kendime. Francesco yarı kapalı gözlerle, kolları gerilmiş, elleri masa üzerine dayalı, avuçları yukarıya doğru düzgün bir şekilde oturuyordu.

Belirsiz bir süre -dakikalar, saniyeler?- başım avucuma dayalı öylece durdum. Sanki meditasyon yapar gibiydim ama hiçbir şey düşünmüyordum. Gerçekten de hiçbir şey. Meşhur kokain yalnızca bir dalga geçmeydi belki de.

Sonra, *tam Sweet Virginia*'nın ilk tatlı ve kirli vuruşları odada duyulurken nerdeyse bütün liflerime yayılan müstehcen ve abartılı bir duyguya kapıldım. Gözlerimin üzerinde çok hafif, durdurulamayan, heyecanlandırıcı bir karıncalanma vardı. Sanki göz bebeklerime binlerce zararsız toplu iğne ucu nazikçe batırılıyor gibiydi. Çizgi romanlardaki bir süper kahramana dönüşüyordum adeta.

Bana öyle geliyordu ki eğer duvarlar olmasa kilometrelerce uzaklara bakabilirdim.

Francesco'nun ne zaman bir kıza tecavüz etmekten bahsetmeye başladığını tam bilemiyorum. Hiç kuşkusuz bunu doğal bir şekilde yaptı. Kendi doğal tarzı içinde. Bu arada başka şeylerle de ilgilendi; plak değiştirdi, sigara yaktı, bir grappa daha içti -ben de bir tane içtim- ve bir kızın ırzına geçmekten söz etti. Birlikte söz ettik. O ve ben.

"Sonuç olarak bize ait olan birini becermek o kadar eğlenceli değil. Hep aynı tören. Karşılıklı sözler, imalar, her ikinizin de istediği o şeye modası geçmiş bir yaklaşma manevrası. Onun istediği, bu bir çeşit dansta, tıpkı ateşli bir dişi köpek gibi seni izler."

Bu ifade midemde kasılmaya neden oldu. Hatta sanki kusacakmışım gibi öne doğru bir hareket yaptım. Ama kusmadım ve Francesco konuşmasını sürdürdü. Gözleri görünüşte sadece benim üzerimdeydi. Gerçekte ise başka yerde. Bir kabus ülkesinde belki de.

Sürekliliğini hiç bozmadan konuşmaya devam etti. Bana bir kadına zorla sahip olmanın ne kadar heyecan verici olduğundan söz etti. İlkel kökleri bir tür yeniden elde ettiği bu. Sabine'lerin kaçırılışı.

Varlıklarının derinliklerinde gerçekten arzuladıkları buydu. Onu ancak yırtıcı erkeğin elleri arasında kederin ve yok olmanın en yüksek anında anlıyorlardı. Yırtıcı erkeklerin ellerinde. Çünkü erkekler arasındaki dostluğun en derin biçimi bir kadına birlikte ve zorla sahip olmaktır. Birlikte sahip olmak, tıpkı bir kurban törenindeki gibi.

Turn on the Run'ın armonikası havayı yırtmaktaydı. Kimsenin bilmediği bu odadaki eşyalar çılgınlıkla karışıyorlardı. Sadece onunki değil, benimki de. Cildim hassaslaşmıştı, burun kılları gibi vücudumun en küçük kılları duyarlık kazanmıştı, bütün duyularım şiddetlenmişti. Yeni ve dehşet verici bir şeyler yaşıyordum. Her türlü kuraldan tamamen uzak olmak duygusu. Korkunçtu ve çok güzeldi. O, bunu biliyordu.

Bana bir kızın hareketlerini incelediğini söyledi. Şehir dışında Carrassi mahallesinde yaşıyor, kirasını ve Bari'deki okul masraflarını ödemek için bir pubda çalışıyordu. İşten eve her gece bire doğru tek başına dönerdi.

Az sonra yani.

Francesco'nun ağzı oynuyordu ama söylediği kelimelerin sesi eş zamanlı değildi. Sesi odanın bir köşesinden ge-

liyordu. Onun bulunduğu yerden farklı bir köşeydi. Yakalanamayan bir nokta.

Pikabı kapatmadan evden dışarı çıktık. Jagger'in başka bir dünyadan gelen hayaletimsi sesi, *I Just Want to See His Face* (sadece onun yüzünü görmek istiyorum) adlı şarkıyı söylüyordu. Vuruşlar. Uzak bir koro. Sis.

Kaderime doğru gidiyordum. Kesin olarak.

Sekiz

Sakal bırakmış bile olsa onu hemen teşhis ettiler.

Gündüzleri hemen her zaman evdeydi. Öğleden sonra ilerlemiş saatlerde veya akşam ya da doğrudan doğruya gece çıkıyordu dışarı. Genellikle eve gece geç saatlerde ya da şafaktan biraz önce dönüyordu.

Onu hemen takip etmeye başladılar.

Bazen kente yaya olarak, uzun uzun ve amaçsız yürüyerek gidiyordu.

Kimi zaman da arabayı alıyor -o çok acayip ve gerçekdışı eski DS- ve tek başına saatlerde kentte veya kent dışındaydı geziyordu.

Ara sıra da deniz kenarında park ediyor ve orada kalıyordu. Sigarasının kuru uzaktan görülüyordu. Bazen de sanki herhangi bir şekilde uzanmış gibi gölgesi kayboluyordu. Belki uyuyordur diye düşünmüştü Chiti bir gece.

Onu gözden kaybettikleri de oluyordu. O zaman onun takip edildiğini anladığını sanarak, takibi gevşetiyorlar ve adamın o gece tecavüze kalkışmamasını umut ediyorlardı.

İki hafta böyle sürüp gitti. Chiti'nin zihninde ve muhtemelen ötekilerinin de sürekli olarak bir soru işareti canlanıyordu: acaba aradıkları adam gerçekten o muydu? Yoksa bir tür dengesiz ama esasen zararsız birinin peşine düşüp, vakit mi kaybediyorlardı? Ya bir akşam ya da bir gece şehirde veya şehir dışında, o adamın peşinde anlamsızca do-

laşırlarken, telsizle başka bir tecavüz haberi gelirse ne olacaktı?

Bir keresinde annesinin evine gitti. Orada birkaç saat kaldı, sonra geceleyin çıkıp gitti. Kurt kılığına girmiş bir cin gibi şehirde dolaşmaya başladı.

Ondan başkası olamaz diye tekrarlayıp duruyordu Chiti. Tecavüzcüye tam tamına uyuyor. Sadece biraz sabretmek gerek, tekrar tecavüze yeltendiğinde onu yakalayacağız.

Bazen Chiti onu tanımak istediğini düşünüyordu. Onun yanına gitmeyi, ona bira içer misin diye sormayı, karşılıklı sigara içmeyi, konuşmayı.

Arabada, kokularla dolu bunları düşünüyordu. İnsan, deri ceket, sigara dumanı, silah yağı, pizza ve teneke bira, kahve termosu.

Derin sessizlikte, o gecelerde bazen isimlerini bile anımsamadığı, birlikte takibe çıktıkları o tanımadığı meslektaşlarıyla birlikteyken.

Kafasının içinden geçenleri hayal edebilirler miydi?

Dokuz

O gece Pellegrini'yle birlikte takibe çıkmışlardı. Her zamanki gibi gece yarısını biraz geçerken onun evden çıktığını gördüler.

Onun yanında bir başkası olduğunu gördüklerinde harekete geçmek üzereydiler.

"İki kişiler," dedi Pellegrini.

Chiti cevap vermedi. Onu takip ettiklerinden bu yana ilk defa yanında biri vardı. Bu durum hoşuna gitmedi ve ayrıca onu heyecanlandırdı. Bu duyguya neden kapıldığını kelimelerle ifade edemiyordu. İkisinin hareket tarzındaki hangi ayrıntılar dikkatini çekmişti bilmiyordu ama bu ikilinin bir şeyler yapmaya çalıştıkları belliydi.

Kızların hiçbiri iki saldırgandan bahsetmemişti. Fakat saldırganların iki kişi oldukları ihtimalini dışta bırakan kanıtlar var mıydı?

Onların uzaklaşmalarına izin verip, sonra arabadan inerek takibe başlarlarken -geceleyin sokaklar ıssız olduğundan kalabalığın arasına karışmak söz konusu olamazdı- Chiti zihninde kızların verdikleri ifadeleri özetlemeye çalıştı. Onlardan birinin iki saldırgan varsayımıyla uyuşan bir şeyler söyleyip söylemediğini denetlemek istiyordu. O ve arkadaşları tek bir tecavüzcü söz konusu olduğuna hep kesin gözüyle bakmışlardı. Seri suçlar düşünüldüğünde

hep tek başına hareket eden bir manyak akla gelir. Belki de bu stereotip onları şartlandırmıştı. Acaba kızlar neler demişlerdi? Arabadan inerken, kontrol etmek için tutanakların elinde olmasını o an ne kadar çok istediğini düşündü. Hepsi arkadan saldırıya uğradıklarını söylemişlerdi. Tabi ki bu, birden çok saldırgan varsayımını çürütmüyordu.

Tüm kızlar saldırıya uğradıkları yere yakın bir binanın avlusuna sürüklendiklerini söylemişlerdi. Bu da tecavüzün iki kişi tarafından yapıldığı olasılığını imkânsız kılmıyordu. Hatta iyi düşünülecek olursa, iki tecavüzcü hipotezi eylemleri izah etmek için daha akla yakındı.

Şakağını, alnunu ve gözünü kapsayan bölgeye bıçak gibi bir ağrı saplandı. Fikirlerini yeniden düzenlemeyi denedi. Özellikle ırza tecavüz anında ne demişti kızlar? Saldırganların iki kişi olduğu ihtimalini kesin olarak çürütmeye yaran bir şeyler söylemişler miydi? Pek sanmıyordu ama başı gitgide daha çok ağrıyor ve zihninin içindeki bir ekranda resimdeki yüz giderek büyüyordu.

Resimdeki yüzler.

Pellegrini'nin sesi, onda bir camı ya da aynayı kıran bir taş etkisi yaptı. Oysa adam alçak sesle konuşmuştu.

“Teğmenim, gitmeliyiz. Daha şimdiden bizden birkaç bina ötedeler. Daha bekleyecek olursak, onları gözden kaybedebiliriz.”

Chiti tam uykuya dalacakken dokunularak uyandırılan biri gibi irkildi. Uzaktaki iki kişiye bakarak hiçbir şey söylemeden harekete geçti. Fazla uzaklaşmışlardı galiba.

“Ben peşlerinden gidiyorum. Sen bölgeye hemen birkaç araba çağır. Bizim arabalardan olsun, o telsizli araba-

lardan değil. O iki kişinin eşkalini ver, iyice tarif et onları, bölgeyi iyice aramalarını söyle. Onları bulurlarsa sadece göz altında tutsunlar, onları durdurmasınlar ve kendilerini de belli etmesinler. Bize hemen haber versinler. İş bitirince bana katıl.”

Zonklayan başıyla cevabı beklemeden hareket etti. O anda iki adam iki yüz metre kadar ötede bir köşeyi döndüler. Sözcükleri anlamaksızın Pellegrini’nin radyodaki sesini duyarken hızlandı. Sonra koşmaya başladı. Köşeye varmadan birkaç metre ötede yeniden yavaşladı ve sanki kendi halinde biri gibi yavaşça sokağı geçti.

Sağına doğru, o iki kişinin döndüğü yere baktı.

Kaldırımlara park etmiş arabalar dışında sokak bomboştu.

On

Kız hızlı yürüyordu. Biz hızla onun arkasından gidiyorduk. Az sonra endişe duymaya başladım. Sanırım kokain ve alkolün etkileri geçmeye başlamıştı. Göğsümde bir sıkıntı vardı, zorla nefes alıyordum. Etrafı sisli görüyordum.

Francesco, kızın Trevisani yoluna saptığını söyledi.

Az sonra terk edilmiş ve yıkılma tehlikesi olan bir binanın ana kapısının önünden geçecekti. O kapının önünde onu durdurup, içeri sürüklemek gerekiyordu. Francesco ona arkadan saldıracak, ben sadece onu izleyecektim.

Kız kavşağa yaklaştığında biz hızlandık.

Francesco hızını arttırdı. Ben onun peşinden gittim.

Kafamın içinde aynı cümle yankılanıyordu: "Ne yapıyorsun? Ne yapıyorsun? Ne yapıyorsun?" Cümle kafatası kutumun duvarları arasında sekip dururken -gerçekten fiziksel bir cisim gibi sekiyordu- bir önlenemezlik duygusuna kapılmıştım. İşte benim kaderim. Az sonra her şey kesin olarak mahvolacaktı. Her şey bombok olacaktı ve ben hiçbir şey yapamıyordum.

Kafamın içindeki o sekmeleri izlerken Francesco son bir kere hızlanarak tam kapının önünde kıza yetişti.

Arkadan başına yumruk indirdi. Tam yerine isabet eden kuvvetli bir yumruk. Kızın bacakları büküldü, yere düşmek üzereydi ve hiçbir ses çıkarmamıştı. Francesco

onu kapıp nerdeyse havaya kaldırdı, bir eliyle ağzına bastırdı ve diğer koluyla da göğüslerine sarıldı. Islık gibi, korkunç bir sesle bir şeyler söyleyerek onu avluya sürükledi. Sanki kabus görür gibi onu izledim.

Avluda bir duvardan ötekine giden kirişler vardı. Bina yıkılma tehlikesi altındaydı. Avludan içeri girmeden az önce bir yasak levhası görmüştüm. Bir tehlike işareti.

Kızı avlunun dibine sürükledi. Ortalık karanlıktı ve kedi kokuyordu. Resmen kokuyordu. Kız inliyordu.

“Tek bir laf edersen seni yumruklarla öldürürüm.” Sonra başını ve ağzını serbest bıraktı. Çok kuvvetli iki tokat patlattı ve yan tarafına bir diz darbesi indirdi. Hep arkadan vuruyordu.

“Diz çök, kaltak. Başını yukarı kaldırma. Eğer bize bakmaya kalkarsan, seni öldürürüm.” Francesco’nun sesi tanınmaz bir hal almıştı, aynı anda bana hiç de yabancı gelmiyordu.

“Francesco artık yeter. Bırak onu,” kendi sesimi işitmiştim. Kendiliğinden çıkmıştı sanki.

Eylem bir an için durdu. Sonra Francesco üst üste hızla kızın yan taraflarına yumruklar indirdi. Ama öncekiler gibi isabetli değildi bunlar. Daha az bir sükunetle iniyordu darbeler.

Başını çevirdi, bana doğru geldi, o anda adını söylemiş olduğumu fark ettim. Hiç kuşkusuz kız bunu duymuştu.

Gözüme bir yumruk indirdi. Sanki gözümü başımın içine tıkmış gibi geldi bana. Göz çukurumun içinde gide-rek genişleyen iç içe daireler etrafımdaki her yeri doldurdu. Kasıklarım tekmeler indirirken başımın içi sağır edi-

ci bir gürültüyle doldu. Öne doğru büküldüm, yüzüme di-
ziyle vurdu. Darbe esnasında azı dişlerimin yanağımlı yırt-
tığını zannettim. Ağzımda kanın tuzlu tadını hissettim ve
hemen arkasından art arda kustum.

Galiba birkaç saniye bayıldım.

Gerisi paramparça. Süper sekiz marka eski bir film ma-
kinasıyla bir delinin çektiği film gibi.

Francesco yeniden kızın yanındaydı bir şeyler söylü-
yordu. Bir başkası sendeleyerek yaklaşıyordu. O bir baş-
kası bendim, film yukarıdan çekilmişti. Büyük giriş kapısı-
nın belirsiz bir noktasından, pis kokulu tahtalı ve çürümüş
sıvalı kirişler arasından çekim yapılmıştı. İki erkek birbir-
lerini yakalıyor, ekşi bir koku var. Rüyadaki gibi darbeler.
Boğazını arayan ellerim. Boğazımı arayan elleri. Boğuşan
bizlerin altında kızın vücudu.

Olup bitenlerde insani hiçbir şey yoktur artık. Bir ısırik.
Eti parçalanıyor. Bir çığlık. Hayvani mi hayvani...

Sonra başkalarının çığlıkları. Francesco beni bırakıyor
ve kaçmaya çalışıyor. Yanıp sönen mavi ışıklar. Birdenbire
avlu insanlarla doluyor.

Ve sonra yerdeyim, sırtımda bir diz, çene kemiğimle
kulağımlın birleştiiğii yere demirden, soğuk bir şey dayan-
mış. Birisi sırtımlın arkasına bir kolumu büküyor, sonra da
öteki kolumu, sonunda metalik bir ses.

Beni dışarıya sürüklüyorlar, bir arabaya tıkıyorlar, te-
kerleklerin sesi, frenler, direksiyon, araba hızlanıyor.

Gidiyoruz.

On Bir

Jandarmalar beni karakola götürürlerken arabada dövme-ye başladılar. Ellerim arkamda kelepçelenmiş olarak, ter ve sigara kokan iki kişi arasında arka koltuktaydım. Araba ışıklarını yakıp söndürerek, kavşaklarda bile yavaşlama-dan kentte hızla ilerliyordu. O iki kişi beni yumrukluyor, dirsekleriyle vuruyorlardı.

Kafama ve karnıma. Sakince ve yöntemli olarak. Bu sa-dece bir avans, dediler bana. Karakolda gerçekten canıma okuyacaklardı. Hiçbir şey söylemiyordum. Birkaç inilti dı-şında darbeleri sessizce karşılıyordum. Gariptir ama dar-belerin gürültüsünü işitiyordum. Karnıma inen darbeler sağır ve soluk kesiciydi. Başıma dirsek ve parmak eklem-leriyle indirilen darbeler ise bir çeşit 'toc' sesi çıkartıyordu.

Bana inanmayacaklarından emin olduğum için hiçbir şey demiyordum. Korkuyordum. Müthiş bir korkuydu bu.

Karakola geldiğimizde sözlerinde durdular. Beni yarı boş bir odaya götürdüler. Yalnızca birkaç sandalye ve bir yazı masası vardı. Demir parmaklıklı bir pencere. Ruhsuz bir ayna. Ellerim hep arkada kelepçelenmiş olarak beni te-kerlekli eski bir sandalyeye oturtttular.

Ve söz verdikleri gibi canıma okudular. Elleriyle, ayak-larıyla, ikiye katlanmış telefon rehberiyle, trafiği yönetmek için kullanılan beyazlı kırmızılı işaret levhasıyla beni döv-düler, kulağıma vurdular.

Her dakika odaya biri giriyor, öteki çıkıyordu. San-ki düzenli olarak nöbetleşe yer değiştiriyorlarmış gibiydi. Hemen hepsi sivil giyinmişti, üniformalı bir iki kişi de var-
dı. Üniformalı olan biri bana kayışla vurdu ve yüzümü ya-
raladı.

İtiraf edersem lehime olacağını söylüyorlardı. Diğer kızlara yapılan tecavüzleri kastediyorlardı. İtiraf etmem iyi olurdu; çünkü konuşmayacak olursam, beni döve döve öldürecekler, sonra da tutuklanırken direnç gösterdim diye yazacaklardı. İçlerinden biri ağzıma bir huni koyacaklarını ve bir damacana tuzlu su içireceklerini söyledi.

O zaman mutlaka bende konuşma isteği uyanacaktı.

Hüngür hüngür ağlamaya başladım. Başıma yandan çok şiddetli bir yumruk indi.

“Bok oğlu bok!” diye bir ses işittim. Kendimi kaybet-
meden önce gözyaşları, kan ve korkunun eşlik ettiği sisli
bir ortamdaydım.

Kendime geldikten sonra olanları çok iyi hatırlamıyorum. Sanırım dayak atmayı bıraktılar ya da belki birkaç tokat daha attılar. Arabayla beni buraya getirenlerden biri, ha-pisteki diğer tutukluların hesabımı göreceğini söyledi. O ortamlarda tecavüzcüler pek popüler değildi. O an aklıma annemle babam ve ablam geldi. Hapiste olduğumu öğre-nince neler hissedeceklerini düşündüm, bu bana sonsuz bir hüznü verdi.

Jandarmalar galiba, nasıl denir ona, benim tutuklan-ma yazısını hazırlıyorlardı. Yani bu gibi durumlarda yapı-lan bütün işlemleri yapıyorlardı. Yumrukları yerken diğer

tecavüz olayları hakkında hiçbir şey bilmediğimi tekrarladım. O geceki olayla ilgili hiçbir şey sormamışlardı. Çünkü beni suçüstü yakalamışlardı. İtirafa gerek yoktu.

O sırada kapı açıldı. Yüzümü yumruklamak için başka birinin geldiğini düşündüm. Oysa ceketli kravatlı biri girdi içeriye ve hâlâ odada olan iki kişiye başıyla bir işaret yaptı. İki adam dışarı çıktı, o içerde kaldı.

Açık renk gözleriyle adeta genç bir delikanlıyı andırıyordu. Sesinde kuzey aksanı vardı, görünüşü sıradan ve temizdi. Kibar bir ses tonuyla konuşuyordu.

İlk önce kelepçelerimi çözdü. Omuzlarımın, tam eklem yerinin hizasında ağrıdığını fark ettim.

“Sigara ister misin?” Bana bir paket sigara uzattı. Ciddi olup olmadığını anlamak için bir an yüzüne baktım. Sonra başımla evet işareti yaptım. Ama o sigarayı alamadım. Ellerim çok titriyordu. Bunun üzerine paketi yeniden eline alarak bir sigara çıkarıp bana uzattı ve sigaramı yaktı. Konuşmaya başlamadan önce üç dört defa sigarayı içime çekmemi bekledi.

“Kız oldukça iyi. İlk yardımda tedavisini yaptılar. Şimdi burada. Sonunda olanlar hakkında sorgusunu tamamladık.” Duraksadı ve bana baktı. Ben bir şey söylemedim. Bunun üzerine konuşmasını sürdürdü.

“Kendisi öteki odada. Tam şu anda seni gördü.” Aynaya doğru başıyla ve gözleriyle bir işaret yaptı. Bakmak için başımı çevirdim, sonra yine ona döndüm. Bir şey anlamıyordum.

“Öteki odada bulunan, bu odadaki kişiyi kendisi görülmeden görebilir.”

Filmlerdeki gibi. Kelimeler sanki kafamın içine yazılmış gibi geldi. Bu bana giderek daha sık olmaya başlamıştı.

“Kız senin tecavüze iştirak etmediğini, onu koruduğunu söylüyor.”

Daha iyi görmek ve doğru anladığımdan emin olmak için yüzümü onun yüzüne yaklaştırdım. Çenemin kontrolüm dışında titrediğini hissettim. Ama ağlamadım.

Şimdi düşününce bana acayip geliyor, ama o zaman avluda beni yakaladıkları andan itibaren o ceketli kravatlı delikanlı odaya girinceye kadar bu işin içinden sıyrılacağımı bir an bile düşünmemiştim. Kızın beni temize çıkaracağı bir an olsun aklımın ucundan geçmemişti.

Belki ancak şu anda bunu açıklayabilirim. O sırada mümkün değildi. O olaylarda kendimle ilgili algılarım Francesco’nun bana birlikte bir kıza tecavüz etmeyi teklif ettiği anda durmuştu. İlkel şiddet konusunda kendinden geçtiği o anda. Bir kerecik olsun ona hayır diyememenden duyduğum utanç, içime taş gibi çökmüştü. Bu hatam bana çok büyük görünüyordu. Herkesin görebildiği bir hataydı bu. İlk olarak da kızın.

Korku, utanç ve yıkım arzusunun bir arada yaşandığı karmaşık bir ruh halinde onu savunmam için mücadeleye girişmemin önemi yoktu. Hatama çakılıp kalmış gibiydim. Bütün hatalarıma. Bu yüzden beni döven jandarmalara ağzımı açıp tek laf etmeyi bile denemedim. Bana göre ona gerçekten tecavüz etmiş gibi suçluydum.

“Niçin bize bir şey söylemedin?”

Gözlerimi yarı kapadım, omuzlarımı yavaşça yukarı kaldırdım. Çocukça bir hareketti bu. O sırada yediğim da-

yağın acılarını ve ölümcül bir yorgunluk duymaya başlamıştım.

Bana olanlar için üzüldüğünü söyledi ve ilk yardıma gitmek isteyip istemediğimi sordu. Hayır diye cevapladım, ısrar etmedi. Hatta rahatlamış görünüyordu. Vücudumdaki yaraların nasıl ve ne zaman olduğuna dair doktorlara ya da bazı adalet görevlilerine doktor raporları vermeye ve açıklamalar yapmaya gerek kalmayacaktı.

“Zapta ilave etmek istediğin bir şey var mı? Bu arada istersen ailene haber verelim.”

Ailem için sorun olmadığını söyledim. Evet, zapta ilaveler yapabilirdim. Bır sigara içebilir miydim? Tabii ki içebilirdim, hatta zabıt tutulmadan evvel hepimiz birer kahve içmeliydik. Bizler, eski dostlar.

Az sonra plastik bardaklarla birlikte bir termos, benim için bir paket sigara ve bir de buz torbası geldi. Durum adeta sıradışı hale gelmişti. Hep birlikte kahvelerimizi içtik. Ben, az öncesine kadar beni döven ve de şimdi bana iyi davranan o kişilerden ikisi ve teğmenim dedikleri ceketli kravatlı o delikanlı. Akıl almaz bir durumdu bu fakat o anda her şey normal görünüyordu.

Sol elmacık kemiğime dayalı o buz torbasıyla olup biteni anlattım. Teğmen biraz evvel kaburgalarımın bir alay yumruk indiren bir insan azmanına zaptı yazdırıyordu. Şimdi iki parmağıyla eski bir daktilo makinesinin tuşlarına vurarak hızla yazıyordu. İki tombul ve hareketli parmağıyla.

Yalnızca oradan bir an önce çekip gitmeyi ve her şeyden kaçmayı arzu ederek bir sürü şey söyledim. Yalanla

karışık bazı gerçeklerden söz ettim. Birayı biraz fazla kaçırdığımızı ve sarhoş sarhoş dolaştığımızı söyledim. Bunu söylerken analiz yapacak olsalar damarlarımda sadece bira bulunmadığını anlayacaklarını düşündüm ve ilk yardıma gitme teklifini reddettiğim için mutluluk duydum. O kızı tek başına giderken gördüğümüzde, Francesco ona bir şaka yapmayı bana önermişti. Önce tecavüz etmek istediğimize onu inandıracak ve sonra onu bir güzel korkutup her şeyin şaka olduğunu söyleyerek kaçacaktık.

Yeniden birayı fazla kaçırdığımızı ve bu yüzden bu buralara oyunu kabul ettiğimi söyledim. Sonra da işlerin ciddi bir hal aldığını fark etmiştim.

Francesco ile arkadaşlığıma dair sorular sordular. Diğer tecavüz olaylarıyla ilgili bir şeyler bilip bilmediğimi kurcaladılar. Arkadaştan çok tanıdık olduğumuzu söyledim. Birbirimizi ara sıra görüyor, bazen de poker çeviriyorduk.

Onlara niçin pokerden bahsettiğimi bilmiyorum, üstelik ortada hiçbir sebep yoktu, ama zaptı yazarlarken birdenbire, eğer yapmadılarsa bile, onu da sorguya çekecekleri aklıma geldi. Her şeyi anlatmaya karar verebileceğini düşündüm. Birkaç saniye kontrol edilemeyen derin bir dehşete kapıldım.

O diğer olaylar hakkında bir şeyler biliyor muydum?

Hayır, hiçbir şey bilmiyordum. Düşündüğümü söylemek gerekirse, diğer tecavüz olaylarının sorumlusu büyük bir ihtimalle oydu. Ama ben onun zaptı okuyacağını, kendisine yardım etmeye çalıştığımı anlamasını ve olanlardan beni suçlamamasını umut ederek yalan söyledim.

Bana neye dayanarak bu ifadeyi verdiğimi sordular. Tanıdığım kadarıyla Francesco'nun bana normal biri olarak gözüktüğünü söyledim.

Tam olarak böyle dedim: normal bir insan. O tür işlerin adamı değil.

Bana kibarca -artık kibarlaşmışlardı- kişisel düşüncelerimi bir yana bırakmamı söylediler. O kısmı zapta geçirmedi.

Yine o geceki olayı bana sordular. Kızı döverken Francesco'nun söylediği sözleri tam olarak hatırlıyor muydum? Duraksadım. Hayır, üzgünüm, anımsamıyordum. Her şey çok karışık.

Doğru değildi. Söylediklerini gayet iyi anımsıyordum. Ses tonu ve söylediği sözler gayet iyi aklımdaydı.

Teğmen zaptı yeniden okumamı istedi. Kâğıdı elime aldım. Kelimelerin gözümün önünden geçtiğini görüyordum -tire işaretleri, çizgiler, eğriler, işaretler- ama onları anlayamıyordum. Ama sonunda başımla, sanki gerçekten okumuşum gibi evet işareti yaptım. Tükenmez kalemle zaptı imzaladım.

"Seni eve kadar bırakayım," dedi ve kısa bir duraksamadan sonra ekledi: "Olup bitenler için üzgünüm."

Bunu daha evvel de söylemişti ve gerçekten de samimi görünüyordu.

Mühim değil, olur böyle şeyler gibilerde elimle belirsiz bir işaret yaptım. Dokunaklı ve yersiz bir hareketti bu.

Az sonra yeniden, birkaç saat evvel beni kelepçelerle bindirdikleri arabadaydım. Gecenin karanlığı koyu ama

net renklerini kaybetmeye başladığında ıssız yollardan geçtik. Ben yine arkadaydım ama bu defa tek başımaydım. Önde benim yaşımda bir genç arabayı sürüyor ve onun hemen yanında benim ifadelerimi zapta alan o insan azmanı oturuyordu. Sürücü ona başçavuşum diyordu. Aralarında gündelik, sıradan şeylerden söz ediyorlardı.

Birkaç dakikada eve geldik. Araba durduğunda başçavuş gidebileceğimi söyledi. Kapıya tutundum ve güçlükle kendimi dışarı çekerken yediğim dayakların acılarını hissettim. Tam ben oradan ayrılıyordum ki insan azmanı pencereden başını uzattı.

“Unut bunu, olur böyle şeyler.” Elini bana doğru uzatıyordu.

Acayip, derin bir sessizlik oldu. Elini uzatmış, o kocaman yüzünde içten bir tebessümle bana bakıyordu. Ben ise orada kaldırımla sokak arasında şişmiş elmacık kemiğim üzerinde, içindeki buzların tamamen eridiği buz torbasıyla öylece duruyordum.

Başımla bir işaret yaptım ve elini sıktım. Yumuşak bir eldi. Sanki kaygan bir şeymiş ya da çocukken karnavallarda şaka yapmak için kullandığımız o yakılardan biriymiş gibi hemen elini bıraktım.

Sonra arkamı döndüm. Onlar, o kasım sabahının sıvımsı ve hayaletimsi ilk ışıkları arasında kaybolurlarken, binanın kapısına doğru yürüdüm.

On İki

Chiti her zamanki koltuğunda oturuyordu. Uykusuzluk ve baş ağrısı çektiği, rüyalarından ya da kâbuslardan, başlamakta olan bir başka günün mahmurluğundan uyandığı o koltukta. Delilere özgü kaygıyla çocukken yıllar önce görmüş olduğu bir filmde korkunç ve kızarmış gözleriyle hırlayan Baskervillerin köpeğini andırıyordu.

O sabah diğerlerinden farklıydı. Eroik senfoninin notaları ıssız evin sessizliğinde adeta sıvı gibi akarken, acayip ve o güne kadar tanımadığı bir hafiflik duygusuna kapılmıştı. Pikap bu defa alçak sesle çalmıyordu. Çocukluğunun o korkunç ve boş odalarının neredeyse birer kopyası olan kasvetli odalar müzikle dolmuş ve yaşam bulmaya başlamışlardı. Sanki iyi huylu hayaletler uyanmış ve olup biteni keşfetmek üzere ayağa kalkmış gibiydiler.

Bitmekte olan o geceye ait filmin görüntüleri başkalarının başına gelen bir olay gibi gözlerinin önünde akıp gidiyordu. Uzak ve yabancı. Cebinden bütün o aylar boyunca sakladığı buruşmuş ve kirli resmi cebinden çıkardı. Bütün o aylar boyunca bir avcı gibi kovaladığı o hayaleti.

Sanki tanıımıyormuş gibi resme baktı. Acayip diye düşündü. Onda hiçbir etki yapmıyordu. Artık hiçbir şey göremiyordu orada. Şimdi artık yaşamsallığını yitirmiş o resimde yalnızca birleşen, ayrılan, yoğunlaşan, kesişen, kaybolan çizgiler vardı; o dalgın ve bilinmeyen yüzde. Resmi

bir, iki, üç, dört defa yırtılan parçaları artık daha fazla yırtılamayacak derecede küçülene kadar yırttı. Sonra o yırtılmış parçaları atmak üzere çöp sepetine gitti.

Koltuğuna dönünce, bir an o çocuk için üzüldüğünü düşündü. Bir alay dayak atmışlardı üstelik. Oysa olayla hiçbir ilgisi yoktu. Hatta tam tersine...

Sonra uzak ve yabancı olan bu düşüncede kayboldu gitti.

Yorgun olmadığını, başının ağrımadığını düşündü. Hayatında hiç olmadığı kadar iyi olduğunu hissetti; ancak belki görüntüleri, sesleri, nesneleri, renkleri, hatıraların, fantezilerin ve hayallerin malzemesinden oluşan en uzak çocukluk yıllarında bu kadar mutlu olmuştu.

Sonra ıstıraplı bıçak gibi saplanan ve çok güzel bir düşünceye kapıldı.

Saf bir baş dönmesiyle şimdi hür olduğunu düşündü. Pek çok şey yapacak kadar hür. Çekip gidecek kadar hür. Eğer isterse.

Ya da kalmak isterse. Hangisini isterse.

Hürdü.

Dışarıda kışlanın önündeki deniz üzerinde gün ağarmaya başlıyordu.

On Üç

Francesco beni suçlamadı. Hakkımda hiçbir şey söylemedi. Hiçbir şey... Bütün sorgulamalarda, nasıl denir, cevap vermeme hakkını kullandı.

O akşamdan dört ay sonra, bütün o tecavüz olayları nedeniyle yargılanmak üzere mahkemeye gönderildi.

Gel gelelim kurbanlardan hiçbiri onu tanıyamamıştı. Biri onun da olabileceğini söyledi, bir diğeri sesini tanıır gibi olduğunu söyledi.

Mahkeme başkanı ona kesinlikle söylediğini onaylayıp onaylayamayacağını sordu. Kız, hayır dedi. Çünkü emin değildi. "Sanki bana onun sesi gibi geliyor," diye tekrarladı hayaletleri kovmak ister gibi ellerini bükerken.

Diğer kızlar saldırganın sesi, yüzü, görünümünü hakkında hemen hemen hiçbir şey söyleyemediler.

O, her kimse, yüzünü göstermemeye daima çok dikkat etmişti.

Kısacası suçlama, sonuncusu hariç, bütün olaylarda sadece saldırganın davranış biçimleri üzerine dayanıyordu.

Savcı kesin delillerin eksikliğini telafi etmek için bir kriminolog ve bir psikiyatrdan oluşan iki kişilik bir danışma kuruluna başvurdu. Bu iki uzmanın karşısında iki mesele vardı. Birincisi soruşturulan Francesco'nun olası bir anlama ve isteme yetersizliği idi. İkincisi soruşturula-

nın psikolojik tipiyle seri tecavüzlerin işlenişi arasındaki uyuşmadı.

İki profesör uzun raporlarını şöyle tamamladılar :

“Zanlının zekâ yaşı oldukça yüksek olup, ortalamanın üzerindeydi (135/140). Özellikle uzaysal zekâ alanında çok yüksek doruklar gösteriyordu. Manik depresif eğilimler, narsisizmle el ele giden anti-sosyal kişilik bozuklukları. Sistematik olarak yalan ve hileye başvurma eğilimi. İlişkileri kötüye kullanmaya karşı çok kuvvetli eğilim. DSM III’e göre (akıl bozukluklarının istatistik ve teşhis el kitabı) anti-sosyal kişilik bozukluğu gösteren bireyler yasal bir davranışa göre toplumsal kurallara uymayı başaramazlar. Sürekli olarak tutuklamayla cezalandırılan eylemlerde bulunurlar ve sistematik olarak başkalarının istek hak ve duygularına saygı göstermezler. Sık sık çıkar ya da kişisel zevk sağlamak için hileye başvururlar. Sürekli yalan söyleyebilirler. Sahte kimlik kullanırlar, pek çok şey uydururlar, dolandırıcılık yapıp, kumarda hile yaparlar. Sosyopati ya da psikopati olarak da adlandırılan anti-sosyal bozukluk kural olarak anlama ve isteme yeteneğinin ortadan kalkmasını ya da azalmasını kapsamaz. Özellikle incelenen durumda zanlı kişilik bozukluğuna sahiptir ama anlama ve isteme yeteneğinde kesinlikle bozukluk yoktur.

“Buraya kadar çizilen psikolojik tablo mal varlığıyla ve cinsiyetle ilgili alanlarda şiddet ya da hileye başvuran seri suç işleyenler için karakteristiktir. Daha ağır durumlar ise seri cinayetlerin işlenmesiyle son bulan vakalardır.”

Hâkimler kararda delillerin yetersiz olduğunu yazdılar, tabii ki haklıydılar. Eğer deliller yoksa ve suçlama yal-

nızca varsayımlara dayanıyorsa, birisinin seri tecavüzcü tipine karşılık geldiğini söylemek başka, o kişinin bir seri belirgin tecavüzde bulunması başkaydı. Akla uygun, kabul edilebilir ama ne olursa olsun varsayımdı bunlar. En akla uygun varsayımlarla bile davalarda fazla uzağa gidilemezdi.

Böylece Francesco A. C. 'nin ifadelerine göre tecavüzde bulunma teşebbüsü yüzünden mahkûm edildi.

Ben tabii ki tanıklık yapmak zorunda kaldım. Bir gece önce hiç uyumamıştım. Mübaşir beni çağırdığında ani bir mide bulantısına kapıldım.

Salona girdim yere bakarak, girişle şahitlerin yeri arasındaki mesafeyi kat ettim. Daima önümde gri duvar üzerinde bir noktaya bakarak savcının, avukatın, hâkimlerin sorularını cevapladım. Sırtımı içinde Francesco'nun bulunduğu demir parmaklıklara vererek, mekanik şekilde konuşuyordum. Bir an bile onun tarafına bakmadım.

Dışarı çıktığımda adalet heykelinin önündeki bir çiçek tarhına kustum, sonra sendeleyerek kaçtım. Birkaç kişi bir an, fazla ilgilenmeden bana baktı. Francesco dört yıl hapse mahkûm edilmişti. Ceza üst mahkeme ve Yargıtay tarafından da onaylandı. İçeride ne kadar kaldığını bilmiyorum. Ne zaman çıktığını, nereye gittiğini de... Bari'de kalmış olduğunu sanmıyorum, ama ancak böyle söylüyorum; çünkü onu bir daha hiç görmedim.

Hakkında asla bilgi de alamadım.

Aylar boyunca akıntıya kapılmış gibi yaşadım. O aylarla ilgili hemen hiçbir şey hatırlamıyorum. Sabahın erken saat-

lerinde henüz ortalık karanlıkken başgösteren mide bulan-tısı ve kaygı dolu uyanışlar dışında.

Sonra ortada kesin bir sebep olmadan yeniden öğreni-me devam etmeye başladım. Tıpkı bir robot gibi. O gece-den tam iki yıl sonra mezun oldum. Diploma töreninde sa-dece annem, babam, kız kardeşim ve halam vardı. Hiçbir eğlence yapılmadı. Törene davet edecek hiçbir arkadaşım kalmamıştı.

Sonra bir robot gibi ders çalışmaya devam ettim. Ada-let görevlisi olmak için sınava katıldım ve kazandım.

Şimdi savcılık yapıyorum. Suç işleyenleri hapse gön-dermeye katkıda bulunuyorum. Gasp, kumar, dolandırıcı-lık, uyuşturucu kaçakçılığı gibi...

Bazen bu yüzden utanıyorum.

Bazen geçmişten bir şeylerin ya da birinin ortaya çıkıp, beni sürükleyeceğini düşünüyorum. Bana hesabımı ödet-mek için.

Bazen bir rüya görüyorum. Hep aynı rüyayı.

İspanya'da o sahildeyim. O zamanki gibi şafak vakti ve o zamanki gibi mükemmel bir anın ürkütücü ve yenil-mez gençliğin yıkıcı duyguları var. Tek başınayım ve bek-lerken denize bakıyorum. Sonra yüzünü göremesem bile arkadaşım Francesco geliyor. Birlikte suya giriyoruz. Açık-lara yüzdüğümüzde onun kaybolduğunu fark ediyorum. O anda o gün benim diploma törenim olduğunu hatırlıyo-rum. Ama katılamayacağım. Çünkü İspanya'dayım. Gök-yüzü koyu bulutlarla dolu, güneş çıkıyorsa bile onu göre-

miyorum. Böylece suda kalıyorum o sırada dalgalar çıkmaya başlıyor. Her şeyin sonunun geldiğine dair kaçınılmaz bir duyguyla. Sonsuz bir nostaljiyle.

On Dört

Antonia psikiyatr oldu. Bana anlatıyor. Şiddet kurbanlarına yardım için kurulmuş bir uzmanlık merkezinde çalışıyor.

Düşünüyorum da herkes kendi hayaletlerinin peşine düşer. Bazıları bunu ötekilerden daha iyi yapar. Bana, pek çok defalar beni aramayı düşündüğünü söylüyor. Bana asla teşekkür etmediğini açıklıyor.

Teşekkür. Bu kelime başımın içinde yazılmış gibi geliyor bana, acayip. Çoktandır olmuyordu. Sadece onu o gece şiddetten kurtardığımdan değil. Onurlu davranışım için teşekkür. Başım öne eğik duruyorum ve bunun doğru olmadığını düşünüyorum. Bir alçak olduğumu söylemek istiyorum ona. Ben bir alçağım. Her zaman korktuğumu düşünüyorum ve her zaman da korkacağımı.

Sonra onun yüzüne bakıyorum. Kuvvetli bir ürperti hissediyorum ve ne kadar acayip olursa olsun, onun haklı olduğunu anlıyorum. O zaman hiçbir şey demiyorum, o da susuyor ama gitmiyor. Benim de ona teşekkür etmek istediğimi düşünüyorum ama yapamıyorum bunu.

Böylece barda oturuyoruz. Uzayıp giden bir sessizlik içinde. Dışarıda çok soğuk bir hava var.